15 2 9
54721

DAGE I HELVEDE

FRITZ HOLST

DAGE I HELVEDE

FRA BEVIDSTHEDSLIVETS GRÆNSE

MED INDLEDNING AF
DR. MED. N. C. BORBERG

GYLDENDALSKE BOGHANDEL · NORDISK
FORLAG · KJØBENHAVN · KRISTIANIA
BERLIN · LONDON · MDCCCCXXI

COPYRIGHT 1921 BY GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

OPLAG 1250 EKSEMPLARER

GYLDENDALS FORLAGSTRYKKERI
KJØBENHAVN

FORORD

Det, der giver denne Bog dens særlige psykologiske og psykopatologiske Interesse, er, at den „automatiske Skrivning", hvorom Forfatteren paa en saa underholdende Maade beretter, samtidig er saa typisk i sin Udvikling og saa detailleret i sin Udformning. Hele Processen lader sig saa at sige følge fra det ene Stadium til det andet.

En livlig og intelligent Mand, musikalsk interesseret og selv Komponist, lever som Embedsmand i en lille dansk Provinsby. I Tilslutning til sin 19-aarige, ældste Datter „Lilian"s Død kommer han i Berøring med den psykiske Forskning og dens Fænomener. Det viser sig da, at han er, hvad man kalder „Automatiker", d. v. s. at han uden sin vaagne Bevidstheds og Viljes Medvirkning kan udføre Bevægelser, der gør Indtryk af at være under en vis intellektuel Ledelse. Disse Bevægelser holder sig til at begynde med til Armene; Automatikeren — „Mediet" — lægger sine Hænder paa et Bord eller en anden bevægelig Genstand, med hvilken der da — efter en forud bestemt „Kode" (hvor f. Eks. eet Ryk betyder a, to Ryk b, tre Ryk c o. s. v.) fremstaves Ord og Sætninger, som vedkommende ikke kan erkende, er udgaaede fra ham selv. Senere bliver — i det foreliggende Tilfælde — ogsaa „Mediets" Fingre, Ansigtsmuskulatur, Tunge etc. lejlighedsvis Sæde for de uvilkaarlige Bevægelser.

Ad denne Vej modtager Forf. nu en Række Meddelelser, der i den første Tid udgiver sig for at stamme fra Datteren „Lilian", senere fra forskellige andre navngivne, afdøde Personer. Saalænge „Lilian"-Skikkelsen behersker den automatiske Skrivning, har Meddelelserne en vis — oftest noget banal — religiøs Karakter, der staar saavel den virkelige Lilians som Forf.s eget og hele Hjemmets nærmest materialistiske Livssyn fjernt; paa et senere Tidspunkt slaar de efter en forvrøvlet Mystifikationsperiode — over i det obscøne, blasfemiske, diabolske. — Forf. bliver efterhaanden mere og mere behersket af sin Automatisme; Dag og Nat trommer hans Fingre, klapper hans Kæber, blinker hans Øjelaag. Han føres af sine „Plageaander" ud i de absurdeste Diskussioner, ustandseligt stilles de Sider af hans Karakter, der synes ham selv mindst tiltalende, frem for hans Bevidsthed i Form af Bebrejdelser og Drillerier, indtil det hele ender med, at en stærk nervøs Oprevethed tvinger ham til at melde sig syg og rejse bort for under gunstige Forhold med al Energi at kæmpe sig ud af „Besættelsen".

For at forstaa Udviklingen af disse ejendommelige Fænomener maa man gøre sig Forf.s hele sjælelige Tilstand klar paa Tidspunktet kort efter „Lilian"s Død.

Det drejer sig om en stemningsbevægelig, intelligent Mand med kunstnerisk skabende Evner, der mister sin unge Datter og derved stilles direkte overfor Problemet: Er der et Liv efter Døden? — I sin Længsel og Fortvivlelse ønsker han blot, at hun engang maatte vise sig for ham i Drømme. I Stedet ser han i en Halvsøvns-Vision (en „hypnagogisk Hallucination") et andet Ansigt, som han ikke kender; senere har han paa tilsvarende Maade et Syn af Datteren i Forbindelse med nogle andre Skikkel-

ser. Han begynder nu efter et begrænset Studium af den psykiske Litteratur paa de sædvanlige „Borddans"-Forsøg.

De Meddelelser, der fremkommer gennem en Person med automatiske Evner, kan man i al Almindelighed karakterisere som en „Drømivaagen Tilstand". Vi er ikke vant til den Tanke, at et Menneske kan drømme, samtidig med at han tilsyneladende er fuldt bevidst, men saaledes er Forholdet i Virkeligheden for de fleste „Skrivemediers"s Vedkommende. Oftest er der vel nok, naar man ser nøjere til, en ringe Sløring af deres Bevidsthed under selve den automatiske Præstation, men ikke stærkere, end at de gør Indtryk af at være ganske klare, ialtfald saasnart de tiltales.

Frem af Forf.s Underbevidsthed med dens righoldige Materialesamling springer nu en Skikkelse, der kalder sig „Lilian", Datteren, der er død, og som — maaske — dog lever. Denne Lilian taler ud fra en Tankegang, der ligger Forf. ret fjernt, ganske som de fantastiske Personligheder, vi alle skaber i vore Drømme, kan gøre det. Just derigennem skiller hun sig imidlertid ud som et selvstændigt, fra ham forskelligt Væsen — og Dramatiseringen er allerede i fuld Gang.

Ser man nøjere til, er denne „Lilian"skikkelsens Selvstændighed købt paa Bekostning af Ligheden med den virkelige Lilian. Saavel hendes spontane Udtalelser som hendes Svar paa de stillede Spørgsmaal er vidt forskellige fra, hvad man vilde vente sig. Den virkelige Lilian var Materialist — hendes Genganger er en Slags Lægprædikant, hvis religiøst farvede Sætninger virker lidt enstonigt og barnligt ialfald paa en udenforstaaende. Men — — hun underskriver sig Lilian, hun forsikrer, at hun er Lilian, hun overvælder de sørgende Forældre med de

gamle, kendte Kælenavne, med en Strøm af kærlige Ord, der kalder paa alle deres Minder og vækker Savnet tillive — Savnet — og Haabet. Om det nu virkelig var hende! Om dette var Vejen til en Forbindelse tværs over Graven!

Straks rejser den kolde Skepsis sit Hoved. Vi vil ikke narres, dette er for alvorligt! Bevis, at du er Lilian! Vi forlanger Bevis for den personlige Identitet!

Det er svært at bevise — her paa denne Klode — at man er, den man er, naar det skal ske paa hundrede Miles Afstand, og den, der fordrer Beviset, paa Forhaand forkaster ethvert Dokumenteringsforsøg, hvis det baseres paa noget, han i Forvejen kunde vide Besked med, det være sig bevidst eller ubevidst.

Det er næppe lettere efter Døden. „Lilian" præsenteres for Fordringen, og — hun kan ikke honorere den. Beviset udebliver trods alle Anstrengelser; men Forf.s „Følelse" af, at „Lilian" dog er Lilian, bliver tilbage — en Tid endnu.

Saa begynder Tvivlen ubevidst at underminere Figuren. Det kan ikke nægtes, at for den, der koldt og nøgternt læser Beretningen, er der noget vist tomt og floskelagtigt over denne „Lilian; hun er som en Skal uden Kerne, ikke rigtigt levende. Medens Forf.s vaagne Bevidsthed endnu er betaget af Tro og Haab, begynder hans medfødte Humor underbevidst at reagere paa al denne enstonige Salvelse — og en skønne Dag springer K o n t r a s t e n frem. Alt i denne Bog er formet over Kontrasten, Paradokset, som Skabelon; i mange Sætninger stiger det til en fuldstændig sportsmæssig Contradictio in adjecto. — Midt i en ellers ganske typisk, alvorlig Meddelelse gennem Bordet, skinner Kritikken igennem — „Lilian" begynder at k a r r i k e r e s i g s e l v.

Uvilkaarligt maa Forf.s dybere Følelser rejse sig mod en saadan Profanation. — Lilian-Skikkelsen viger og afløses af et nyt „Pseudonym" for Forf.s dramatisk skabende Underbevidsthed, en Figur, der ikke er bundet af nogetsomhelst Hensyn over for levende og døde, „Skytsaanden" Kamma. Man vil næppe kunne frikende Forf.s Underbevidsthed for at være Fader til dette kvikke, men lidt uregerlige Barn; Slægtsligheden er alt for indlysende. Der er Seancer, hvor Diskussionen mellem Forf. og hans Skytsaand forløber paa en saadan Maade, at Replikerne lige saa godt kunde være lagt i Munden paa Modparten.

„Handlingen" i hele denne „Drømmekomedie" bevæger sig nu lidt efter lidt hen i Retning af det barokke og ondskabsfulde. „Kamma" optræder snart som en Slags haardhændet Personifikation af Forf.s Samvittighed, snart som en vrængende Dæmon, der med satanisk Realisme nævner alt ved dets rette — eller snarere ved dets hæsligste — Navn.

Fra „motorisk Automatisme" — ufrivillige Muskelkontraktioner — gaar Kommunikationen mellem „Mediet" og Skytsaanden efterhaanden over til at blive „sensorisk Automatisme" d. v. s. indre Syns- og Hørelseshallucinationer. Og disse Hallucinationer antager en mere og mere afskyvækkende Form.

Tilsidst bliver „Drømmen" for pinlig for dens passive Ophavsmand, og han beslutter saa at sige at „vaagne". — Under mere „katolske" Himmelstrøg — og overfor en mere suggestibel Person — vilde man maaske med Virkning have kunnet sætte en regulær „Exorcisme" i Gang. Nu nøjes den „besatte" med efter en Nervelæges Raad at tage til Skagen for at lufte „Aanderne" ud og tænke lidt over sine Oplevelser.

Med en vis uhyggelig Forbauselse ser han da den Forklaring i Øjnene, at alle disse Djævlerier, al denne Respektløshed, alle disse Blasfemier og Obscøniteter kunde være en Del af hans eget sjælelige Indhold, stamme fra ham selv, fra Depotet i hans Underbevidsthed.

Noget for Forf. særlig beskæmmende er der dog ikke i denne Antagelse. Vi sidder alle inde med et betydeligt Fond af Raaheder, af smudsigt-fantastiske Associationer. De glider flygtigt gennem vore Tanker Dag efter Dag, vi forkaster dem, næsten førend de har meldt sig, og jager dem bort som os uvedkommende. Med hvilken outreret Omhu udtaler vi ikke de Ord i Sproget, der kan „misforstaas", for at den, vi taler til, skal undgaa en Tankeforbindelse, vi ikke selv kunde undgaa — og som maaske til syvende sidst alligevel vækkes hos ham, netop gennem vor pinlige Forsigtighed. Hvem er det ikke hændt at maatte skamme sig over, om det saa blot er et Sekund, at have huset brutalt-egoistiske Forestillinger, hvis Realisering vi, naar det kom til Stykket, vilde bekæmpe med alle til Raadighed staaende Midler. Hvor umoralsk „handler" vi ikke i Drømme, hvor alle Hæmninger viger. — En hel Side af vort aandelige Væsen repræsenteres af de forkastede Tanker og Følelser. For hver smuk og god og sand Idé, vi har, er der en Forestilling af ringere Værd, der er forstødt, „fortrængt" til Underbevidsthedens Mørke, vejet og fundet for let, vurderet og fundet for slet. Efter den Regel foregaar al menneskelig Tænkning.

Men, alt det, vi ikke syntes om, bliver dog ved med at være en Del af vort Jeg. — Ned i den Dynge aandeligt Affald, som Underbevidstheden gemmer, kan enhver Forf. gribe, hvad enten han skriver paa normal, bevidst Maade eller som i dette Tilfælde — automatisk. — Der

er saaledes ingen Vanskelighed ved at forstaa de foreliggende automatiske Præstationer som Udslag af underbevidste Processer. Tværtimod — de er netop, som man ud fra denne Opfattelse kunde vente dem — mindre værdifulde Kontraster til Mediets normale Bevidsthedsindhold.

Ogsaa andre Ejendommeligheder ved det skrevne gør denne Antagelse sandsynlig. Saaledes de drømmeagtige Forvanskninger af Ord — som „elskvenlig" o. l., der minder om, hvad en beruset Mand eller en halvt kloroformeret Patient kan sige. Ligeledes passer de efter Lydlighed, Bogstavrim o. l. formede automatiske Udtalelser udmærket til den underbevidste Tænknings barnlige, „minderwertige" Façon.

Indholdet af hele denne Beretning er, som jeg begyndte med at sige, ganske typisk „mediumistisk". Man genkender straks de pudsigt skruede Sætninger, hvor Meningen plumper saa underligt brat igennem. Man genkender denne Ødslen med følelsesbetonede Ord, med halvsentimentale eller religiøse Tirader — trods en vis Telegramstil. Man ser, hvordan tilfældige Standsninger af Bordbevægelsen ved et eller andet Bogstav ganske øjensynligt har givet hele Sætningen en forkert Retning, saa Meningen først naas ad Omveje. Men man ser ogsaa, hvordan en lang Udvikling trods alle Svinkeærinder kan stile mod et bestemt Maal, ligesom efter en forlængst lagt Plan.

Det er denne ejendommeligt vidtrækkende Omtanke, der undertiden kan gøre det nærliggende at gribe til den spiritistiske Hypotese, til Formodningen om, at en virkelig fremmed Personlighed staar bagved Fænomenerne, en Personlighed, som telepatisk paavirker Mediets motoriske og sensoriske Centra.

Som S t ø t t e for Spiritismen kan denne Bog næppe bruges, dertil dækker Teorien: den dramatiserende Underbevidsthed — for godt Fænomenerne; om noget A n g r e b paa den kan man dog heller ikke tale.

I det ovenfor anførte har jeg ikke berørt Spørgsmaalet, hvorvidt rent sygelige Processer hos „Mediet" har bidraget til, at „Automatismen" har formet sig, som den gjorde.

Der kan nu næppe være Tvivl om, at uden en bagved liggende sjælelig Depression vilde Forf. næppe være kommet ud i sin uhyggelige, hallucinerede Tilstand. Den bebrejdende — eller om man vil „selvbebrejdende" Karakter, „Stemmerne" antager, minder i meget om de saakaldte „Hallucinoser".

Helt se bort fra, at den intensive, Dag og Nat fortsatte Beskæftigelse med Automatskrivning i sig selv yderligere har bidraget til at svække „Mediets" Nervesystem, kan man vel heller ikke. — Resultatet bør derfor mane til en vis Forsigtighed m. H. t. Eksperimenter paa disse Felter.

Saaledes som Bogen her foreligger, er den en afkortet Gengivelse af det meget nøjagtigt refererende Originalmanuskript, der nu i sin Helhed er indlemmet i Selskabet for psykisk Forsknings Bibliotek. Gennem Forkortningen, der er foretaget med Skønsomhed, har Beretningen om denne ejendommelige „Besættelse", denne „Underbevidsthedspsykose", som man kunde kalde det, utvivlsomt vundet saa meget i Overskuelighed, at den vil kunne læses med Udbytte af større Kredse og saaledes komme til at gøre god Gavn — netop nu for Tiden.

N. C. Borberg.

FØRSTE AFDELING
LILIAN OG FLORA

I

LILIAN

LILIAN var vor ældste Datter, og i Oktober Maaned 1917 døde hun. Min Hustru elskede hende over al Beskrivelse, jeg elskede hende saa højt, som jeg overhovedet kan elske noget Menneske.

Hendes Død var en Katastrofe for os begge. — Men medens min Hustru, der var fuldstændig Materialist, betragtede hende som udslettet, havde jeg en levende Følelse af, at hendes egentlige Personlighed endnu levede. Medens min Hustru ansaa hende for tabt for stedse, havde jeg en levende Fornemmelse af, at hendes Sjæl „omsvævede" mig. —

Lilian var, da hun døde, absolut Materialist. Men hun tilbad Livet, som var saa haardt mod hende. Hun elskede alt, hvad der var kønt, hun tilbad Blomsterne, Træerne, Marken med den gule Løvetand, hun havde det sikreste Instinkt for Farvesammenstillinger, plukkede dejlige Buketter af uanselige Blomster, klippede de yndefuldeste Silhuetter, spillede efter sin Alder — hun var ved sin Død 19 Aar — vidunderlig kønt, hun fyldte, — naar hun var rask, — Huset med Festlighed, Skønhed og Glæde. Hun elskede Livet, nød det i fulde Drag de korte Perioder af sit Liv, hvor hun var rask, — men hun havde ingen Forbindelse med Bibelens Gud.

Min Hustru var paa denne Tid absolut Materialist, sagtens paa Grund af sin Pessimisme, — jeg var nærmest Agnostiker, interesserede mig ikke stort for Spørgsmaalet om Livet efter Døden, ansaa det for en Ting, der i hvert Fald skulde bevises, men erkendte, at fordi intet saadant Bevis var ført, kunde det jo godt være sandt, at Personligheden under en eller anden Form fortsatte sin Tilværelse efter Døden. —

Nogle Maaneder efter Lilians Død læste jeg tilfældig i et Blad en Anmeldelse af en eller anden Bog, der beskæftigede sig med Spørgsmaalet om Livet efter Døden. Anmelderen nævnede der Professor Fr. W. H. Myers' Værk om den menneskelige Personlighed paa en saadan Maade, at jeg fik Lyst til at gøre mig bekendt med det. — Myers grundige Bog førte mig til at læse en Del spiritistisk Literatur, men jeg tør hævde aldeles afgjort, at vi kun læste videnskabelige Værker om Sagen og aldeles ikke ænsede den religiøse Spiritisme. Vi higede derimod efter at faa et eksakt naturvidenskabeligt Bevis for Sjælens Overleven Døden. Vi higede med andre Ord efter at redde vor lille, gode, døde Pige fra Undergang.

Det er selvfølgeligt, at Sorgen over Datteren havde delvis ødelagt vort Nerveliv. —

Det endte naturligt nok med praktiske spiritistiske Eksperimenter.

Men før disse begyndte, havde jeg, hvad man kalder en „hypnagogisk Vision". Paa det Tidspunkt, da jeg havde den, anede jeg ikke nogetsomhelst om hypnagogiske Visioner. —

Det var i Marts eller April Maaned, paa en Tid, da jeg sædvanligvis er overanstrængt af Arbejde. Jeg lagde mig da for at sove til Middag, men da jeg lagde mig, sagde jeg til mig selv i stærk Oprevethed: „Aa, Lilian, hvis du lever, hvorfor drømmer jeg da aldrig om dig?" og jeg smed mig da paa Divanen for at sove lidt. Jeg vaagnede efter kort Tids Forløb, og det var som om der steg Taager op for mit indre Syn. — Af en eller anden Grund ventede jeg at se et Drømmebillede, og jeg ventede selvfølgelig at se Lilian. — Jeg var lysvaagen, men laa med lukkede Øjne, afventende. Taagen flimrede og skød ligesom Straaler ud, pludselig dannede der sig et skarpt og tydeligt Billede — ikke af Lilian — men af en „Aand", et skarptskaaret intelligent Ansigt, der beherskedes af et Par store straalende Øjne. Hovedet var badet i Lys, et smukt Ansigt, ikke egentlig godt. — Om Hovedet en „Aandegevandt". Det mærkelige ligger i, at der kom noget ganske uventet. Jeg havde jo ventet Lilian.

Men de følgende Dage foregik min Middagssøvn paa lignende Maade. Hver Dag fik jeg kun en Søvn paa ca. 5 Min., Taagerne steg op for det indre Syn, — det var som der blev gjort Forsøg paa at danne et Billede. Tilsidst forekom det mig, at der fremkom 2 Billeder af Lilian, men de var svage. Hun var i sin sædvanlige Dragt. —

Et Par Maaneder efter havde jeg en ny „hypnagogisk Vision". — Jeg saa et Sceneri: en Have med Buskads, Kurvestole og i Baggrunden af det opadstigende Terræn var der en Bygning, hvor jeg kunde se 3 lige, hvide Søjler. En Skikkelse, som jeg paa Grund af dens Bevægelser kunde identificere som Lilian, rejste sig fra en Kurvestol til Venstre i Billedet, og begav sig op mod Bygningen. To andre hvidklædte unge Piger fulgte med. Saa forsvandt det hele.

Nogen Tid efter læste jeg i en spiritistisk Bog, at „Aanderne" i den første Tid efter deres Overgang var iført lignende „Tøj", som de bar her paa Jorden, men at de senere fik hvide Klæder. — Men det er aldeles sikkert, at da jeg havde mine Visioner, havde jeg ingen Anelse om denne Theori. —

Den første Seance fandt Sted i Sommeren 1918. Vi var en 4 à 5 Stykker ved Bordet. Efter ca. 20 Minutters Venten blev der skrevet: Lilian.

Vi sagde nogle kærlige Ord, men begyndte saa efter de bedste Mønstre at kræve Identitetsbeviser. Og i nogen Tid løb jeg gal efter fuldkommen løgnagtige „Beviser". — For øvrigt „manifesterede" sig adskillige af min afdøde Familie, — Identitetsbeviserne var forkerte, men kresede alligevel paa en forunderlig Maade om det rigtige. Der blev opgivet Gadenavne i København, som vi absolut ikke kendte, men som dog virkelig eksisterede. At vi skulde have set disse Navne i en Vejviser, anser jeg for temmelig utroligt. Ligeledes opgaves der Fødsels- og Dødsdage, der altid var gale, men snublende nær ved det rigtige. — Vi var imidlertid saa høf-

lige mod „Aanderne“, at vi gav os selv Skylden, idet vi tillagde Fiascoerne vor daarlige Mediumitet. — Men det, der fik mig til at studse og bogføre de Seancer, jeg syntes der var nogen Mening i, var følgende:

Seance den 21de Juli 1918.

Deltagere: min Hustru (M.) og jeg (H.).

Ved denne Lejlighed stavede Bordet min Datters Navn, og jeg vil for Nemhedens Skyld sætte hendes og de andre „Aanders“ Navne foran det, Bordet skriver:

Lilian: Elskede Babs, bed Aftenbøn. Bed, kære lille Momse. Jeg faar Gavn af det!

Vi sad flade og flove over for hinanden. Begge havde vi ingensomhelst Forbindelse med Religionen, og ingen af os kunde indse, hvad Forbøn fra vor Side kunde nytte hende. Vi spurgte bestyrtede, om det virkelig var hendes Mening, sagde hende, hvor fjernt Bønner laa for os, at det k u n d e vi ikke gøre. Hun fastholdt, at vi skulde.

Jeg maa stærkt gøre gældende, at vi paa dette Tidspunkt i n t e t havde læst om Spiritisternes Religion, og altsaa ikke vidste, hvilken Betydning denne Sekt tillagde Forbøn for de døde. —

Imidlertid opfyldte vi hver for sig hendes Ønske, saa godt vi kunde, uden at vi meddelte det til hinanden. Hvilke Forældre vilde ikke have gjort det! Min Hustru har som Barn bedt Aftenbøn som mange andre Børn. Jeg selv havde før den Tid aldrig staaet i noget alvorligt Forhold til Religionen.

Jeg vil gerne nu citere de følgende Seancer fra Lilian.

Seance d. 26de Juli 1918 (M. og H.).

H. havde først talt nogle spøgende Ord om „2. Sfære“, som jeg antog for „Helvede“. Bordet bankede da:

Lilian: „Da du jo egentlig kræver af de døde, at de skal bo i Himlen, burde du ikke jage saa mange til Helvede!“

Vor Bestyrtelse var stor. Vi havde paa dette Tidspunkt aldrig taget hverken „Himmel“ eller „Helvede“ alvorligt.

Hun hævdede — gennem Ja og Nej — at Christus rangerede med Buddha, — at jeg maatte sige F. g. m. — det var ikke sligt, det kom an paa, og at jeg godt maatte travestere katolsk Kirkemusik i en Operette, jeg da arbejdede paa. —

Seance d. 12. August. (H. og M., Hr. og Fru S., Fru K.).

Lilian: „Fader, du skulde sove noget mere og ryge noget mindre."

Fuldkommen uventet, men desværre rigtigt.

Senere udateret Seance. (H. og M.).

Lilian: „Bliv nu ved. Jeg føler Hjælpen. I er søde"!

Altsaa en Kvittering for vore Forbønner. Men Sætningerne kom aldeles uventede.

Senere Seance.

Lilian: Kære, naar jeg nu elsker jer mest paa Jorden, er Tvivl unyttig!

Jeg var paa dette Tidspunkt næsten troende paa Grund af, at de „Aander", der behandlede Bordet, havde hver sin karakteristiske Maade at behandle det paa, ligesom vi ogsaa var meget forbavsede over de mærkelige Standsninger i Bordet, hver Gang dette skiftede „Kontrol".

Seance d. 15de September. (M. og H.).

Lilian: Jeg er lykkelig nu. Næst Gud vor store Mester og kærlige Ven, ser jeg jeres Liv, naar I rigtig tænker kærligt paa — — — — (Resten Vrøvl).

Dernæst pludselig og tydeligt:

Lilian: Irene Olsen kalder. — Far, om fjorten Dage. Lyt efter mig!

Irene Olsen var Lilians bedste Veninde. Jeg maa bemærke, at de Meddelelser, vi havde faaet fra Lilian, just ikke var, hvad man kunde vente af hende. Min Kone, hvis Fortvivlelse over Lilians Død endnu var grænseløs, og hvis Iver efter at faa blot noget, der lignede et „Be-

vis", sagde om Tingen: „Lilian var her paa Jorden intelligent, sanddru og irreligiøs; — nu er hun dum, løgnagtig og hellig". —

Jeg maatte indrømme, at dette var rigtigt, men jeg gjorde gældende, at man i det hinsidige rimeligvis høstede nye Erfaringer. — Udtrykket „kalder", havde vi aldrig hørt brugt i denne Forbindelse, men vi mente jo, at Meningen var den, at Irene tænkte paa Lilian, der saa telepatisk kunde føle det.

Men nu kommer der „Beviser".

Ved Seancen den 25de Septbr. 1918 angiver Lilian, at *Irene Olsen* vilde dø i Løbet af et Aar.

Vi holdt naturligvis denne Spaadom hemmelig. Men den 26de Septbr. 1918 fik vi følgende Budskab. I Anledning af, at vi saa ofte maatte „kalde" forgæves.

Lilian: „Nu lover jeg jer, at I ikke skal bede forgæves, da I har lovet mig at tro, at jeg er Lili (hendes Kælenavn).

„Bliv I ved at tro, at det er mig".

Paa Forespørgsel erklærede hun atter, at Irene i Løbet af Vinteren skulde d ø ved et U l y k k e s t i l f æ l d e. Endvidere erklærede hun at have manifesteret sig ved en Seance, afholdt af Irene og Ellen Margrethe. Der erklærede hun at have sagt følgende Dybsindighed:

„Gid Glæde være i jeres Liv!"

Det er en Selvfølge, at jeg glædede mig til at faa dette Identitetsbevis. — Ved forsigtige Forespørgsler erfor jeg, at hverken Irene eller Ellen kendte til Spiritisme, end mindre holdt Seancer. Og Frk. Irene lever den Dag i Dag i bedste Velgaaende.

Mange har sikkert høstet lignende Erfaringer. Paa dette Tidspunkt havde vi foreslaaet Lili, at fire Slag skulde betyde et Kys. — Det var fuldkommen vidunderligt, hvilken Ømhed der ofte blev lagt i disse fire Slag. — Inderlighed, Ømhed, Skælmeri o. s. v. — Igennem disse fire Slag syntes vi bedst at kunne kende vor lille Pige.

II

Hidtil havde der jo ikke været det mindste, der blot ligner Identitetsbevis. — Men taget i Betragtning, at det allermeste gik paa Tvers af vor Livsanskuelse, fandt vi det hele meget besynderligt.

Nu begynder Meddelserne at blive mere mærkelige, idet Fru Flora Andersen optræder. Fru Flora var en vidunderlig Kvinde, skønhedselskende, altid klædt enkelt, men med udsøgt Smag, interesserede sig for god Kunst, havde skrevet nogle smukke Bøger, fordringsløse, men baarne af en klar og ægte Stemning. Hun var smuk, — blankt, sort, glat Haar ned om Tindingerne; noget majestætisk i sin Holdning; lidt søgt i sin Udtryksform forekom hun den, der ikke kendte hende nøje. Hun døde ca. 14 Dage efter Lilian. Altsaa i Begyndelsen af November 1917. — At hun pludselig optræder ved Bordet i November 1918 kom os selvsagt fuldstændig uventet.

Seance 21de Novbr. 1918. (M. og H.)

Først to, der angav nogle Navne, ikke kunde skrive noget, irriterede os meget. Disse „onde" Aander jog vi altid bort, ledsaget af Formaninger!!

Dernæst skrev Bordet:

Andersen! (Vi troede begge, at det var en Mand, vi kendte, der hed Johan Andersen.)

Sp.: Fornavn?

Bt.: Flora!

(Forskellig „Gensynsglæde", Opfriskning af Erindringer m. m.).

Sp.: Vil du meddele noget?

Bt.: „Den Glæde, I naar i Livet, arver Lili sin Del i her".

Det kom besværligt. Men jeg forsikrer, at det gjorde et overvældende Indtryk paa os. Aldrig vilde min Hustru og jeg tænkt denne Sætning; men vi maatte indrømme, at den var karakteristisk for Fru Flora.

Jeg opfordrede hende til at slutte sig til Lili.

Dernæst:

Lili: „Mor og Far! Jeg hilser paa jer hver Dag! Jeg maa love Gud at gavne kærligt nye Mennesker, der kommer over".

Resten af Seancen uden Værd. — Vi havde paa denne Tid læst Raymond, — og vore Underbevidstheder har sikkert, uden at vi anede det, fulgt med i Bogen.

Seance d. 26. Novbr. 1918. (M. og H.)

Først den omtalte Forstyrren af „onde Aander", dernæst

Lili, der staver sit Navn.

Jeg talte om Julen og spurgte, hvad vi skulde give hende i Julegave. Hun svarede.

Lili: „En glad, frydefuld Jul hos jer."

Dernæst talte jeg om gamle Minder, hvorefter M. gav sig til at græde. Saa blev der stavet med stor Energi:

Lilian: Lille Mor, lille gode Far, din Sorg er i vor Lykke et Skaar! —

Vi deltog nu i en lang Række Seancer i forskellige Kredse, afholdt ogsaa adskillige Seancer hjemme.

Ved Seance den 8de Marts 1919 (M., H., E.) skrev Lili følgende „Postkort":

Lilian: Din forpinte Lilian. Ak! Ikke mere syg, al Elendighed forbi, — lever!

God, rig og lykkelig, rolig rinder Tiden. Til sidst mødes vi alle her!

Lili.

Vidunderlig trøstefuldt for et Par Forældre, der var begyndt at tro lidt paa Tingene.

Men nu kommer en ret mærkelig Seance, der besejrede enhver Tvivl hos mig. Jeg kalder den

Synnøve Seancen. 10de Maj 1919.

Jeg forandrer alle Navnene. Deltagere M., H., E. og Ibsen).

Forbindelse efter et Kvarters Forløb. Vi plejede at have „Forbindelsen" langt hurtigere.

Bordet: „Synnøve".

Sp.: „Er du Synnøve Walther?" *Bt.*: Jo.

Sp.: „Staver du ikke dit Navn Synnøve?" *Bt.*: Jo.

Bt.: „Borgmestren er gaaet med i min jordiske Uro."

(Dette kom meget besværligt. Men nu begyndte en anden „Intelligens" at skrive med betydelig mere Færdighed).

Sp.: „Skriver du for Synnøve Walther." *Bt.*: Ja!

Sp.: Er du hendes „Skytsaand?" *Bt.*: Ja!

(NB: Jeg havde opfordret hende til at faa en anden til at skrive for hende).

Bt.: Giv mine Forældre en opmuntrende Hilsen!

Sp.: Ja! Hvorledes befinder du dig!

Bt.: Gode Nonner staar hos mig, — min giv n. — Truffet kærlige Mennesker. — Lov ej jeg nov —

Sp.: Kan du ikke, for at identificere dig, angive din Alder.

Bt.: 24 Aar. *Sp.*: Fødselsdag? *Bt.*: Januar 15.

Sp.: Din Faders Fornavn. *Bt.*: Poul Axel.

Sp.: Din Moders Fornavn (NB.: Det kendte vi alle!)

Bt.: Oda! (Forkert, Oda er Bedstemoderens Navn).

Dagen efter talte jeg med en Bekendt af Familien, hvem jeg fortalte om Seancen, som jeg ingen Betydning tillagde. Til min Forbavselse sagde han: Ja, det er rigtigt nok, Frk. Synnøve Walther ligger paa St. Josephs Hospital i Aar-

hus (hvor Søstrene er N o n n e r) og hun svæver mellem Liv og Død.

Jeg tilskrev da Frk. E. følgende:

Frk. Synnøve Walther ligger for Øjeblikket paa St. Josephs Hospital. Vidste De det? Svar bestemt Ja eller Nej.

Holst.

Svaret lød: N e j — absolut N e j! E.

Det saa jo ret interessant ud. Det var nemlig udelukket, at de tre andre Deltagere i Seancen havde noget Begreb om Frk. Synnøves Befindende.

Efter nogle Dages Tøven sendte jeg Borgmesteren et venligt Brev med Rapport om Seancen. Borgmesteren var Bedstefader til Frk. S., og vi havde højlig forundret os over, at hun kaldte sin Morfader „Borgmesteren".

Her et Uddrag af Borgmesterens Svar:

Kære Hr. Holst!

Hjertelig Tak for Deres kærlige Brev, som vi er glade over, at De har skrevet til os. — Fra min Hustru skal jeg ganske særlig takke og sige, at det har været hende en stor Trøst, da det viser os Synnøve netop som hun er: en kærlig Sjæl, der ogsaa under den svære Sygdom tænker paa sine Kære og vil sende dem en trøstende Hilsen.

Netop i de Dage førte Sygdommen med sig en særlig stærk Uro, og den er der med Mellemrum endnu — — — — — — De opgivne Data er rigtige. Kun er Alderen ikke 24 men 22. Fornavnet Paul er forkert, Axel rigtigt.

Fra Synnøves Moder, Fru Walther, fik jeg siden et overmaade kønt Brev, hvoraf jeg citerer, hvad der har Betydning for Tilfældet. Der er ingen Tvivl om, at Familien ansaa det for et ægte telepatisk Tilfælde.

..... Den Trøst og Glæde det har været mig at tænke paa siden, kan jeg slet ikke udtrykke. Vi, der har delt alt med hende, kan ikke noksom undre os over, at hun siger „j o r d i s k U r o" saa t r æ f f e n d e e r O r d v a l g e t ..... o. s. v.

Og siden siger Borgmesterinden, den unge Piges Mor-

mor til mig: „Tilfældet er langt forunderligere, end De kunde ane.“

Jeg tør ikke benægte, at der her er Tale om et ægte Tilfælde af Telepati. —

Dog Fødselsdag og Fødselsaar er unøjagtige.

Navnet paa Hr. Walther, Aksel, kendte Frk. E. —

Navnet Poul (der var forkert) var Navnet paa en Slægtning af Frk. E., som hun holdt meget af.

Endvidere vidste Frk. E., at Synnøve led af en farlig Sygdom, men havde, som det fremgaar af hendes Erklæring, ingen Anelse om, at det var saa galt fat. — Og endelig, Frk. E. havde selv engang opholdt sig som Patient paa St. Josephs Hospital. —

Mærkeligt er det, at Bordet opgiver Mormoderens Fornavn Oda, — da vi dog alle kendte Moderens Fornavn.

Om alt dette kan forklare Tilfældet, ved jeg ikke, jeg synes næsten ikke, det er muligt. Dog Telepati mellem levende har Videnskaben vel ogsaa anerkendt. Jeg refererer dog ikke dette for at bevise det Ene eller det Andet, men udelukkende for at Læseren skal vide, hvorledes jeg efterhaanden blev indstillet paa de Begivenheder, der indtraf, og hvorfor jeg maatte tage dem saa alvorligt som jeg gjorde.

Seancerne gik nu meget daarligt.

Den næste, der gav noget af Betydning, fandt Sted Grundlovsdagen, d. 5te Juni 1919. — Den her optrædende Aand, Elvira Poulsen, en afdød Lærerinde, havde tidligere angivet at være til Stede, men havde ikke identificeret sig fyldestgørende. Nu skrev hun:

Elvira Poulsen: Højt hos Livets Gud lever Lilian. I giver hende lyse Stunder. — Hun er kisteglad! Floras Rutine og Kyndighed gavner Lilian godt. (Dernæst noget helt uforstaaeligt).

Hjærtelig Hilsen til alle trofaste Venner fra os.

Jeg lever og husker klart jer alle. —

Hvis man vil læse dette lille Budskab igennem med Opmærksomhed, vil man se, at der med ganske faa Ord er sagt meget.

Men en Ting fandt jeg meget mærkelig. Vi havde siden 10de Decbr. ikke haft Forbindelse med Flora. Den 21de November havde jeg opfordret hende til at slutte sig til Lili. Dette havde jeg naturligvis glemt. Og nu kommer en Elvira Poulsen og fortæller os, at „Floras Rutine og Kyndighed gavner Lilian godt." — Det var ikke nogen utrolig Tanke, da Lili var fortræffelig til at klippe Silhuetter, medens hun ofte havde ondt ved at faa Ideer, som hendes Moder plejede at forsyne hende med. Her antydes altsaa, at den skønhedselskende og smagssikre Fru Flora var traadt i Moderens Sted.

Ved Seance den 14de Juni (M. H. og E.) skrev:

Flora Andersen: I nyde nu roligt en telepatisk Time!

Lilian ser fra Troens Land! Elskede Livet. Klynger sig til os med modig Given sig i gode Aanders Varetægt.

En glad Lilian, der elsker jer mere nu end nogen Sinde. Dernæst skrev hun i Lilis Navn:

Gaa, lille Far og Mor, Himlens Veje! Lev lykkeligt i Fred.

(Dernæst Kys til hver af os. Stilen er fuldkommen Fru Floras!)

Vi ser nu, at der er etableret Venskab mellem Flora og Lili. — Jeg kan tilføje, at hvis vi s e l v skulde arrangere Tingene, saa vilde intet være os kærere, end at disse to fine og gode Mennesker sluttede sig sammen.

Uagtet jeg indser det betydningsfulde i at faa Seancerne refererede nøjagtigt, baade hvad der synes af og hvad der synes uden Betydning, vil jeg dog ikke vedblive at referere den enkelte Seance; men jeg bør understrege, at vi i Mellemtiden oplevede adskilligt, som paavirkede os i spiritistisk Retning.

Jeg citerer nu en Række Udtalelser af Lily, Flora og Elvira taget af Seancerne til det Tidspunkt, da disse blev helt vidunderlige!

Da jeg vel risikerer, at Læseren taber Taalmodigheden overfor mange af disse vrøvlede Udgydelser, vil jeg — med Fare for at tage Spændingen af Bogen — gøre opmærk-

som paa, at Pointen — om jeg saa maa sige — just ligger skjult i alt Vævet og Vrøvlet som i et Fixérbillede. Altsaa:

Lili: Gud velsigne jer, elskede Far og Mor. Hils ogsaa de smaa — Baldamer.

(Dette sidste kom komplet overraskende, til Trods for det, at Lilis to smaa Søskende ganske vist var til Bal).

Gaa jert Livs Vej lykkeligt og glad i Slægt med mig. — — Jeg er i Mutters tavse Røst jublende lykkelig. Gid I vilde tro paa min Lykke, Mor og Far! Lev og slip ikke mig. Litt (Lilians Kælenavn) lover at tænke — — (hun tager hurtig Afsked). Derefter:

Flora: Kys til Lilis Far og Mor. Kys til E! Jeg vil ønske jer kærligt vor Herres u t æ n k e l i g e Velsignelse.

(NB: Glosen „utænkelig" i denne Forbindelse kunde være „tænkelig" i Fru Floras Mund. Men ingen af os andre vilde kunne frembringe den). —

Elvira: Huset er lyst med Guds Miskundhed!

Vi er her, kære Venner, hos jer, naar I kalder paa gode Aander i G u d s N a v n.

Hilsen til kære og trofaste Venner fra Lilians og Floras n y e Veninde

Elvira.

Flora: Kom igen. Jeg er jeres Lilis Moder! Elsker hende her.

Er fyldt med glade Minder fra dine forrige, dygtige, gode, glade, lykkelige Sammenkomster i Lilis Hjem. —

Lili: Bed til store Mester i Verdens, i Guds nye Himmel. Mor og Far og E. er søde mod jeres lille lykkelige Lili.

Hils de smaa, hils gode Venner.

S e a n c e 16. N o v b r. 1 9 1 9. (M., H. og E.)

Det gik daarligt. Men saa banker Bordet pludseligt bestemt.

Bordet: Du tænker: Gid lille Lilian kom, og her er hun!

Elskede Mor og Far, tro, tvivl ikke; — her er herligt i Guds evige Boliger. Er glad og lyst — —

NB: Her begyndte vi at diskutere. E. vilde have „lystig," vi andre „lykkelig" — dernæst blev der skrevet „lysten", som jeg afviste som profant. Til sidst kom der tøvende „lykkelig", men jeg havde en Fornemmelse af, at den usynlige kun accepterede dette for at komme videre, — noget der synes ret almindeligt. Jeg sagde derfor):

Sp.: Er „lykkelig rigtigt? *Bt.*: Nej! *Sp.*: Skriv saa igen, saa skal vi nok være passive. *Bt*: og L y s t e n og Modet tiltager for hver — — — — *M. H.*: Hun vil sige D a g. *H.*: Ja, naturligvis. *Bt.*: Nej. *Ht.*: Skriv da videre! *Bt.*: lykkelig Gang I tænker kærligt paa Lili.

Dine nyttige Tanker er nu min største Velsignelse. *H.*: Hvem mener du med „din". *Bt.*: Jer begge. O, gem mine Ord i jert Sind. Glæden naar jer nok med Tiden. —

III

Endelig den 22de November 1919 opdagedes det, at det var mig, der var „Mediet".

Vi begyndte med Seancen Kl. ca. 10^{10} Aften.

(Deltagere E., M. og H.). I min Seanceprotokol finder jeg til min Beskæmmelse følgende Bemærkninger, som jeg for Sagens Skyld maa referere:

„Betingelserne særdeles daarlige. Grunden antagelig, at H. havde haft et lille Anfald af stærk Vrede, hvorunder han misbrugte „Satans" Navn."

(D. v. s., at H. paa dette Tidspunkt har været tilstrækkelig nervøs og egnet til at føre de kommende Vidundere igennem i god Tro!)

Der kom intet af nogetsomhelst Værdi. Efter Kaffen ca. Kl. 12 lagde jeg mismodig Haanden paa Bordet, idet jeg bemærkede: „Naa, vi skal altsaa slet intet have ud af det i Aften." Bordet satte sig øjeblikkelig i Bevægelse og skrev ved min Hjælp alene.

Lili: Du maa ikke være ond og gal! Elskede Babs, jeg glæder mig over, at du nu er i Tro paa Himlen og finder Glæde i den! Aander lader dig ikke holde op med at huske alle de lange Dage! (Dunkelt!!) Aander giver dig kærlige og himmelske Tanker. Elskede Babs, elskede Mutter, Gud mærker jeres Bønner. Elskede lille Babs, lille Momse, gode E., I maa ikke holde op med Seancer. Gid I lod være med at kives, gid I kunde i Tide lære Gud at kende.

Elskede Babs, kys lille Mor fra din egen lille

Lili. —

(Bordet gled derpaa over Gulvet til M. — derpaa til de andre. H. holdt Haanden paa!)

Nu gik det saa løs med Seancer. Adgangen var jo saa let. Jeg behøvede kun at lægge den ene Haand paa vort Bord.

Jeg krævede Identitetsbeviser, men de var kun saa som saa. Snublende nær ved at være rigtige, men ikke helt rigtige. Det er forunderligt, at disse „Aander" aldrig nægter at give Identitetsbeviser, trods det, at de jo normalt er løgnagtige.

Den 4de December afholdt vi en Seance, som, tørt refereret, kan synes interesseløs, men som dog allerede dengang forekom mig besynderlig, og som vistnok indeholder Kimen til hele den Udvikling, Sagerne senere tog. Der manifesterede sig en Aand, der ikke vilde navngive sig. — Jeg prøvede at benytte Bordet, idet jeg haabede Forbindelse med Lili eller Flora.

Seance hos Hr. S. (*Ht.* alene).

Bordet bankede i Løbet af en Minut.

Ht.: Vil du give dit Navn. *Bt.*: Ja! *Ht.*: Værsgod! *Bt.*: Gid I ingen letsindig Tale vilde føre. *Ht.*: Hvad mener du? *Bt.*: Gid I Jordens Tro vilde forsage! *Ht.*: Vil du ikke give dit Navn? *Bt.*: Gid I rigtig kom til at tro; at I bære Sorgen ikke sygt til Skue. *Ht.*: Giv dit Navn! *Bt.*: Gid dog lykkelige Tider maa komme i jeres Liv.

Gid I ogsaa kom Styrke til at overvinde Synden! *Ht.*: Tak, men giv dit Navn. *Bt.*: Gid vi lykkelig kunde tro paa Guds sjældne Rigdom og Naade. Kærlig God Nat og Guds Fred.

For mig var denne Seance højst mærkelig. De religiøse Vendinger har ingen Lighed med det, vi plejede at faa. Det hele er, henvendt til min Kone og mig, saadan som vi da saa paa Tingene, noget Sludder. — Jeg kunde den Gang kun se det mærkelige, ikke det drilagtige i Seancen. Men *Tonen* lignede den, der fremkom ved Hjælp

af Fru S. Mediumitet. Fru S. var dog ikke til Stede, saa der var næppe Tale om Telepati fra hende.

Jeg overspringer nu en umaadelig lang Række Seancer, fordi de ikke var mærkeligere end hvad Tusinder og atter Tusinder bevidner at have oplevet, og ikke har anden Betydning i denne Sammenhæng end at de alle bestyrkede mig i min naive Tillid til de spiritistiske Fænomeners Ægthed. Og dermed gaar jeg lige løs paa de for mig saa skæbnesvangre Begivenheder i Julen 1919.

JULEN 1919

Mange Aars Arbejde inden Døre, dels i og dels uden for Skolen, i Forbindelse med stærk Tobaksrygning, Lilians Død m. m. havde naturligvis allerede paa dette Tidspunkt nedbrudt mit Nervesystem. Opfarende, hidsig har jeg været lige fra Barn, i Aarenes Løb er min Optræden ofte blevet præget af Nervøsitet, Ubeherskethed. Jeg kunde til Tider skændes med min Hustru; — Gud skal vide, at Skylden ene var min og ikke hendes, naar jeg i Raseri smadrede en Kop eller et Askebæger eller noget andet, der ikke var af al for stor Værdi! — Dog var der jo intet Menneske paa Jorden, der vilde erkende mig for andet end maaske en Smule ekstravagant. — Disse Seancer, jeg, som man kan se af de vedføjede Datoer, holdt i Tide og Utide, har ogsaa bidraget sit til at ødelægge Nerverne.

Juleaftens Dag er, trods alle Julehefternes Historier, synes jeg, en af de uhyggeligste Dage i Aaret i et Hjem, der ikke er tilstrækkelig forsynet med tjenende Personale, og det er vort ikke. Baade min Hustru og jeg blev nervøse, og vi skændtes om et ret ligegyldigt Spørgsmaal vedrørende Juleaftenssangen. — Jeg skældte ubehersket ud for „Satan" etc., for jeg syntes min Ret var saa soleklar.

Jeg „kaldte" paa Lili ved Bordet for at faa lidt Medhold, og jeg modtog følgende lige i Synet:

Lilli: Du er dum! Din dumme Dreng, — din Torsk! Din dyriske Idiot! Gør Mor til en Djævel!

Juleaften opførte jeg mig fuldkommen idiotisk, var gnaven og bidrog derved mit til at ødelægge Aftenen, — til Sorg naturligvis for mig selv. Naar Aftenen ikke blev ødelagt helt, skyldtes det min Hustrus og mine to Smaapigers fornuftige Optræden.

Før jeg skrider til at gengive Hovedindholdet af Julens „Manifestationer", maa jeg bemærke, at min Hustru instinktmæssig stillede sig mere og mere fjendsk over for dem. Hun ligesom vejrede en truende Fare, noget Ondt, der var i Anmarsch, Børnene var lede og kede af de evindelige Seancer. Jeg fandt dem saa forunderlige, at jeg fandt det taabeligt ikke at fortsætte. Denne Modstand har rimeligvis ogsaa virket enerverende paa mig.

Julenat Kl. ca. 12 kaldte jeg ved Bordet, og den der indfandt sig var Flora! Jeg spurgte i Tankerne, hvad jeg skulde gøre, for at blive Venner med min Kone. Flora svarede:

Flora: Du skal mærke Guds rige Naade! *Ht.*: Hvorledes? *Flora*: Du skal gaa hen til Momse! *Ht.*: Nej, vi er for stivsindede! *Flora*: Nej! *Ht.*: Jo! *Fl.*: Nej! (Jeg gør Forsoningsbestræbelser, der kun halvt lykkedes!)

Flora (til Marie): Kæmp alvorlig mod din tomme Forbeholdenhed! — Glædelig Jul.

Lilian: Glædelig Jul! *Ht.*: Er du ikke mere vred! *Lili*: Nej. *Ht.*: Men Mor er ikke god endnu! *Lili*: Gode, elskede, lille kære Momse, gid du maa faa Glæde af dine fornuftige Beslutninger. (NB.: Min Hustru vilde ikke vedgaa noget i Retning af at have taget „Beslutninger". Hun laa fredeligt og læste i en Julebog.) *Lilian*: Vær vis paa, at Gud, min store Mester, husker alle jeres Ord! *Ht.*: Ogsaa de onde i Formiddags! *Lili*: Nej! *Lili*: Glædelig Jul! I kan nu holde en glad Jul ud af glorrige (??) klare fornuftige Grunde". (Afskedskys!)

Julen var saaledes begyndt med en lille Familiesplid, der havde faaet sine Eftervirkninger paa det „andet Plan", og den havde unægteligt et højst dramatisk Forløb.

Jeg talte hver Dag med „Bordet", somme Dage flere Gange. 1ste Juledag sagde Lili nemlig til mig: „Jeg

har „faaet Lov“ til at blive hos jer til Nytaarsdag. Kunde du ikke i den Tid ofre dig lidt for mig?“ —

Jeg opfyldte hendes Ønske.

Det var, som om hun boede hos os, var paa Feriebesøg. Blot jeg rørte Bordet med en Finger, kom de fire Slag, Signalet for Venlighed. En Del Seancer overspringer jeg.

3die Juledag Kl. ca. 12 Middag.

Lili: Kærlig og inderlig Morgenhilsen!

Eftermiddag Kl. ca. 3.

Lili: Elskede Mor! Jeg er din egen „Mutterkind“. Elskede Far! Jeg er din egen lille kloge Pige! (Udtrykket „Mutterkind“ stammer fra den Tid, da Lilian var ganske lille, og har ikke været brugt i mange Aar.)

Kl. 7 Aften, da M. og Børnene var gaaet til Juletræ.

Lili: Rige Minder har I om mig! Find dem frem. Elsk dem! — Gid I maa give Glæden mere Plads i jeres Hjerte.

Kloge Far, elsk lille Lilian, glæd mig i Aften lidt en Gang imellem med glade, gode Tanker. Gode lille Mor, glæd Lilian, din egen lille Mutterkind, din elskede, din kære, din glade, din lykkelige — (Jeg afbryder og siger: Nu maa du se at finde et Adjektiv, som jeg ikke kunde lave!)

Lili (fortsættende): — din dig omsvævende lille Litt, med dine ømme, gode, inderlige — (jeg afbryder paany og siger: Nu maa du atter komme med et Udtryk, som jeg ikke kan hitte paa!)

Lili (fortsætter): „klippetro“ Tanker i Aften! Elskede Babs, kærlig Hilsen fra Flora og Mors lille Lilimor!

3die Juledag Kl. 11 en lille Seance med en afdød Ven J. P. — Han tog mod „Glædelig Jul“ men var ellers tvær og vilde intet sige. Endelig sagde han dog: *J. P.*: Pokker skulde fortælle dig noget til Folk at grine af!

(En hel ny Tone, højst karakteristisk for J. P., men her ganske uventet for mig.)

Efter Hjemkomsten fra Ballet Kl. 2 Nat, vilde min Hustru og jeg sige God Nat til Lilian, der da skrev:

Lilian: „Kære Babs og gode lille Mor! I er mine kærlige, gode Venner. — Lilian glæder sig over jeres kærlige, gode Tanker. — Jeg klynger mig til jer med den inderligste og varmeste, lykkeligste, ømmeste Kærlighed. — Elskede Mutter og Fatter, jeg kan ikke lade være med at kysse jer. — Jeg kan ikke møde jeres Tanker uden at Glæden kommer til min Sjæl, jeg vil være jeres lille Litt i Tid og Evighed.

Jeg elsker jer, jeg kan ikke være ivrig nok for at sige jer det.

Alle mine kærlige Tanker følger jer, alle mine kærlige og gode Ønsker tilhører jer.

Kærlig God-Nat og Gud velsigne jer."

Vi var — i al Fald var jeg — troende Spiritister den Gang. Det er overflødigt at beskrive min Glæde over et saadant Budskab fra vor døde og dog levende Datter. — Dog, det var sent, og vi var trætte og næppe helt modtagelige. Næste Dags Morgen beklagede hun sig da ogsaa over, at vi ikke i tilstrækkelig Grad var kommen hende „i Møde."

4de Juledag før vi gik i Seng!

Bt.: Kyssesignal! *Ht.*: Er det Lili? *Bt.*: Nej! *Ht.*: Hvem da: *Bt.*: *Elvira Poulsen* (Se Side 26). (Fuldkommen uventet!) *Ht.*: Glædelig Jul! — Siger du „Tak, i lige Maade!" *Bt.*: Nej! (Forbavselse!) *Elvira*: Venligt nærmer jeg mig. Rigtig mange venlige Hilsener, og Lykke vil jeg ønske jer i Anledning af den kære Julefest! *Ht.*: Tak etc. *Elvira*: Gid I gav Lili en glad Jul! Kommer ikke i Kildespring! Find Meningen! *Ht.*: Kan ikke! Du maa give Dessiner. *Elvira*: „Glæden .... (Resten uklart. Saa kom Lili. Jeg spurgte, om hun havde hørt vor Diskussion om, hvorvidt det var rigtigt at lade Børnene høre paa dette. Bordet svarede:) *Lili*: I skal *ikke* lade Børnene høre paa jeres Samtaler om gode Ting! God Nat, I kære tre (nemlig Ht., M. og Ibsen).

I 4de Juledags Seancer begynder der faktisk allerede at indfinde sig et ondskabsfuldt, drillende Moment.

Om Eftermiddagen modtog jeg nemlig fra Lili en kraftig Opfordring til at følge den gode, gamle Juleskik, at give gode Gaver til de gamle og fattige, hvad der ikke vilde koste mig mere end Lommepengene for otte Dage.

Men Lili maatte jo vide, at jeg selv hørte til de „Fattige". Saa denne ubetænksomme Opfordring irriterede mig en Del.

5te Juledag.

Morgenhilsen Kl. 12!

Lili: Gid I kom lille Lili i Møde.

(Jeg bør tilføje, at Udtrykket „komme i Møde", som flere Gange er brugt, er opfundet af „den anden Side", ligesom Udtrykket „kalde" i Betydningen sætte sig i Forbindelse med den „transcendentale Verden" ikke skyldes nogen af os. Det vilde aldrig falde os ind at benytte disse Udtryk.)

Ht.: Hvad mener du dog. Tænker vi ikke kærligt paa dig hele Dagen etc.

Lili: Gav gode Gaver til de fattige, gav gode Gaver til de gamle.

Efter denne gentagne Bebrejdelse besluttede jeg mig til at spendere en Sum paa Velgørenhed. Men efter en Del Overvejelse blev jeg klar over, at jeg ikke kendte nogen mere værdig trængende end min Kone. Og saa gik jeg i Byen og købte noget til hende! Bagefter gjorde jeg Rede for Sagen i et længere Foredrag, som jeg holdt for Lilian. Hun overøste mig med Kærlighedsforsikringer, ønskede os alt godt, Fred og festlig Glæde over vort „fine og gode" Hjem o. s. v.

Jeg var tilfreds; men mine Nerver havde været i Oprør.

(Børnene kom ind og jeg afbrød.)

Den næste Seance bedes Læserne lægge nøje Mærke til. Her begynder denne Bogs „Skurk" at lade høre fra sig. Det vilde være mere overskueligt at samle „Skur-

kens" Seancer ud i et; men jeg foretrækker nu at lade Budskaberne blive nedskrevet i den Orden, hvori de kommer.

Kl. 2 1/2 Eftm. Langsommere Forbindelse!

Bt.: Ikke en du kender (Forundring!)

Bt.: Ikke din elskede, din lille Lilian!

Samme Dags Aften.

I Mørkningen laa jeg paa min Divan og tænkte paa Lili. Jeg formede da følgende Spørgsmaal:

„Kan du ikke give mig noget Begreb om, hvorledes du udfører din Kunst i Himlen."

Senere, da Ibsen kom, glemte jeg dog dette Spørgsmaal, da vi passiarede om andre Ting! — Da vi ved Ellevetiden kaldte, fik vi dog følgende:

Lili: Du kan ikke faa at vide, hvorledes jeg omformer Kunstklipning. Her i min Verden er Glæden over Kunst Glæden over Guds glade, morgenfriske Himmel. Gid Lili kunde tillade Klarhed at finde Vej til dit Sind.

Tilgiv mig, at jeg ikke kan sige mere. — Gode Far og lille gode Mor, jeg kan ikke sige jer Vorherres Hemmeligheder. Gid I vilde lade være med at spørge. — Klarhed faar I nok en Gang. Jeg imødeser jeres Forundring over alt her med Interesse. — I kommer ikke lige over i Himlen, der er en lille Forberedelsestid. I kommer ikke i mit Himmerige. I kommer først i mit Rige, naar I tillader Troen paa Gudslivet at faa Plads i jeres Hjerte!

Da sprang Bomben. Bordet skrev kraftigt, uden Famlen: „Røv. — Lik min Maas!"

Kort efter kaldte jeg atter paa Lili, der skrev: *Lili*: „Elskede Babs" og gav Kyssesignalet!

Den raa Afbrydelse virkede uendelig pinligt, da det var første Gang, vi havde modtaget noget væmmeligt. Men vi var rare og naive „Forskere", og vi gav en af de „onde Aander", der traditionsmæssigt optræder ved Godtfolks Seancer, Skylden. Det var jo i hvert Fald ikke m i n Ortografi!

Man vil maaske undres over, at jeg fortsatte! Men jeg troede jo paa Aander, ogsaa onde!

Tirsdag 6te Juledag. Kl. 11 Fm.

Bordet: En du ikke kender! *Holst*: Var det dig, der var her i Gaar? *Bt.*: Ja! *Ht.*: Vil du give dit Navn? *Bt.*: Ja! *Oscar Giese! Ht.*: Kan jeg gøre noget for dig! *Bt.*: Hils i København. *Holst*: Hvem? *Bt.*: Oscar Giese, Rolighedsvej 12^2. *Ht.*: Hører du til Lilians Kreds; *Bt.*: Ja!

Kl. 4 Eftm.

Lili: Atter Hilsen til dig fra lille Lili! Du tænker saa fint og kønt paa mig! (Dernæst en lang Samtale med Ja og Nej. Og saa følgende Afbrydelse:) *Bt.*: Tilkommer det dig at tilbede Gud med Læberne!! *Holst*: Hvem er du? *Bt.*: En du egge kender!

Hvorefter jeg afbrød.

Det mærkværdige og dumme hos den usynlige Slyngel eller Komediant, er det, synes jeg, at Ordene er stavede rigtig nok, med Undtagelse af „ikke", og det er stavet paa en saa idiotisk Maade, at ingen vilde gøre det. Det virker som en kejtet Fordrejelse, gjort med Vilje.

Senere siger *Lilian*: Hils de morsomme smaa kære gode Piger fra store Søster.

Lili.

Kl. 11 Aften fik vi den sidste større samlede Meddelelse fra „Lilian", der herefter træder i Baggrunden.

Lili: Lille gode Far og gode, kære Mor, jeg mindes alt, hvad Far tænkte paa i Mørkningen. (Jeg havde i Mørkningen siddet og gennemtænkt en Mængde af de smukke Minder, vi havde om Lilian, — men det kom mig ganske overraskende, at Lili førte det paa Tale Kl. 11, da jeg havde glemt det!)

Jeg kan ikke sige tilstrækkelig inderligt, hvor det glæder mig at tænke paa, at du lover mig ikke at mindes min Sygdom og mit triste Kors. — Jeg elsker jer roligt og lykkeligt; jeg kysser jer tyve Tusind Gange! Jeg lover at elske jer i Tid og Evighed. Jeg vil mindes tusind smaa, kære

Ting; jeg tilhører jer i Tid og („tolv Gange tolv mærkelige korte Aar" — Dagen efter rettet til:) lille Lilis og Fars og Mors glade Evighed.

I lover mig kun at tænke paa mig med omhyggelig Undgaaen af alt, hvad der angaar min Sygdom. Jeg kan ikke holde ud at f ø l e dine Tanker, elskede, kære lille Mor, naar de væsentlig drejer sig i Kreds om Lilians nu knækkede, kedelige Tilstand.

Elskede, lille, kære, gode og trofaste Mor, jeg tilhører dig i rige Tider, og jeg vil tilhøre dig alle otte Timer i Nat.

God Nat og øs Sundhed af Søvnen.

Jeres egen glade lille lykkelige Lili.

Udtrykkene i Brevet er jo almindelige. Jeg tvivler i dette Øjeblik ikke om, at dette Brev ikke er afsendt af Lilian, men jeg maa erkende, at hvis det i ond Hensigt er fabrikeret af mit „subliminale Jeg", saa kender dette „Jeg" intet Hensyn i Valget af sine Midler. Ud fra almindelig jordisk Betragtning maa man betegne dette og mange af de foregaaende Breve som fuldkommen slyngelagtige, — det er trist at skulle indrømme dette om sin egen Underbevidsthed, der dog maa være en Del af ens Personlighed. —

N y t a a r s a f t e n s D a g

gik med smaa fortrolige Samtaler. Jeg behøvede jo blot at berøre Bordet med et Par Fingre, saa var Forbindelsen der. Lili gav en vrøvlet Forklaring paa dette kedelige, at hun ikke kunde opfatte Mors Tanker, men kun mine.

K l. 3 E f t m. veksledes nogle Smaabemærkninger, hvorefter Lilian skrev: *Lilian*: K i g i V e j v i s e r e n! *Holst*: Er det for at faa konstateret det med Oscar Giese! *Lili*: Ja. Adressen er R o l i g h e d s v e j 10[3]. Man lægge Mærke til, at G i e s e i n d f ø r e s a f L i l i a n!

N y t a a r s n a t K l. 12[5].

Lilian: Glædelig Nytaar! Lykke og Held! (brat Afslutning med 5 Slag. — Lidt efter tog jeg Forbindelse

igen, og fik en banal Præken. Afbrød! Da mine Svigerforældre og Svogre vare gaaede, tog jeg Forbindelse paa ny, og der blev med Vanskelighed skrevet: *Bt.*: Din Fader. Glædelig Nytaar! Jeg er glad, fordi du fik Fred med B! (En Slægtning, som jeg ikke havde været paa den bedste Fod med, men som Julen fuldkommen havde forligt mig med. — „Fik Fred med" er karakteristisk nok for min afdøde Fader!) Dernæst: *Lili*: Glædelig Nytaar! Lykke og Held. Mange kærlige Hilsener til jer begge. Kommer fra jeres milde og gode Moder; gid I vilde tænke godt paa hende; gid I kunde elske rigtig eders Familie i Himlen. Kære lille Mor, du kender ikke din Moder i Himlen. Gid vi alle kunde komme i kærlig Fred med hverandre. Elskede lille kære Mor, du kan glæde Far ved at give ham Lov til at tro godt om sine Forældre. Gid du maa gaa Guds Veje.

God „kristelig" Nat.

Lilian.

En godt lavet Film! Der fingeres, at Lilian bliver kaldt til mine Forældres Aandehjem, hvor det nye Aars Skaal vel er blevet drukket paa Aanders Vis! Og saa kommer hun trækkende med „Far", der ikke er vant til de Kunster med Bordet, og derfor behandler dette sløjt.

Men jeg bad en hellig Bøn Nytaarsnat om, at det nye Aar maatte blive det gamle ligt!

ANDEN AFDELING

KAMMA — GIESE

I

NYTAARSDAG 1920

31de Dcbr. havde jeg sagt til Lilian:

Du taler saa ofte om, at du har „faaet Lov" til et eller andet, f. Eks. nu til at være her i Julen. Af hvem har du faaet Lov?

Lilian svarede: „Af den Aand, der ledsager dig!

Jeg citerer min Dagbog for Nytaarsdag 1920: I Dag har Bordet været tavst. Besvarer enhver Henvendelse med Nej! — Har faaet en underlig Følelse af Tomhed, som naar en dybt elsket Gæst rejser bort. For første Gang i mit Liv har jeg en Følelse af, at jeg gerne vilde leve Julen om, — trods den bitre Juleaften. Vor velsignede lille Pige i Himlen har faktisk kastet Festglans over Dagene. Desværre tog vi jo ikke alt for godt mod hende. — De smaa var ikke særlig begejstrede for Besøget. De følte det vist, som gik der noget fra dem! Haaber dog ikke, at hun er blevet skræmt bort.

2den Nytaarsdag 1920.

I min Bog staar nu opskrevet følgende Sensation:

„Er i Dag traadt i Forbindelse med min Skytsaand, der erklærer at hedde: *Kamma.*

Jeg har ikke noteret Ordlyden af Seancen. Men det gik med rappe Repliker, og hun lovede at ville være min Ven. Bordet behandledes med mere overlegen Teknik af „Kamma" end af Lilian.

Hun bad mig om ikke at udspørge hende om, hvorfor Lili var gaaet bort og meddelte, at Lili vilde komme igen paa Mandag.

Jeg saa efter i Vejviseren: Adressen Rolighedsvej gal,

men det viser sig, at der i København eksisterer en Mand, der hedder Oscar Giese.

Jeg tog Forbindelse med Hr. „Giese", der erklærer, at han hedder Oscar Giese og er Fader til Oscar Giese i Tietgensgade. Jeg beder ham om et Identitetsbevis, og han skriver:

Giese: „Noget elegant, der kan identificere mig, kan jeg ikke levere . . ."

Her blev jeg kaldt til Middag og maatte afbryde. Men bemærk den helt forandrede Stil. Mere „københavnsk" end noget af det tidligere. —

Forbindelse Kl. 6 Aften. *Kamma* nægter mig Forbindelse med Giese; derimod aabner hun uventet Adgang for Chr., min afdøde Broder. — Jeg frabad mig Prækener og Formaninger! Fik derefter følgende:

Chr.: „Tillad mig at bruge den Form, der passer mig bedst."

Kære gamle gode Fusse! (mit Kælenavn fra Barndommen)

Jeg kan hilse dig fra din døde Fader og Moder, at dine gode, kærlige, gudhengivne Tanker er modtagne. De har glædet dem meget. Tænk kun paa Faders og Moders gode Sider. — Jeg beder dig altid gaa den gode Vej — (*Ht.*: Jeg vil ingen Præken ha' —) der fører til — (*Ht.*: Jeg v i l ingen Præken ha' —). Kom med glade, gode, lykkelige Tanker til os, Fusse. Kom med kærlige Følelser. — Gud velsigne dig. Sig til Marie, at vi alle holder af hende her. Hils hende hjerteligst. —

Dernæst manifesterede sig:

Giese: Gaa efter Giese i Klareboderne. Der faar du mest Glæde af Klidmanden!

Holst: ???

Giese: Jeg nærede mig kun ved Klid.

(Han opgav Gieses Navn i Klareboderne til Lauritz Giese og vilde kun have skrevet: Giese: Har det godt!)

Alt det opgivne viste sig naturligvis at være urigtigt. Men jeg rendte gal for at faa det verificeret og min Skuffelse var dyb.

Jeg citerer videre efter min Dagbog: 5te Januar. Med min „Skytsaand" Kamma har jeg siden 2den Nytaarsdag ført smaa fortrolige Samtaler. Hun siger usminkede „Sandheder", f. Eks. at jeg er o n d, men udviser ellers en kærlig Optræden. Da jeg i Aftes kom hjem fra en Spadseretur med min Kone, spurgte jeg hende ud om Tekst til et Sangspil etc., men hun antydede, at jeg skulde slet ikke skrive Musik i Aar. Jeg spurgte da, om jeg skulde beskæftige mig med psykisk Forskning, og fik da nedenfor rapporterede Svar.

Kamma: Til alle dine Venner kan du skrive en Bog uden al Aandrighed om dine Venner Flora og Lilian!

(Jeg drøftede denne overraskende Opfordring med min Hustru, der straks ikke syntes om det!) *K.*: Tillad ham endelig at gøre det! (Mere Indsigelse!) *K.*: Glæd din kære Mands gode Aand med at hjælpe ham med dette betydningsfulde Arbejde. (Mere Indsigelse.) *K.*: Gid I lod alle Betænkeligheder fare! (Vi er ikke helt overvundne endnu!) *K.*: Fritz, kære gode Marie, lov mig, at opfylde mit levende Ønske! *Ht.*: Ja, men vi har ikke tilstrækkelig Materiale og mangler navnlig fyldestgørende Identitetsbeviser. Kan du skaffe dem? *K.*: Ja! *Sp.*: Hvor ofte maa vi holde Seancer? *K.*: Hver Aften en god halv Time. *Sp.*: Hvornaar om Aftenen. *K.*: Lidt efter Jeres Kaffetid. — Lad de to Børn intet høre. *Sp.*: Hvad vil du saa gøre for mig, naar jeg gør dette for dig? — jeg maa nok spøge lidt! *K.*: Give dig gode Gaver. Klogskab og Lilians — — — — *Ht.*: Du er vist o n d! Det lyder, som da Djævelen fristede Eva! *K.*: Lille Fritz, gaa du kun den korteste Vej til Gud. *Ht.*: Er det fordi vi har studeret disse Ting saa taalmodigt, at vi har opnaaet saa gunstige Resultater? *K.*: Nej, fordi vi har valgt dig til mit Redskab. *Ht.*: Hvor længe har du haft disse Hensigter med mig. *K.*: I mange Aar! *Sp.*: Du har maaske styret mit Liv med det Maal for Øje! *K.*: Ja! — Enhver vil kunne forstaa at jeg tyngedes under Situationens Alvor!

Mandag d. 5te Januar om Aftenen hos nogle Venner.

Jeg tager en passant en lille Forbindelse! *Sp.*: Er det Kamma? *Bt.*: Nej! *Sp.*: Hvem er du da? *Bt.*: Jeg bor her i Huset! (Lidt efter) *Sp.*: Er det den samme som før? *Bt.*: Nej, Kamma! *Ht.*: Brevet fra Aarhus er ikke kommet! *K.*: Nej! *Ht.*: Er der sket Ombestemmelse? (liberalt!!) *K.*: Ja. (Kamma havde lovet mig et vigtigt Brev fra Aarhus). *Ht.*: Hvad er dit Pigenavn. *K.*: Kamma Rahbech. (NB. Se nedenfor!) *Ht.*: Er det ikke dig, der var gift med Knud Lyhne? *K.*: Jo! *Ht.*: Ja, men det var dit Pigenavn, jeg ønskede! *K.*: Hegel! (Min subliminale Bevidsthed har husket fejl. Navnet er jo Heger). *Ht.*: Skal vi holde Seance i Morgen Aften Kl. 10? *K.*: Klokken otte! *Ht.*: Jamen Børnene er jo hjemme ved den Tid. *K.*: Nej! *Ht.*: Det er altsaa en lille Profeti! *K.*: Ja! *Ht.*: Naa ja, lad os tage det med. *K.*: Gid du dog lod mig ordne alt! (Børnene blev virkelig inviteret ud, hvad vi modstræbende tillod, da det var sidste Feriedag efter Jul. Kl. 8 var vi ene.

Tirsdag d. 6. Januar 1920.

Morgen Kl. 11. Lilian. — „Gensynsglæde!"

Lili.: Kære Far og Mor! Kys Lili Tusind Gange for Kammas Ordning af alt. — Jeg tilhører jer i Tid og Evighed. — Jeg længes efter at være om jer altid — —

Lad os nu ordne alt! (Kærtegn!)

Eftermiddag Kl. 3—4. Kamma.

Ht.: Maa jeg give Fru Madsen en Seance. *K.*: Du gider jo ikke! *Ht.*: Jo, men jeg tror ikke, det lader sig gøre! Jeg har lovet det! *K.*: Du skal gøre Retfærdighed! *Ht.*: Naa, ja, saa skal jeg nok! *Ht.*: Du var jo saa dygtig til at lave Æsker. Husker du det? *K.*: Ja. *Marie*: Spørg om hun kan huske noget, hun var rigtig god til! *K.*: Lave Limklister. *Marie*: Noget andet, som alle beundrede hende for! *K.*: Lavede Tog af Roser. *Ht.*: Hvilke Tog? *K.*:

Lille Fritz, du kender jo nok Jernbanetog! *Marie*: Der var noget andet, som hun holdt altid i den fineste, skønneste Orden. *K.*: Klodserne! Jeg lavede Tog af Klodser til min Cousine. *Ht.*: Hvad hed hun? *K.*: Magdalene Hegel. *Marie*: Hun maa kunne sige, hvad det var, hun holdt i saa skøn en Orden. *K.*: Hus! *Marie*: Ja, men det er ikke det. *K.*: Gaard! *Marie*: Ja, maaske, men det er heller ikke det! *K.*: Saa giv mig dog en Dessin! (utaalmodig) (*Ht.*: Vi bliver nødt til at sige det). *Marie*: Haven. *K.*: (I stor Iver, rystende voldsomt med Bordet!) Kære lille Marie, jeg eret stort Fæ! *Ht.*: Du sagde, at du lavede Tog af Klodser. Men der var jo slet ingen Jernbaner i Danmark den Gang! *K.*: Nej, men vi havde set et Billede af et Tog i en Bog!

„Slyngelen" Giese!

I Mørkningen Onsdagen den 7de Januar var jeg ene hjemme og fik Lyst til at tale et Par fortrolige Ord med Lilian.

Bt.: Kamma. *Ht.*: Kan Lilian ikke komme? *Bt.*: Nej! Gaa din Vej! Jeg kan ikke lide dig! *Ht.*: (bestyrtet) Kan du ikke lide mig? Er du da ikke min „Skytsaand!? *Bt.*: Nej! *Ht.*: Skriv Navn! *Bt.*: Kamma! *Ht.*: Dette er meget forvirrende! Er det Løgn og Svindel altsammen? *Bt.*: Ja! *Ht.*: Eller er du ond? *Bt.*: Du skal lyde mig og gøre hvad jeg siger! *Ht.*: Du stavede dit Navn galt, det staves Rahbek. *Bt.*: Nej, Rahbech! *Ht.*: Er det sikkert? *Bt.*: Ja! *Ht.*: Dit Pigenavn er ogsaa galt. Det er Heger, ikke Hegel.. *Bt.*: Hegel! *Ht.*: Nej! *Bt.*: Baade Hegel og Heger! *Ht.*: Sludder! *Bt.*: Find Giese! *Ht.* (ærgerlig): Hvorfor kommer du? *Bt.*: Fordi du ikke beder Aanderne komme i Guds Navn!! (Kort efter tog jeg atter Forbindelse!) *Bt.*: Lilian! *Ht.* (Fortæller om Giese! Siger nogle ømme Ord!) *Bt.*: Du keder mig ved din Præken. *Ht.*: Naa, det er atter Giese! *Bt.*: Ja! *Ht.*: Du er en Skurk! *Bt.*: Nej! *Ht.*: Du er ond! *Bt.*: Ja! —

„Aandernes" Optræden former sig nu mere og mere som vel gennemtænkt Angreb paa mit Nervesystem. Den i høj Grad irriterende Person „Giese" begynder at optræde, — jeg bringes til at løbe efter forkerte Identitetsbeviser. — hver Gang er jeg fuld af Haab, men naar „Beviset" glipper, fyldes jeg med Lede og Raseri. Dertil kommer, at min Hustru, der selv var nervøs, ligesom vejrede en Ulykke og derfor paa det heftigste modsatte sig, at jeg handlede efter „Aandernes" Ordre. Dette gav Anledning til heftige Scener, der yderligere nedbrød mit Helbred, hvad jeg dog ikke anede. Jeg forekom mig selv som værende i fuld Vigueur. Jeg nedskriver stadig efter min Rapportbog, hvorved Læseren faar det bedste Indtryk af hele Tilstanden. Den næste Seance er højdramatisk!

Seance 8de Januar 1920 Kl. 10^{10} Aften.

Lilian: — Kamma kommer nu. *Kamma*: Kære Fritz og Marie, I faar ingen Identitetsbeviser. Elskede Fritz, du har Materiale nok. *Ht.*: Hvad for noget Sludder! Nej, Materialet er ganske ufyldestgørende. — For Resten har du jo dog indladt dig paa Beviser. *K.*: Nej! *Ht.*: Jeg mener det med din Cousine. *K.*: Nej! *Ht.*: I lavede Tog af Klodser og Roser! *K.*: Nej, Nej! *Ht.*: Var det et Falsum? *K.*: Nej! *Ht.*: Er det Kamma? *Bt.*: Nej! *Ht.*: Hvem da? *Bt.*: Giese! *Ht.*: (forbitret) Hvad i Alverden kommer du her dog for. *Bt.*: For at tirre dig! *Ht.*: Jeg sidder her og tager alt alvorligt. — Jeg forstaar ikke Meningen med dette! *Bt.*: Giese kommer for at give Afveksling! *Ht.*: Kommer du med Kammas Vilje? *Bt.*: Ja!

Ht.: Naa, du skal virke som Clownen hos Shakespeare!! *Bt.*: Jeg er til at vittige Folk kan ogsaa more sig! *Ht.*: Du er nu ikke meget vittig! *Bt.*: Jeg er din onde Aand!! *Ht.*: (lidt foruroliget): Det lyder lidt middelalderligt! Har jeg en ond Aand! Bt.: Kamma er Aand over alle gode Aander hos dig, jeg er — Dødens Giese!! *Ht.*: Hov, hov! Du hæver dig til højromantisk Stil. Kender du til Literatur? *Bt.*: Ja! *Ht.*: Nej, saamænd gør du ej, du er jo en gemen Klidkræmmer! *Bt.*: Ja! — Kamma elsker dig, fordi du er tiggerfærdig! Find Meningen! *Ht.*: Hvad er det for noget Snak. *Bt.*: Du er tiggerfærdig med Hensyn til Penge. *Ht.*: Aa, var det ikke mere dybsindigt! — Du overdriver. *Bt.* (hurtigt og fortroligt): Kamma er her! *Ht.*: Vist ej! Hvorledes kan du egentlig fortrænge Kamma! Bt.: Fordi du ikke bad i Guds Navn, da du satte dig ved Bordet! (atter hurtigt med bitte, smaa Slag) *Bt.*: Kamma er her! *Ht.*: Aa! Det er dig, der af og til agerer Giese! *Bt.*: Ja! (Bestyrtelse og stor Forargelse!) *Ht.*: Hvornaar faar jeg Identitetsbeviser. *Kamma*: I Morgen! (Jeg gør, sammen med min Hustru, heftige Bebrejdelser og fordrer Identitetsbeviser straks.) *Kamma*: Jeg er lattermild i Livet, gid I kom mig i Møde. — Giv mig lidt Tid! (Jeg fatter ikke, hvorledes nogen Del af min Personlighed har kunnet forme denne Sætning.)

Fredag d. 9de Jan.

bebrejdede jeg Lilian, at de havde profaneret Guds Navn ved Seancen om Aftenen. Hun svarede:

Lilian: Gud er saa stor, at han ikke tager en lille Spøg ilde op!

— Jeg forsøger, om jeg kan faa et helt dækket Kaffebord til at bevæge sig, naar jeg rører ved det. Det gaar storartet! Alle tre „Veninder" i Astralverdenen iler til for at forsøge.

Jeg sagde til *Flora*: Det er mig selv, der frembringer Bevægelsen i Bordet. *Flora*: Nej, det er din indre Bevidsthed. — Kamma opgiver sin „Cousines" Navn til Magda Kristine Heger og giver mig Lov til at faa det veri-

ficeret med det samme for min Hustrus Skyld; — denne kræver paa det heftigste Identitetsbeviser, medens jeg nærmest er tilbøjelig til at lade den forunderlige Sag gaa sin Gang og lade komme, hvad der vil.

Kamma opgiver Biografien, hvor Magda Kristines Navn staar omtalt i, til at være af V. Thiele.

Lørdag d. 10de Januar

slog jeg efter i Østergaards Literaturhistorie og fandt, at Kammas Biograf hedder Just Mathias Thiele og Bogen: „Erindringer fra Bakkehuset". — Paa min Bebrejdelse svarede min muntre „Skytsaand":

Find Giese.

Om Aftenen Kl. 9^{20} ved det store Dagligstuebord. *Flora*: Otte Dage tager vi bort. — Jeg lader til Kl. 10 „Gøsta" passe Bordet. Gøsta var Lilians „Aandeven". Selvfølgelig skulde jeg prøve „Gøstas" Evner! *Gøsta*: Glad Lilian er gaaet! *Ht.*: Hvorfor? *Gøsta*: Fordi jeg faar Lov at komme til. — Gid du gik til Seance i Aarhus! *Ht.*: Naa, du hører ogsaa til Plageaanderne! Fortæl heller lidt om dig selv. Hvad var f. Eks. din Livsstilling her paa Jordplanet? *Gøsta*: Tavlesmører!! *Ht.*: Aa, Vrøvl! Nu alvorlig! *Gøsta*: Galfrands! *Ht.*: Er der dog ikke Fornuft skabt i nogen af jer mere! *Gøsta*: — til Tjeneste!

Søndag d. 11te Jan. 1920.
Aften Kl. 10.

Holst: Jeg maa have Identitetsbeviser. *Lilian*: Dem er der givet nok af af andre Forfattere. *Ht.*: Men nogle faa kunde dog kun gavne. — Jeg ved nok, at der kun kan verificeres gennem Memoireliteraturen — men naar jeg giver mit Ord paa, at jeg intet kender til den, maa det være nok. *Lilian*: Nej, det er ikke nok. *Ht.*: Nej, saamænd! *Kamma*: (ivrig) Vi kan ikke gaa ind paa det Forslag. *Ht.*: Jeg plager paany for et Navn, Ven eller Fjende! *Kamma* (omsider): Tullin! *Ht.*: Hvor kan jeg faa Oplysning om ham. *Kamma*: Thiele har vigtet sig med

at gaa Giese i Bedene! (Jeg fatter ikke, hvorledes min „Underbevidsthed" har frembragt denne originale Sætning.) *Ht.*: Hvor findes de nøjagtigste Oplysninger om det Liv? *Kamma*: Ole Madsen Tidemand! — Et Værk i det kgl. Bibliotek! *Ht.*: Aa, det er Løgn, Løgn, Løgn!! *K.*: Spøg er ikke Løgn! *Ht.*: Staar Tidemand nævnet i noget Leksikon? *K.*: I Meyers Konversationsleksikon er han nævnt. (Skænderi med min Hustru, der opfatter det hele som en Gavtyvestreg af „daarlige" Aander. — Kamma siger fortroligt til mig:) *K.*: Lille Fritz, ingen Eder! Lille Fritz, du er sød, men du er ikke rigtig i Hovedet!!

Det sidste var ubestrideligt sandt, og jeg anbefaler Sætningen til Motto for Anmeldere. — Dog befandt jeg mig efter min egen Mening vel, røg mine 10 a 12 Cigarer om Dagen — vist til Gavn for „Manifestationerne".

Et karakteristisk Træk er det, at min „Skytsaand" paa det samme Spørgsmaal for at forvirre afvekslende svarer J a og N e j, saa man hverken ved ud eller ind: F. Eks.: N e j, ja, Nej! (Stort Nej, lille ja, middelstort Nej!)

Hun kan stikke smaa A d v a r s l e r ind i Konversationen paa en morsom, underfundig Maade med smaa, bitte Slag med Bordet!

Hun erklærer i Dag baade „Tidemand" og „Tullin" for Spøg. Jeg gider intet verificere. Paa mine Bebrejdelser svarer hun:

K.: Det gale ligger i, at du ikke lader os staa for det hele!

Igennem mange smaa fortrolige morsomme Samtaler i Dagens Løb er „Ja" (3 Slag) og „Nej" (2 Slag) udviklet utroligt. Det udtrykker Overgivenhed, Kaadhed, underfundigt Drilleri, fejende Lystighed, Eftertænksomhed; det giver ikke Heibergs Vaudeville noget efter. — I Aften overraskede *Kamma* ved at lade det udtrykke højtidelig, afmaalt Høflighed, uendelig sirligt, yderst komisk.

III

GIESE-SEANCERNE

De fleste Læsere vil undres over, at det var muligt at faa mig til at modtage alle disse Seancemeddelelser, der nu skal rapporteres. — Der var næppe heller en af Tusind, der havde gjort det. Men hvem der kender mig nøje ved, hvilken Sans jeg har for Gentagelsens Komik. — Jeg har kunnet gaa Aar og Dag og sige det samme forfærdelige Vaas af og til, dels for at more, dels for at drille mine Omgivelser. — Desuden ansaa jeg det ikke for udelukket, at det kunde være en Jargon, brugt mellem Kamma og de unge Kunstnere, der kom paa Bakkehuset. Kunde det konstateres, at en slig Jargon havde været brugt, vilde det jo have været et glimrende Identitetsbevis!

Seancerne bragte mig ofte i en Tilstand af Irritation, af og til Raseri, undertiden morede de mig, mest kedede og ærgrede de mig. Jo flere, der blev af dem, des mere intensive blev disse Stemninger. Til sidst afbrød jeg dem, hvorefter den automatiske Skrift begyndte.

For at give et virkeligt Billede af Krisens Udvikling, bringer jeg her en lang Række Uddrag af Giese-Seancerne. Med deres evindelige Gentagelser af deres konsekvente Ironi er jeg bange for, at de vil trætte mange af mine læge Læsere. Jeg kan kun trøste dem med, at et fuldstændigt Referat vilde have gjort denne Bog to à tre Gange saa tyk! Man vil da forstaa, at de tilsammen dannede en Kæde af Mareridt. Jeg tror at turde paastaa, at jeg udviste en Engels Taalmodighed. Bestandig krævede jeg Identitetsbeviser. — Bestandigt fik jeg et Svar af

samme flove Smag som skattefrit Øl. Bestandigt søgte jeg at jage „Giese“ bort, — bestandigt vendte han tilbage som en Hveps.

De Uddrag af min Protokol, jeg her bringer, er som sagt kun minimale, men de er dog vist typiske og malende nok.

1ste Giese-Seance (Mørkningen d. 13. Jan.)

Kamma: Fik du Gaaden Kamma—Giese løst? *Ht.*: Aa ja! *K.*: Giese er Giese! Giese er ikke din onde Aand. *Ht.*: Dog ikke. *K.*: Giese er Giese. Tilgiv mig. *Ht.*: Hold op med Vrøvl! *K.*: Tilgiv mig. *Ht.*: Ikke tærske Langhalm længere! *K.*: Maa din Lilian gaa igen! *Ht.*: Hvad mener du? *K.*: Glæd dig til en Genganger! *Ht.*: Du er ækel og frivol! *K.*: Glæd dig til en Genganger! *Ht.*: Gaa, for Pokker, videre! *K.*: Lille Fritz, du er ikke god. *Ht.*: Nej, det ved jeg. *K.*: Glæd dig til en Genganger! *Ht.*: Forklar! *K.*: Lad mig endelig vide, elskede Fritz, om du elsker Giese. *Ht.*: Drabeligt! *K.*: Lille Fritz, du er ikke min Giese! *Ht.*: Det er for kedeligt. Drej om i en anden Gade. *K.*: Giese er forsvunden! *Ht.*: Naa, Gengangeren er Giese! *K.*: Lad Giese hvile i Fred! *Ht.*: Ja, bare du kunde det! *K.*: Lille Fritz! Delirium! *Ht.*: Ja vel, det ved Gud! Videre! *K.*: Giese er forsvunden! *Ht.*: Jeg bliver straks uhøflig. *K.*: Lille Fritz, du er dum! *Ht.*: Ja, en af os er det. *K.*: Kamma er det ikke! *Ht.*: Jo, afgjort! *K.*: — og tillige mindre idiotisk end du. *Ht.*: Jeg skal ind at drikke The! *K.*: Find Giese. Klag til Lilian!

Onsdag d. 14. Jan.

Jeg har i Dag et Par Gange faaet et Par Ord fra Lilian, rørende og taknemmelige. Hun røber stadig Kendskab til, hvad jeg har tænkt paa — undertiden timevis i Forvejen. Siger f. Eks. til mig: „Lille Far, lille Lilian er saa glad for dig!“ — *Kamma* siger: „Kære Fritz, du er en lille sød lille Dreng!

Ht.: Er det Bakkehusjargon? *K.*: Ja!

2den Giese-Seance (I Mørkningen).

Kamma: Giese er forsvunden! *Ht.*: Ja, slaa en Pæl gennem Kadaveret! *K.*: Giese er forsvunden! *Ht.*: Ja, tror du nu virkelig. *K.*: Giese er forsvunden. *Ht.*: Højst beklageligt. *K.*: Giese er forsvunden. *Ht.*: Oh, lad os blande vore Taarer sammen! *K.*: Ja! *Ht.*: Jeg er utrøstelig! *K.*: Det er haabløst! *Ht.*: Aldrig se ham mere! *K.*: Nej! *Ht.*: Aldrig rammes af hans bidende Satire! *K.*: Nej! *Ht.*: Er det nu ganske vist? *K.*: Nej! *Ht.*: Lad os trøste os sammen! *K.*: Ja! *Ht.*: Lad ikke Fortvivlelsen formørke vor Sjæl! *K.*: Jo! *Ht.*: Siger du Jo! *K.*: Ja! *Ht.*: Elendige Tilværelse! *K.* (energisk): Ja! *Ht.*: Men Livet skal jo leves! *K.*: Livet maa leves! *Ht.*: Det har intet Værd for mig! *K.*: Heller ikke, F. g. m., for mig!

(Her protesterede jeg mod den, i Betragtning af, at den stammer fra „Astralplanet" og min „Skytsaand", — drastiske Form. Men den fastholdtes!)

Ht.: Sværg, at du aldrig vil glemme ham. *K.*: Jeg gaar i Graven! *Ht.*: Jeg følger dig! *K.*: Din Genganger er død! *Ht.*: Ja, det siger man! *K.*: Din Genganger er død! *Ht.*: Uigenkaldeligt! *K.*: Da er ej Livet værd at leve! *Ht.*: Nej! *K.*: Giese er forsvunden! *Ht.*: Ak, uigenkaldeligt? *K.*: Ja!

3die Giese-Seance (I Mørkningen.

Bt.: Giese! *Ht.*: Hvilken glædelig Overraskelse. Er han alligevel ikke død? *Kamma*: Maa din Giese leve? *Ht.*: Tænk, er han min! *K.*: Giese lever. — *Ht.*: Er han ikke Spor af forsvundet? *K.*: Giese er fundet! *Ht.*: I god Behold? *K.*: Giese er fundet! *Ht.*: Fejler ikke Spor? *K.*: Nej! *Ht.*: Ingenting i Stykker? *K.*: Nej! *Ht.*: Funkler hans Lune lige friskt? *K.*: Nej! *Ht.*: Himalaja! *K.*: Tilgiv mig! *Ht.*: Hvilket? *K.*: Tilgiv mig! *Ht.*: At du ikke passede bedre paa ham! *K.*: Giese er fundet! *Ht.*: Det si'er du ikke! Hvem fandt ham? *K.*: Jeg! *Ht.*: Hvor var han ? *K.*: I Helvede! *Ht.*: Men nu er han altsaa

vendt tilbage?! *K.*: Nej! *Ht.*: Si'er du Nej! *K.*: Nej! *Ht.*: Si'er du da Ja? *K.*: Nej! etc. etc.

4de Giese-Seance. (I Mørkningen Kl. 5^{15}—6).

Kamma: Giese er ikke død! *Ht.*: Nej, naturligvis! *K.*: Giese er levende! *Ht.*: Forhaabentlig i fuld Vigeur! *K.*: Ja! *Ht.*: Han er altsaa ikke min onde Aand? *K.*: Han er til at give denne Bog Liv. (Mærk denne Sætnings ejendommelige Form, mig ganske fremmed). *Ht.*: Saa er han altsaa død! *K.*: Giese er ikke død! *Ht.*: Jo! *K.*: Jo! *Ht.*: Si'er du jo! *K.*: Nej! *Ht.*: Giese blev altsaa fundet som Lig? *K.*: Levende Lig! *Ht.*: Hvordan tog han Situationen? *K.*: Ikke spøge med Giese. *Ht.*: Nej! *K.*: Ikke give dig af med Grin over Giese! *Ht.*: Tilgiv mig! *K.*: Det kan jeg ikke. *Ht.*: Tilgiv mig! *K.*: Kan ikke! *Ht.*: Pokker ogsaa i den Giese! *K.*: Giese er død. *Ht.*: Herregud! Meget død? — *K.*: Nej! *Ht.*: Hvor meget? *K.*: Giese er meget død! *Ht.*: Hvordan ta'er han det selv. *K.*: Giese er ikke død! *Ht.*: Hvornaar skete det! *K.*: Giese er fundet! *Ht.*: Var det før han blev borte! *K.*: Ja! *Ht.*: Hvilken rædsom Historie! *K.*: Giese er ikke fundet! *Ht.*: Hvordan ta'r Familien det? *K.*: Kamma ler! *Ht.*: Hvor hjerteløst! *K.*: Kamma græder! *Ht.*: Du græder! *K.*: Nej! *Ht.*: Hvor er han for Resten blevet af? *K.*: Giese er ikke død! *Ht.*: Hvorfor ikke? *K.*: Giese er død! *Ht.*: Gjorde han det selv! *K.*: Nej, nej, nej! *Ht.*: Men hvorfor gjorde han det dog selv. *K.*: Giese gjorde det ikke selv! *Ht.*: Altsaa dog Selvmord! *K.*: Ja! *Ht.*: Hvor ofte? *K.*: Elleve Gange.

5te Giese-Seance. (Kl. 5—6).

Kamma: Lille Fritz, deltag i en Giese-Seance. *Ht.*: Med Glæde! *K.*: Giese er levende! *Ht.*: Ja, det sagde du jo i Gaar! *K.*: Giese er ikke død! *Ht.*: Nej, det ved jeg nok! *K.*: Giese er levende! *Ht.*: Ja, heldigvis. *K.*: Kamma er glad! *Ht.*: Fritz ikke mindre. *K.*: Giese er ikke død! *Ht.*: Men, Heregud! *K.*: Giese er ikke død! *Ht.*:

Hvor sørgeligt! .... *K.*: Giese er ikke død! *Ht.*: Hvornaar døde han ikke? *K.*: I Aftes Klokken Delirium! *Ht.*: Tog han dig det ilde op? *K.*: Giese er en Giese! *Ht.*: Virkelig! *K.*: Giese er Giese! *Ht.*: Ja saa! *K.*: Giese, din onde Aand, er død! *Ht.*: Tak Skæbne! *K.*: Giese er ikke død! *Ht.*: Hvorfor ikke. *K.*: Fordi Giese er død! *Ht.*: Det var smukt af Giese! *K.*: Find din onde Aand! *Ht.*: Hvem er det? *K.*: Det er ikke Giese! *Ht.*: Det ved jeg nok. *K.*: Det er Giese! *Ht.*: Jeg sagde jo, at jeg vidste det! *K.*: Giese er din onde Aand. *Ht.*: Naar blev han det? *K.*: I Aftes Klokken Dilerium! *Ht.*: Var han villig til det? *K.*: Nej! *Ht.*: Hvorfor dog ikke? *K.*: Fordi Giese er død! *Ht.*: Af Delirium? *K.*: Giese er død! *Ht.*: — tremens! *K.*: Giese er død af Mangel paa Ilt! *Ht.*: Og hvad er Dødsaarsagen! *K.*: Lille Fritz, det sagde jeg jo! *Ht.*: Nej! *K.*: Jo! *Ht.*: Du maa have glemt at sige det! *K.*: Giese er ikke død. *Ht.*: Nej, det sagde du jo lige! *K.*: Giese er ikke levende! *Ht.*: Og alt det paa Grund af Iltmangel! *K.*: Ja, paa Grund af Mangel paa Ilt! *Ht.*: Rædsomt *K.*: Idiotisk! *Ht.*: En saadan Mand! *K.*: Lille Fritz, han var din onde Aand! *Ht.*: Dobbelt beklageligt! *K.*: Idiotisk! *Ht.*: Raat! *K.*: Giese er ikke død! *Ht.*: Det var alligevel stygt gjort! *K.*: Giese er ikke død! *Ht.*: Nej, han lever! *K.*: Giese er død! *Ht.*: Sandsynligvis, ja! *K.*: Ja! *Ht.*: Eller Nej! *K.*: Nej! *Ht.*: Saa ved jeg da vist, at Giese lever. *K.*: Nej!

Giese er død.

Søndag Eftm. havde jeg 6te Giese-Seance. Der er intet Nyt af Interesse, og jeg udelader det derfor. I det hele agter jeg nu kun at medtage et Udvalg af disse Seancer. Det samlede Materiale overlader jeg til Selskabet for psykisk Forskning i København. Læseren begriber antagelig ikke, at jeg gad nedskrive dette Sludder. — Jeg fandt dog en vis ejendommelig Form for Humør i det, og jeg kunde godt tænke mig det som Jargon mellem unge Kunstnere. — Under Seancerne irriteredes jeg voldsomt over den dumme Ihærdighed, men jeg var ellers fuldkommen

rolig og gjorde ikke Indtryk af at være nervøs. Jeg nærede den Tro, at det hele stilede mod et vidunderligt Identitetsbevis.

Mandag, d. 19de Jan. (Kl. $2^1/_2$-3).

Jeg kalder paa Lilian. — Kamma kommer og agerer Lilian.

K.: Lille Fritz, du taaler ikke alt dette! *Ht.*: Hvorfor dog ikke. *K.*: Fordi du er en dum Dreng! *Ht.*: Det kommer ikke Sagen ved! *K.*: Lille Fritz, du er ingen dum Dreng. *Ht.*: Saa meget des bedre! *K.*: Lille Fritz, du er en dum lille dum Dreng! *Ht.*: Erkendes! *K.*: Lille Fritz, du er ingen dum lille dum Dreng. *Ht.*: Nej. *K.*: Jo! *Ht.*: Jo! *K.*: Lille Fritz, vid, at Giese er død! *Ht.*: Lille Kamma, jeg er fattet. *K.*: Lille Fritz, Giese er levende! *Ht.*: Ogsaa det var jeg forberedt paa! *K.*: Lille Fritz, Giese elsker dig! *Ht.*: Det ved jeg! *K.*: Lille Fritz, Kamma er bedrøvet! *Ht.*: Jeg ogsaa! *K.*: Giese er levende! *Ht.*: Men død. *K.*: Lille Fritz,

Giese er død.

Senere paa Aftenen fik jeg atter en uhyre lang Giese-Seance Nr. 8.

Om Aftenen Kl. $8^1/_2$ fik jeg følgende Brev fra *Lilian*. Dagen efter indrømmede min „Skytsaand", at hun havde lavet det, da Lilian ikke var til Stede. Alligevel afholdt denne Kynisme mig ikke fra at fortsætte.

Lille elskede Far og Mor!

Tilgiv mig, at jeg ikke har skrevet saa længe. Jeg elsker jer! Af megen Gøglen kommer der et vidunderligt Resultat. Vær ikke vred for al Giese-Kommersen! Den tjener til at identificere Kamma.

Kære, elskede Mor, lev vel og tilgiv din egen lille

Lilian.

Ht.: Hvad skal Mor tilgive? *L.*: Larmen med Giese. *Ht.*: Den har du jo ikke lavet! *L.*: Kamma er Lilians

bedste Ven! *Ht.*: Det er jo Gøsta! *L.*: Kamma er Gøsta! *Ht.*: Holder du mere af Kamma end af os? *L.*: Nej, Nej, Nej! Lille elskede Mutter og Babs! Jeg elsker og tilbeder jer. Gid I maa leve kærligt og godt med hinanden, til I kommer her! *Ht.*: Skal vi saa være sammen alle? *L.*: Ja, ja, ja! Kære lille Mor, kom mig og Kamma i Møde. Gid glade Dage maa kendetegne jeres gode, gamle Hjem, hvor lille Lilian elsker at færdes.

Tirsdag d. 20. Jan.

Jeg holdt et belærende Foredrag for Kamma om, hvorledes enhver psykisk Forsker vil opfatte hende som en af mine sekundære Personligheder. Hun skrev:

Kamma: Lille Fritz, du er sikkert ikke torskedum nok til at misforstaa dette!

(Jeg ler og beder hende undlade at agere Lilian. Hun skriver:)

K.: Lille Fritz, du er en lille, lille, lille sød lille Dreng!

Naar jeg allerede samme Aften gik til næste Giese-Seance, var det for at faa en Ende paa dette Vrøvl hurtigst muligt. Naar jeg anfører, at den næste Seance endnu ikke betegner Højdepunktet af Idioti, ved Læseren, hvad han har at være forberedt paa. — Skønt „Idioti" kan dette vel ikke kaldes, derimod vidt drevet Vrøvl, dog næppe værre end Rosenkildes bekendte Vrøvleroman!

10de Giese-Seance.

K.: Giese er død! *Ht.*: O, den arme Mand! *K.*: Giese er din Giese! *Ht.*: O, den arme Mand! *K.*: Giese er din Giese! *Ht.*: O, den arme Mand. *K.*: Giese er levende! *Ht.*: O, den arme Mand! *K.*: Giese, Kammas bedste Giese, er levende! *Ht.*: O, den arme Mand! *K.*: Giese er ikke din Mand! *Ht.*: Oh, den arme Kone! *K.*: Giese er ikke Dillerium! *Ht.*: Oh, den arme Kone! *K.*: Giese er din onde Aand! *Ht.*: Oh, den arme Aand! *K.*: Giese er

ikke din onde Aand! *Ht.*: Hvad vilde han paa den Galej! *K.*: Giese er ingen Galej. *Ht.*: O, den arme Mand. *K.*: Giese er ingen Mand! *Ht.*: Den Pokkers Galaj! *K.*: Kamma er Galaj! etc. etc.

13de Giese-Seance Torsdag d. 22de Jan. er fyldt med endeløst Vrøvl.

14de Giese Seance Fredag d. 23. Jan. er ikke synderlig bedre. Den gaar mest ud paa, at „Giede er Giese". — „Giese er ikke Giede". Giede er levende o. s. v. — Min Holdning gennem Seancen er nærmest galgenhumoristisk! Jeg siger de mest barokke Taabeligheder, „Kamma" drillende de utrætteligste Dumheder. Slaar jeg hende med Spottens Svøber, pisker hun mig med Ironiens Skorpioner.

Om Aftenen læser jeg om, at der er Overlærerembeder i „Aabenraa". Gud skal vide, at jeg ikke ofrede Sagen mange Tanker, da jeg ikke mente at have Chancer. Men min Kamma animerer livligt. Siger bl. a.:

K.: Tro, tvivl ikke om Aabenraa. — Viljen er det halve Liv. Gid „Kaldet" gøre Tiden god for jer!

Ht.: „Kaldet", — er det Embedet, du mener.

K.: „Ædle" Fritz, din Idioti grænser til det utrolige. Tiden er din egen; benyt glad din Chance. Til din Marie vil jeg lade glade Dage komme! Gid I, lille Børn, lidt vilde tro „glade" Kamma.

(Marie er kølig).

K.: Gid lille gode Marie gav Kamma lidt Godhed. Lille, milde, kære, lille, gode, lille, gode, lille Marie! Lille Fritz, din gaadefulde Aand er ikke levende. (Jeg skælder ud!) *K.*: Tilgiv mig. — Gid din gode, lille, kære Marie vilde kendes lidt ved lille, gode Kamma! — Lille Fritz, lille Marie, I elsker lille Lilian af jeres hele gode trofaste Hjerte! Gid I lod mig faa lidt med! (Jeg fritter om, naar Lili kommer tilbage. — *K.* giver drillende og forvirrende Svar, siger bl. a.:)

Kamma: Hun kommer i Gaar.

Lørdag, den 24de Jan.

Jeg fortæller Kamma om Jul. Magnussens Bog „Guds Smil". — Hun forklarer, at jeg godt kan skrive vor Bog nu! — Forbitret forlanger jeg andre Identitetsbeviser! Hun forvirrer som sædvanlig og nævner atter Ordet „Tidemand". — Jeg spørger, om hans Navn slutter med d. — *K.*: Nej! *Ht.*: Maaske Tidemann! *K.*: Nej. — *Ht.*: Stav det da rigtigt! *K.*: *Tidegiese.* Jeg spørger, hvormange Seancer vi endnu skal holde. *K.*: 12 Gange! *Ht.*: Og det skal være lutter Giesesludder! *K.*: Ja! (*Ht.*: Forbitrelse! Nægter at skrive Bog paa det Grundlag o. s. v.) *K.*: Du er dum, lille Fritz. — Din Idioti grænser o. s. v.

15de Giese Seance og 16de Seance vil jeg udelade, skønt der er et Par nye taabelige Gloser. — Derimod vil jeg give et Uddrag af 17de Giese Seance, for at vise, hvor langt vi nu er kommen ud i Vaas.

17de Giese Seance, Søndag 25de Jan.

Holst: Naa, skal vi saa have en fornuftig Pasiar i Dag! *K.*: Tillad mig at lade Giese leve! *Ht.*: Nej, lad os gemme ham lidt og drøfte vigtigere Ting! *K.*: Lille Fritz, Giese er idiotiske Gide! etc. etc. .... Giese er lille Fritzes faarede glade idiotiske „lagde" Giese lusede Giese. (NB: „lagde" er vist Omskrivning af „glade") *Ht.*: „Lagde". Uh! *K.*: Giese er din Gide. *Ht.*: Naa. *K.*: Lille Fritz, faa lidt Giese i Dag! *Ht.*: Ja! *K.*: Laalle (!!) Giese laalle laalle Gide elskvenlige Giese eller Gide laalle Gide er kalfknæet (!!) og din Gide! *Ht.*: Oh, i Guder. *K.*: Kamma ler, Gide Giese græder, lille Gide Giese er ikke kalfknæet Legeme, Giese elskvenlige, Giele elskvenlige, Giese elskvenlige, Gide elskvenlige, Fritz elskvenlige, Gide elskvenlige, Giese elskvenlige, Giele elskvenlige, Marie elskvenlige, Gide elskvenlige Gise elskvenlige Giele lever. *Ht.*: „Elskvenlige" Giele, Giese, Gide, Kamma leve! — *K.*: Giese er død.

Jeg har ganske vist nogen Sans for Vrøvl, men hvordan min indre Bevidsthed, hvis den ikke er en fuldstændig

selvstændig Personlighed, kan frembringe Ting som „elskvenlige“, „kalfknæet“, „laalle“, „Malene er ene“, „Vagtparaden kommer“, er mig den Dag i Dag fuldstændig ufatteligt. — Der kommer flere ganske tossede Gloser senere. — Jeg sidder med en Cigar eller Pibe i Munden, lægger min venstre Haand let paa en Stoleryg, og Kommunikationen foregaar hurtigt og med et Telegrafapparats Nøjagtighed. Efter Seancen udløser jeg mit Indtryk saaledes:

Ht.: Gud Fader bevares! *K.*: Lille Fritz, ikke bande! *Ht.*: Aa, hvad gør du saa! *K.*: Din gode Aand er Kamma! *Ht.*: Og hun bliver højtidelig over en lille Ed! *K.*: Gid Fritz galede Giese og ikke glade Kamma. Lille Fritz, lad Giese gaa igen, Giese er ikke død! — (jeg afbrød.)

Min Kones Ophidselse over disse Seancer bliver større og større. Jeg hævder over for hende, at selv om det er noget syndigt Vaas, saa er det jo uskadeligt, ikke ondt. Mit Befindende var ganske normalt, jeg røg meget, spiste og drak godt, sov fortrinligt. — Men for at imødekomme min Kone bad jeg Kamma skrive et ordentligt Brev. — Jeg maa tilføje, at jeg stakkels uvidende Person bag efter maatte slaa op i et Leksikon for at faa at vide, hvad „Vulgata“ betyder.

Brev fra „Kamma“.

Vulgata est, — til Tjeneste! Lille Fritz, tilgiv alle vore Streger. — Lille Ven, din Tilgivelse er mig ikke magtpaaliggende! Giese er ikke din gode Aand; men Kamma er din gode og venlige Aand. — Gør lille glade og venlige Kamma den Glæde at ville gaa ind paa hendes vulgære latterlige Tidsfordriv.

Giese er ikke din gode Aand! Lille Fritz, tro paa din gode Aand. Vid, at Ordet elske varer langt længere end Livet paa jeres Planet. Lille Fritz, gid lille gode Kamma var tilfreds med dig. Paa Maries Liv har jeg ingen Indflydelse, men gaa den gode, lige Vej, der fører til Gud!

Lille Fritz, gaa den rette Vej til Floras og Lilians glade og lykkelige Rige. — Lille Fritz, gaa den gode,

lige Vej til Gud! Gid du gav Gud din Sjæl, og lille gode Flora og Lilian vilde juble.

Gid lille Marie vilde give Tid. — Lov mig, at du giver hende din Kærlighed paa Jorden og i Himlen. Lille Fritz, gid du gav lille Kamma Tro paa gode Magters Sejr i det jordiske Liv.

Din gode Aand Kamma.

Naar jeg betragter dette Brev paa Baggrund af, hvad der senere kom fra samme „Kamma", saa næsten gyser jeg over i mit Indre at huse noget saa skændigt, saa hensynsløst raat, saa rent djævelsk, at det ikke undser sig for at benytte et Middel som dette Brev til at lade mig hoppe paa den Limpind at forsætte de fordærvelige Seanser. —

Jeg siger til Kamma: Men hvad skal det hele dog til. Kan den Jargon verificeres noget Steds. Hun svarer: Ja, gennem en Bog, der hedder: Laura Kielgast[1]): Kamma Rahbeks Liv! *Ht.*: Hvor kender hun den Jargon fra? *K.*: Lille Fritz, fra vort Hjem!

Mandag, d. 26de Jan. 1920.

Jeg bliver alligevel lidt nysgerrig m. H. t. Aabenraa. Men Kamma hævder nu, at jeg faar ikke Embedet, men at jeg alligevel skal søge det.

Jeg holder følgende Foredrag for Kamma:

„Jeg gider ikke faa Laura Kielgast verificeret. — Men jeg synes, at der er en besynderlig Sammenhæng i det hele, — ogsaa min Modstand og Vrantenhed er karakterfuld. — Det maa jo være sat i Scene af en eller anden Grund. — Jeg gider altsaa ikke røre ved Kielgast, men jeg afventer roligt det Øjeblik, da du giver mig Ordre med Hensyn til Verificeringen! At du skulde være min „Skytsaand", tror jeg ikke paa, — det er en urimelig Antagelse, og i hvert Fald kan det jo ikke verificeres!

[1]) Navnet formodentligt dannet ved en Sammenblanding af de to Forfatterindenavne Laura Kieler og Ellinor Kielgast.

Kamma giver alle mine Betragtninger sin ivrigste Tilslutning og lover mig aldrig mere at agere Lilian eller Flora.

Jeg var jo bleven klar over, at Kommunikationen tilvejebragtes gennem motorisk Automatisme og indsaa, at saa maatte jeg kunne bruge andre Ting end Bord eller Stol. Jeg prøver derfor at faa Forbindelse ved at lægge den ene Haands Finger oven paa Oversiden af den anden Haand. Det viser sig at være udmærket. Det giver smaa Stød, som er let at iagttage. Jeg beder Kamma om at skrive en Sætning, for at jeg kan prøøve, og hun skrev: *K.*: „Lille Fritz, din Idioti er lidt mindre end sædvanlig."

Senere nøjedes jeg med at sætte Tommelfingeren mod en af de andre Fingre paa samme Haand, og derved opnaaedes glimrende Forbindelse. Jeg kunde naturligvis ogsaa faa Forbindelse ved at sætte Haanden paa et hvilkensomhelst Sted af mit Legeme.

Jeg nedskrev nu Seancerne ganske forretningsmæssigt som noget, der skulde til. Tendensen gik nu i Retning af at lave de mest taabelige Ord, som blev gentagne i det uendelige. Som Thiele var blevet til Tidemand, blev Giese til Tidegisse, til Gide, til Giele, og nu gaar Idéassociationernes vilde Jagt. Den ringeste lydlige Lighed, det mindste Bogstavrim skaber nye idiotiske Ord.

Jeg skyder 18de og 19de Seance ud. De ender begge, som sædvanligt, med: G i e s e e r d ø d.

Efter den 19de Seance siger jeg:

Ht.: Og sligt Sludder vil du hævde, at man morede sig med i Bakkehuset. *K.*: Giese er din Gide! *Ht.*: Det skulde Tidens aandfulde Ungdom have moret sig over. *K.*: Giese er din Gide! *Ht.*: Hold Mund! *K.*: Lille Fritz, din Dille er Giele!!

20de Seance. Tirsdag den 27de Jan.

K.: Faarede Giese er G i e l e! *Ht.*: Jeg vil Giese gale mig ikke have en Idiot til paa Arenaen! *K.*: Giese er Giele.

Ht.: Befinder Idiot Nr 3 sig godt? *K.*: Giese er Giele! *Ht.*: Er han udlaant fra 6te Afd.? *K.*: Giese er faarede, fillede, idiotiske Giele. *Ht.*: Men Herregud! *K.*: Giese er faarede, dumme Gide. *Ht.*: Tak! *K.*: Hvorfor? *Ht.*: Fordi Idiot Nr. 3 forsvandt. *K.*: Giese er Gide! .... *K.*: Giese er gamle idiotiske, faarede, gale, fale, lale, tale, gale Giese! *Ht.*: Det er trist for Familien! *K.*: Ja! *Ht.*: Hvordan ta'r Gide det? *K.*: Giese, din gode Aand, er din Gide! *Ht.*: Og han ta'r det smukt? — *K.*: Nej. *Ht.*: Jo! *K.*: Nej! *Ht.*: Saa kender jeg ikke Gide! *K.*: Gide er din Giese! *Ht.*: Naa! *K.*: Giese er din Gide. *Ht.*: Og han er edfjollet *K.*: Nej! *Ht.*: Hvorfor ikke! *K.*: Fordi din Giese er din gale edfale gale gale edfale gale edfale Gide! *Ht.*: Aa, naa derfor! *K.*: Din Gide er din Giese. *Ht.*: Er hans Idioti fuldkommen? *K.*: Ja! *Ht.*: Hans Faarethed godt underbygget. *K.*: Ja! *Ht.*: Helt at lide paa? *K.*: Nej! *Ht.*: Altsaa intet Haab! *K.*: Lille Fritz, Gide er din Giese! *Ht.*: Naa! *K.*: Giese er din gale edfale, edfale edfale, edfale Gide! *Ht.*: Ja, jeg kan sagtens! *K.*: Ja! *Ht.*: Jeg er moden til en Anstalt! *K.*: Giese er edfale edfale edfale edfale edfale Gide. *Ht.*: Og jeg Idiot betaler Skatter! *K.*: Ja! *Ht.*: Højtidsoffer! *K.*: Ja! *Ht.*: Nytaarsregninger. *K.*: Ja! *Ht.*: Og saa skal jeg paa en Anstalt! *K.*: Ja! *Ht.*: Edfallefalleidioti!! *K.*: Lille Fritz, din Idioti grænser til det utrolige. *Ht.*: Ler du! *K.*: Ja! *Ht.*: Af dit Værk! *K.*: Ja! *Ht.*: Sig da for Giese et Trøstens Ord! *K.*: Lille Fritz, Giese er din gode Aand. *Ht.*: Tak Kamma! *K.*: Gide er idille Giese! (Ordet „idille" skal sagtens være en Omskrivning af idiotiske, — Idioti=Dille!) *Ht.*: Ide bide, byse base knide knude knuse knase Gase er Giese. *K.*: Giese er din gade bade fade gade gade gade fade bade gade Gide! *Ht.*: Jeg skriver nu til Middelfart! *K.*: Giese er din aaddegalge Gide. *Ht.*: Middelfart! *K.*: Giese er død.

Jeg spørger „Kamma" i Anledning af Jul. Magnussens Bog: Guds Smil.

Ht.: Hvorfor kan Gud ikke „smile" til mig? *K.*: Fordi du er gaaet galt i Byen! *Ht.*: Forklar nærmere!

K.: Gid du gav Gud dit Hjerte! *Ht.*: Det forstaar jeg ikke at gøre, da jeg ikke ved, hvad „Gud" er! *K.*: Gid faarede Giese gad gaa Gides gale idiotiske Gide gaar Giese Gide. — Afbrydelse!

21de, 22de, 23de og 24de Giese-Seance forskaaner jeg Læserne for. I hver ny Seance indføres der nye idiotiske Ord. Jeg sidder fuldstændig forretningsmæssigt og fører Sludderet ind i Rapportbøger uden at blinke. Seancernes Længde bliver mere og mere dræbende. Til sidst griber hun til at gentage først Vokalerne, derefter Konsonanterne i de enkelte Ord. Hendes Repliker bliver mere og mere taabelige, men samtidig udfolder hun i de Ting, som jeg ikke rapporterer, fordi jeg ikke har Bogen ved Haanden, det mest spillende Liv. Forbindelsen er jo let tilvejebragt, — der behøves intet Bord; Jeg sætter blot Tommelfingeren mod en af de andre Fingre, saa gaar det hele storartet. — For at vise, hvad disse Seancer udarter til, anfører jeg Brudstykker af den sidste store. — Naar jeg blev ved, skyldes det den Omstændighed, at jeg ikke fandt noget ondt i Vaaset. Og jeg kunde godt tænke mig, at unge Mennesker med et snurrigt Humør kunde indlade sig paa denne Leg med selvopfundne Ord. Havde jeg kendt det mindste til Kamma Rahbeks Form for Munterhed, havde jeg maaske stoppet længe forinden.

25de Giese-Seance. Fredag d. 30. Jan. 20.

K.: Giese er gaaaaaddddde Gide! *Ht.*: Din Spøg er dum. *K.*: Ja! *Ht.*: Den er for langstrakt. *K.*: Ja! *Ht.*: Og for bred! *K.*: Giese er gggggaaaaaddddddeeeee Gide! *Ht.*: Fru „Rahbek", jeg gider ikke mere! *K.*: Lille Fritz, gggggaaaaaddddde Gggggiiiiieeeeessssse eddddd-bbbbbaaaaallllleeeee Giese eeeeeddddbbbbbaaaaaddddd-eeeee Gggggggggiiiiiiiiieeeeeeeeeeessssssssseeeeeeeee eeee-eeeeeerrrrrrrrr edfaaaaadeeeee gggggaaaaaddddddeeeee gg-gggaaaaaddddde Giese! *Ht.*: Hør, hold nu op. *K.*: Ja! *Ht.*: Gise, Gide, Giele død, død, død, uigenkaldelig død. *K.*: Ja!

Endnu igennem 3 Seancer, som jeg afholdt Søndag den 1ste Februar plagede hun mig med dette Galimathias. Seancerne blev korte, fordi jeg afbrød hver Gang og tilsidst erklærede mig f æ r d i g.

Jeg haaber ogsaa, at det for Læserne er tilstrækkeligt. Man kan gøre den Indvending, at mine Replikker er lige saa taabelige som Kammas. Men det maa bemærkes, at det er Kamma, der er begyndt og har ført det ud i den rene Idioti. — For at vurdere Seancerne maa man vide, at jeg under de sidste ikke var i mindste M a a d e o p h i d s e t. — Mine Repliker er skrevet under en Stemning af Lune og godt Humør. A l l i g e v e l ser jeg i denne Seancerække et Forsøg paa at enervere mig, — et Forsøg der ikke lykkedes helt, saa andre Ting maatte benyttes! Jeg var jo et villigt Medium!

Men hvem forklarer disse Seancer fyldestgørende? For mig er de den Dag i Dag lige gaadefulde!

Ja, det er jo nemt sagt, at det er „Underbevidstheden", der antager Navnet „Kamma", og før dette Navn en Række andre Navne, mest Navnet paa det kæreste, vi ejede i Verden, Lilian. Men h v o r f o r det altsammen, og hvorfor profanerer „Underbevidstheden" det dyrebareste, vi ejer! H v o r f o r?

F o r s k e l l i g e n y e F æ n o m e n e r.

Efter at jeg havde sat et afgørende Punktum for Giese-Seancerne, maatte min „Skytsaand" til at hitte paa nye Tricks. — Som man husker, var jeg begyndt at korrespondere paa den Maade, at jeg lagde Haandens Fingre et eller andet Sted paa Legemets Hud, i Reglen paa min Kind. Eller jeg satte blot Tommelfingeren mod en af de andre Fingre. Tilsidst kunde „hun" tromme med mine Fingre, ligesom Trykkene mod Huden blev meget betydelige. Min Rapportbog indeholdt Fredag d. 30. Jan. 1920:

I Aftes, da jeg tog min Mørkningslur, samtalede jeg

ved at lægge en Finger paa Kinden. Det udviklede sig til Udfoldelsen af det mest indtagende Skælmeri, saa udtryksfuldt og mærkeligt, at jeg var fuldkommen forbavset. Det kulminerede ved, at hun ved Tryk med mine Fingre frembragte Rytmen til den gamle Melodi om Tordenskjold: „Jeg vil sjunge om en Helt". — Hun varierede Rytmen mange Gange paa en uendelig skælmsk, munter og yndefuld Maade. Det interesserede mig levende. — Kun en Kunstner med det betydeligste Foredragstalent kunde gøre dette efter. — Jeg tror ikke, at jeg vilde kunne gøre noget lignende, selv om jeg var yderst oplagt og i det bedste Humør! — Det var ganske fænomenalt. Ligeledes er hendes „Ja" og „Nej" udviklet kolossalt, og de aabenbarer en absolut f i n t k u l t i v e r e t, skælmsk og lystig Personlighed. Hendes Opfindsomhed med Hensyn til at variere de tre Tryk for „Ja" er navnlig utrolig.

Søndag Aften benyttede Kamma til at opnaa et umaadeligt Herredømme over mit Legeme, navnlig over mine F i n g r e. Melodien om Tordenskjold har hun frembragt ved Tryk rytmisk vist 100 Gange, og absolut ikke to Gange ens. Hun har derved lagt for Dagen en Opfindsomhed, et Humør, en Gratie, et saa straalende og frisk Lune, at det er ganske utænkeligt, jeg har kunnet præstere det. Jeg har aldrig i mit Liv været sammen med noget, der i den Grad har været gennemgløedet af s t r a a l e n d e, u s k y l d i g, indtagende Munterhed. Alle mulige Midler anvendte hun for at frembringe et yndefuldt eller latterv ækkende Foredrag, dels de snurrigste Sammenstillinger af Fingrene. Hænderne, — Fødderne, usigelig skælmsk! Da hun omsider blev ked af Tordenskjold, tog hun fat paa „Lifligt fløjter Vælsklands Nattergale". Da hun havde varieret den en Tid, tog hun mange andre Melodier under Behandling f. Eks. „Jeg vil værge mit Land", „Jylland", — „Erindrer du, det var i Kongens Have", udført uendelig humoristisk. — Da Fortryllelsen senere brast — for det gjorde den jo, — du gode Gud! — hvor blev jeg da plaget med den Melodi.

Rytmen i Beethovens 5te Symfoni gengav hun nøjagtig

for alle Satsers Vedkommende. Jeg vilde straks ikke vedkende mig Scherzoen, men den var rigtig nok. Og i Symfonien behandlede hun Fingrene paa en Maade, der fuldt ud karakteriserede hver Afdelings Karakter. — Skal dette vurderes, maa man selvfølgelig vide, at jeg er Beethovenelsker. — Men Melodien „Erindrer du, det var i Kongens Have" har naturligvis aldrig interesseret mig det mindste, ikke engang da jeg var Barn. Tilsidst kom der Melodier, jeg ikke kendte. En blev hun ved med i det uendelige, en komplet idiotisk Melodi, der var mig ganske fremmed. Hun erklærede, at den hed: „Malebrok i Leding drog". — Det var ikke den kendte „Malebrok"-Melodi. — Siden fik jeg en til. Hun angav, at andet Vers begyndte med „Galebrok", — tredie Vers med „Dalebrok", fjerde Vers „Balebrok" o. s. v. Hun sagde mig, at de benyttede den i Bakkehuset, naar de havde Drikkesold. — Den elendige Melodi blev „telepateret" ind i min Bevidsthed. Hun erklærede, at Melodierne vilde kunde verificeres! — Jeg fandt det ikke utroligt, at dette kunde synges ved et Drikkesold, da jeg selv i min Ungdom ved slige Lejligheder har sunget Sager som „General Langsom" etc.

De højst originale automatiske Breve og „Tegninger" begyndte Mandag d. 2den Febr. Jeg vil dog gemme dem til et Afsnit for sig, og fortsætte den musikalske Udvikling af „Kamma". —

Kl. 2 Eftm. ovennævnte Dato, før jeg sov til Middag, hørte jeg noget, jeg anslog til „Bankelyde" i Divanen. Dem havde jeg hørt saa tit. — Saa tog hun fat med Malebrok-Melodiens Rytme, varieret paa den utroligste, mest skælmske og gratiøse Maade. Det var ikke *barokt,* som mna kunde vente det af min „Underbevidsthed", men uhyre indtagende, et Vidunder af Overgivenhed og Gratie. Da jeg lagde mit Hoved ned til Puden, hørte jeg Rytmen blive „kradset" uendelig svagt, dog tydelig nok, og med de sædvanlige skælmske Ændringer. — Det er det eneste Tilfælde af Hallucination, jeg har hørt.

Da jeg vaagnede, havde jeg en lille morsom *hypnagogisk Vision.* Jeg fik Billedet af en lille Silhuet, der senere

af „Fru Rahbek“ angaves som „klippet“ af „Lilian“. Jeg takkede naturligvis for Venligheden!

Den forstandige Læser gør naturligvis den Indvending, hvordan jeg dog kunde mene, at Kamma kendte Melodier, der først var komponerede efter hendes Død. — Men man maa huske, at jeg paa dette Tidspunkt var troende Spiritist. Jeg kunde ikke tænke mig nogen anden Forklaring paa disse for mig særdeles mærkelige Fænomener. — Det hele gaar nu hurtigt fremad. Samme Dag fik jeg hele to Melodier, begge harmoniserede, ganske vist saare slet. Bemærkelsesværdigt er det, at hun absolut vilde have den ene i A-Dur, hvor den klinger forbandet. Det vilde aldrig faldet mig ind at bruge den formindskede Septime i 4de Takt af Melodi Nr. 2. — Det hele er jo elendigt, men som Accompagnement til nogle Soldebrødres Sang vilde disse Harmoniseringer ikke være utænkelige. —

Jeg ræsonnerede som saa, at h v i s dette kunde verificeres, var det komplet vidunderligt.

Min Rapportbog strømmer over af Henrykkelse over den rare gode „Kammerat“, jeg har til „Skytsaand“. — Hvor sublimt! — Skytsaanden er ikke en højtidelig Person med langt hvidt Skæg eller en skøn Kvinde med flagrende Lokker. Nej, hun er en god Kammerat, der raader en til det bedste, — og jeg, uværdige, var blevet benaadet med en særlig ekstra god en, selveste Kamma Rahbek, der skulde levere Danmark et saa eklatant Identitetsbevis, at ingen mere skulde tvivle paa Aandekommunikation.

Jeg citerer Rapportbogen:

Hendes Overgivenhed og Skælmeri, naar hun trommer Melodier med mine Fingre, er forbløffende. Hun generer sig ikke for at bruge *Salmemelodier* til dette Øjemed, f. Eks. „Her kommer Jesus, dine Smaa“.

Hun frembringer ogsaa Offenbachske Melodier, i Dag en af „Den skønne Helene“ — „Jeg er Ajax den første“ — og en af Orfeus, som hun gentog og varierede i det uendelige: „Jupiter, Gudefar“. — Kamma Rahbek og Offenbach!! Senere trommer hun Valsen af „den glade Enke“. — Kommunikationen er ført up to date. — Men hun er

jo ogsaa min Skytsaand og maa som saadan kende hvad jeg kender. Jeg spurgte hende af og til, om det ikke var forbistret kedeligt. Dertil svarede hun: Nej, nej, — det var uhyre interessant o. s. v. —!

Men da jeg bad hende om en Schubertsk Melodi, kom hun listende med: „Erindrer du, det var i Kongens Have". — Det næste Stykke i min Rapportbog har følgende højtidelige Overskrift:

Videre Udvikling af motorisk Automatisme. Begyndende Clair-Audience!
(O, I Guder!)

I Aftes, da jeg var kommen i Seng, var det hele fuldkommen vidunderligt. — Ved Hjælp af mine Hænder og Fingre illustrerede hun et Klimpreinstrument, f. Eks. en Guitar paa den mest illuderende Maade. Hun varierede de to Melodier „Erindrer du, det var i Kongens Have", og „Jupiter, Gudefar" af Orfeus paa den mest lattervækkende Maade. En Digter vilde kunne skildre det, og aldrig i mit Liv har jeg beklaget min svigtende stilistiske Evne i den Grad som nu. — En Lystighed saa ellevild, en Parodi paa forloren Sentimentalitet saa kostelig, et straalende, tindrende Lune, en komplet fænomenal Opfindsomhed, et herligt Skælmeri og en indtagende Elskværdighed. — Hvilken straalende munter Personlighed. — De Visesangere af Betydning, jeg har hørt, Fru Oda, Henrik Dahl m. fl., naar hende kun glimtvis i Udtrykkets Snurrighed.

Hun er faktisk en stor Kunstnerinde! Og dog vilde det ikke egne sig til offentlig Brug! I en Koncertsal vilde det næppe virke, Kabaret er det for godt til. — Men i en Kreds af muntre Mennesker i et Hjem vilde det være uforligneligt.

Efter mange Variationer udført ved motorisk Automatisme, opfattede jeg Melodierne med en Slags indre Hørelse (Clairaudient!), sunget med en køn, fyldig, lidt mørk Mezzo og med det samme muntre Foredrag.

Jeg spurgte, om hun ikke kunde give en Melodi, som jeg ikke kendte. Det skete; jeg fik en lang Melodi, ret original, lidt sentimental, — den kunde godt tænkes at være brugt i et gammelt Syngestykke. Den blev sunget 3 Gange, hver Gang, saa vidt jeg kunde skønne, ens. —

Da jeg næste Dag lagde mig for at holde Middagssiesta, begyndte det sædvanlige Gøglespil. Denne Gang maatte Melodien „Knold og Tot" holde for. Det er Synd at sige, at jeg hidtil havde skænket dette Opus nogen Opmærksomhed. Men nu blev den foredraget saa lystigt at jeg lo. Jeg har siden hørt den Hundreder af Gange, men da vakte den ikke min Lystighed. — Senere sang hun Schuberts Forellen-Melodi, men med Tekst „Der er et yndigt Land", første Linje. — Heller ikke det Trick har jeg før hørt.

Jeg begyndte da næste Vers med Variationer; men det skulde jeg ikke have gjort; thi Kamma tog straks Têten og førte Melodien videre, langt mere fantasifuldt, end jeg kunde have gjort. — Men naturligvis er det sikkert nok, at jeg kan variere et Thema, hvad jeg f. Eks. har gjort i Rokokoduetten i „Fanden i Gammelby", — men jeg vilde ganske mangle D r i s t i g h e d til at gaa saa vidt som Fru Kamma, min interessante „Skytsaand".

Til sidst gik det op for mig, at hendes Talent for Klimpremusik var saa udpræget, at jeg turde spørge, om hun kunde spille Guitar. Dette Instruments Behandling havde jeg nemlig ikke fjerneste Anelse om. Man kunde lige saa godt sætte mig til at spille Oboe eller Waldhorn. — Hun bejaede ivrigt, — jeg ilede ned til Musikhandleren og laante et Instrument. Jeg prøvede straks Guitaren, og opnaaede langt bedre Resultat, end jeg havde drømt om. Men Fingrene var jo lidt stive, de maatte smidiggøres og opøves. — Det fandt Sted om Aftenen.

Da spillede jeg for første og sidste Gang i mit Liv Guitar! Jeg spillede halvvejs som en Virtuos!

Det foregik med lukkede Øjne, i hvert Fald det meste af Tiden. — Vi prøvede adskillige, og det gik hæderligt. Men saa begyndte hun at spille Andantinoen af Beet-

hovens 7de Symfoni. — Og den gik! — Og den blev varieret mere end 20 Gange aldeles brillant. — Og jeg sad maabende med lukkede Øjne og var Virtuos paa Guitar. — Senere prøvede jeg med Cello, og der gik det helt glimrende. — Men det betyder jo intet, da jeg selv spiller Cello. — Men det automatiske Spil udførtes med større, langt større Dristighed. —

Men da jeg saa begyndte at kritisere Fænomenet, blev det mig paafaldende, i hvor høj Grad „Kamma" i sin Fantaseren benyttede altererede Accorder, som hun saa lod opløse sig til en ren Harmoni. —

Et sikkert Tegn paa, at Evnerne kun var saa som saa, — jeg bruger nemlig det samme Trick! —

Jeg vil dog hævde, at mit Guitarspil var af større Interesse end Hr. Jul. Magnussens Klaverspil. Thi Hr. M. kunde dog spille lidt Klaver, hvorimod jeg ingen Anelse havde om Guitarspil. — Men antagelig er en Guitar ikke saa indviklet et Instrument, at jeg jo nok vilde have kunnet lære det i Løbet af en fjorten Dages Tid. — „Kamma" har antagelig haft den Dristighed, som mit naturlige Jeg mangler.

Jeg tror nok, at det var ved Nattetid, mens jeg skulde sove, men i Stedet for henryktes over „Kammas" henrivende Underholdning. — Hun sang smægtende „Erindrer du, det var i Kongens Have". Hidtil havde vi brugt den almindelige Kode, hvori Teksten vilde tage sig saadan ud!

.... o. s. v
e r i n d — rer du

Men jeg erindrer tydelig min Glæde, da jeg første Gang med stærke Tryk fik Ordene med et Bogstav ad Gangen, saaledes:

. . . . . .
Erindrer du, det var i Kongens Have

Senere hittede hun paa at smække mine Fortænder sammen, naar hun vilde fortælle mig noget. Det gik jo nu nemt og hurtigt. — Endelig som sidste Instans fik jeg „Stemmer" gennem Hovedet, nuancerende overmaade rigt. — Karakteristisk for Meddelelserne er det, at de to sidste

Methoder efterhaanden sammenblandes. Lad os sige, at „Stemme“ vilde sige noget ligegyldigt, som: „Du skulde tage og gaa dig en Tur i den friske Luft, din Flab“, eller lign., kunde det tænkes at komme saadan:

„Du skul-de t-a-g-e og gaa (g-aa kunde saa indskydes som forklarende og tydeliggørende Bemærkning) dig en T-u-r (Tur) i den f-r-i-s-k-e (friske) Luft, din Fl — Flab“.

Medens alt dette foregik, blev der om Dagen skrevet automatisk med min Haand, og med hvilken Finhed Kamma kunde behandle min Haand vidner jo navnlig det mærkelige Brev til Ibsen, med Tegningerne, som jeg er ganske ude af Stand til at efterligne. Samtidig klaprede mine Tænder Meddelelser, der „spilledes“ Melodier med mine Fødder o. s. v. o. s. v. Det vil sige, at jeg godvillig udleverede mit Legeme til Benyttelse af en Personlighed, hvis Godsindethed jeg intet Øjeblik tvivlede om. En skønne Dag brast det hele, — den „fremmede“ Personlighed tog delvis Herredømmet og afslørede sig efterhaanden som en ren „Satan“, og det tog lang, lang Tid inden jeg overvandt den fjendtlige Magt og blev fuldstændig mig selv igen. — Men derom skal skrives i denne opbyggelige Bogs sidste Afsnit, der bærer den spændende Titel Helvede.

Dog først havde jeg modtaget en lang Række automatiske Breve, af hvilke der bringes en Prøve bag i Bogen.

HELVEDE

I

„KAMMA AFSLØRER SIG"

For at kunne gøre Finalen paa mit Forhold til min „Skytsaand", „Fru Kamma Rahbek" rigtig virkningsfuld, burde den skrives af en stor Forfatter. Der kunde gives Skildringer, der vilde faa Haarene til at rejse sig paa sensible Læsere. Men dette er jo ikke Literatur! Det skulde helst være en ganske jævn og nøgtern Beretning om mine psykiske Oplevelser. Det skulde være en Advarsel til Narrene, der for Tidsfordriv efter deres Middag sidder og enten leger med de Døde ved et Bord eller driver pseudovidenskabelige „Undersøgelser". De vilde gøre langt bedre i at overlade Undersøgelserne til virkelig psykiske Forskere. Maaske kunde Bogen her ogsaa kaste lidt Lys over Hr. Jul. Magnussens Tilfælde, som han har skildret det i Bogen „Guds Smil".

Hvis jeg søger at give dette Afsnit et let humoristisk Præg, saa maa dette ikke misforstaaes af mine Læsere. Tiden fra 5te Februar til midt i Juni 1920 var for mig et sandt Helvede, fuldt af aandelige Pinsler af den hæsligste Art. Men det Indtryk, de forskellige „telepatiske Tilfælde" frembragte, den Lede, Rædsel, Had og Forbitrelse er ubeskrivelig, man maa tænke sig til dem. — Jeg gøs ved Tanken om, at disse Gemenheder, raa Perversiteter, Slyngelagtigheder fandtes i mit indre Liv. Jeg ræsonnerede som saa, at alt dette just ikke talte til Anbefaling for mig, trøstede mig dog med, at jeg kunde konstatere, at jeg alligevel, trods alt, ikke forraaedes og at mit Liv ikke indeholdt værre Forbrydelser end andre Menneskers. — Til Gavn for mig har det ogsaa været, at jeg fuldkommen negligerede „Fruens" Opfordringer.

Naturligvis vil det blive gjort gældende, at jeg har været gal, sindssyg eller lign. — Der er dog ingen fremmede, der har kunnet godkende dette, og Lægen har ikke villet stille anden Diagnose, end at jeg var nervøs. — Intet Menneske kunde, efter at jeg var kommet op af mit Sygeleje, se andet paa mig, end at jeg saa noget træt ud. —

Men selv om vi kalder det „Vanvid", hvad er da „Vanvid", og hvorledes forklare, at dette kan antage en saadan Form? Selvfølgelig var der ikke et Menneske, hverken her eller paa Skagen, hvor jeg tog hen, der et Øjeblik antog mig for vanvittig. — Jeg beklager meget, at jeg ingen Notitser har fra den Dag jeg faldt sammen og de første Par Maaneder. Begyndelsen maa jeg altsaa skrive efter Hukommelsen. De fleste Notitser har jeg fra April Maaned, — lidt har jeg fra Skagen, hvor jeg til Tider led grufuldt, — siden gad jeg ikke fortsætte, — men jeg kan anføre, at fra min begyndende Helbredelse og til nu, har Anfaldene været mere og mere svage, og Udtrykkene mindre og mindre raa. — Jeg tror, at min Tilstand tog afgørende god Retning fra den Dag jeg i fulde Drag nød Batterivejens Skønhed der oppe paa Skagen.

Naa, den 5te Februar havde min lille Neveu, Violinisten Henry Holst, Koncert i Skanderborg. Jeg snakkede, samtidig med at jeg nød den unge Mands talentfulde Spil, med „Lilian", med hvem jeg korresponderede ved at lægge en Finger paa Munden. Hun „kyssede" mig ømt, og var selvfølgelig fuldt enig med mig i min Vurdering af Præstationerne. Jeg var i jævnt godt Humør, — sad og morede mig efter Koncerten med at se paa Ballet, glædede mig over, hvor pænt Henry dansede „moderne" med mine Smaapiger, mens jeg naturligvis røg den ene Cigar efter den anden som sædvanlig.

Kl. halv et fulgte jeg min Neveu paa Banegaarden, jeg passiarede muntert med ham, spaserede hjem, røgende Cigarer, passiarede lidt med min Hustru, gik i Seng ca. halv to, noget ikke usædvanligt, trods det, jeg maatte op

Kl. $7^1/_2$ om Morgenen, — korresponderede livligt med Kamma, husker ikke om hvad, kanske ogsaa hun muciserede noget gammelt noget fra den Tid, Bakkehus ikke var Museum, — eller det var „Knold og Tot“, eller „Jupiter, Gudefar“, hendes Yndlingsmelodier hun foredrog. — Jeg faldt i Søvn og vaagnede hen ad Morgenstunden ved at mit Hjerte slog heftigt. — En voldsom Angst overfaldt mig. Dog bedyrede jeg for mig selv, at slaas ihjel vilde jeg ikke uden videre, — jeg rejste mig op, tændte Lyset, kom lidt til mig selv. Min Kone forklarede mig fornuftigt, at naar jeg kunde taale at staa op, saa var der ingen Livsfare paa Færde. Saa gik jeg i Seng, havde et mindre Anfald lidt senere, næste Nat troede jeg, jeg skulde dø næste Dag, Fredag, og Lørdag var jeg rolig og munter og erklærede paa Forespørgsel, at jeg havde noget i mit indre Liv, der skulde ordnes! — Lørdag Nat faldt jeg fuldstændig sammen — var sengeliggende temmelig længe, og syg i lang Tid, — foranlediget af „Kamma“ og hendes Kammerater. —

Komedien var i fuld Gang, og jeg skal beskrive Begyndelsen efter Hukommelsen saa godt jeg kan. „Kamma“ sang og trallede, trommede med den ene Haands Finger, op ad den anden Arm. Efterhaanden blev hun lidt frivol, benyttede i en af de smægtende Melodier Ordet „Lort“. Da hun mærkede, at det blev ikke særlig ilde optaget, klemte hun paa med at anvende det i Tide og Utide, saa jeg tilsidst blev gal og holdt en lille Formaningstale for min „Skytsaand“. — Saa holdt hun op. —

Men ellers blev jeg hævet til Tinderne for derefter at blive slynget til Jorden. Først drejede det sig om mindre vigtige Spørgsmaal. — Det sølle Embede i Aabenraa blev udnyttet til det yderste, — skønt jeg var ligeglad og havde opgivet det. I timelange Foredrag kom „Kamma“ snart til det Resultat, at jeg skulde have „Aabenraa“, da jeg egnede mig vidunderligt, senere fik jeg lige saa omstændeligt forklaret, hvor ganske ubrugbar jeg var til det, men nu skulde jeg bare høre, — jeg, der var saa vidunderlig musikalsk, jeg skulde — ja, tænk — være Sanginstruktør

for Sønderjyderne og lære dem at synge de danske Sange, — hvilken herlig Tilværelse o. s. v. —

Dette maa nærmere forklares. I min Ansøgning om et Embede i Aabenraa fremhævede jeg, at jeg kunde ønske at være med til at virke for Udbredelse af Kendskab til dansk Sang og Musik i Sønderjylland. —

Men paa det Tidspunkt, da Kamma begyndte at vrøvle om Aabenraa, havde jeg fuldstændig glemt hvad der stod i Ansøgningen.

Men Kamma havde erindret det!

Hun talte timevis om et Brev, jeg havde skrevet til Jul. Magnussen og hvori der var noget, en Krusedulle eller lign., som Hr. M. skulde verificere i det kgl. Bibliotek. Saa skulde jeg faa Oprejsning! Saa var Identificeringen fuldkommen. Hun drillede, fik mig til at tro snart det ene, snart det andet, — endelig sagde hun: „Brevet med Verificeringen fra Magnussen kommer snart, — nej, det kommer ikke snart, kommer — kommer ikke i en Uendelighed — kommer ikke, Nej, for det er der — hvor er det, hvor er det, — i din Brevkasse er det.

Efter at jeg i nogen Tid havde ytret min Vantro, gav jeg dog efter, — Brevet laa i min Postkasse!

Kamma hørte altsaa bedre end jeg, ligesom hun huskede bedre end jeg. — For naturligvis havde hun hørt, at Brevet blev lagt i Kassen.

Magnussens Svar gik meget fornuftigt ud paa, at han ikke begreb et Muk af det hele og intet vilde have med Sagen at gøre. — Jeg blev rasende paa Kamma, der svarede: Find Giese!

Senere tog jeg humoristisk paa Situationen. Jeg formodede, at Hr. M. havde opfattet „Kammas" Brev til ham som en grovkornet Spøg af Harald Bergstedt og mig, sigtende til at godtgøre Hr. M.s Naivetet i spiritistiske Affærer. Men denne Gang var Hr. M. i hvert Fald ikke naiv.

Der er ingen, der kan fortænke mig i, at jeg nu for Alvor udbad mig et solidt Identitetsbevis. — Det fandt Kamma rimeligt. Med automatisk Skrift leverede hun i

mit Navn et Brev, der indeholdt en Anmodning til det kgl. Bibliotek om at laane et Værk, der hed saadan noget som:

Charlotte Kielgast: „Kamma Rahbeks Liv" udkommet hos Reitzel i 1843. —

Senere hen naar hun passiarede løs, nævnede hun ofte Charlotte med let henkastet Stemme, som om det var en, der kom meget i Bakkehuset.

Nogle Dage efter, da „Kamma" var afsløret, kom der et forbavset Spørgsmaal fra Biblioteket om, hvor jeg havde hørt om den Bog. Biblioteket kendte den ikke! —

Kamma begyndte nu efterhaanden at blive mere og mere ondartet.

En Nat benyttede hun til at meddele mig, at jeg var Knud Lyhne Rahbek, der havde inkarneret sig i mit Legeme, da jeg blev født: I en Drøm fik jeg fremstillet den Scene i Hegers Entre, hvor Kamma selv friede til Knud Lyhne. Denne frapperende Meddelelse blev meddelt under megen dramatisk Ageren. — Nu var Sagen jo saa klar og ligetil. — Hendes elskede Knud, det var mig!! Og derfor — Aa, hvor hun elskede mig, — sin Knud, sin Fritz, — o. s. v. — Men nu skulde jeg jo først til at udrette min Mission, — først og fremmest gennem den Bog, der skulde forkynde en rystende Sandhed, en Sandhed, Verden vilde skælve over, en sublim og stor, men enkel og ligefrem Sandhed, nemlig denne, at den jordiske Elskov og den himmelske Kærlighed var omtrent et og det samme, bare dette, at den himmelske Kærlighed stod langt over den jordiske Elskov mellem Mand og Kvinde — i Styrke, Fryd, Intensitet. — Dette fandt jeg jo troligt nok, og jeg forstod nok, at Kamma havde valgt mig til at fremføre det, da der jo næppe fandtes en Fyr saa fræk, at han vilde forkynde den, — men saa fræk var der ikke noget til Hinder for, at jeg kunde være. — Jo galere, des bedre! Selvfølgelig var jeg beæret over at blive udnævnt til Profet; men jeg gjorde dog den nøgterne Bemærkning, at jeg følte mig ikke særlig forandret i mit

Indre, saa jeg duede sgu vist ikke til at spille den Rolle. — — Næste Dag, da jeg i tavs og ophøjet Ro gik og foretog den Overrenlighed med min Person, som Kamma tilskyndede mig til, — jeg maatte jo have et rent Legeme til min rene Sjæl, — fik jeg betroet den højeste af alle Sandheder. — Jeg var jo gennem mine Overvejelser i Aar og Dag kommen til en Tro paa „Gud", trods det, at jeg havde yderst taagede Begreber om, hvad „Gud" betød. Nu fik jeg forklaret, at Verden, Mennesker og Dyr, alt, hvad der havde „Liv", var Manifestation af denne Gud — og naturligvis maatte Verden ligne Gud, sit Ophav. — Men da nu Verden er uendelig skøn, god, ja uendelig god, — men endnu mere ond, djævelsk ond, da Livets Opholdelse var baseret paa Massemord, saa maatte Gud jo være en Blanding af disse Egenskaber, altsaa uendelig god men ogsaa usigelig raa og ond, — altsaa Gud og Satan er i Virkeligheden en og samme Person!

Det var jo virkelig — i hvert Fald for mig — en epokegørende Oplysning. — Men jeg maatte indrømme, at der var en vis Logik i Ræsonnementet.

Og at det derefter under stor Højtidelighed forkyndtes mig, at vi alle i psykisk Henseende er Gudebørn, avlede af Gud—Satan, kunde selvforstaaelig ikke i særlig Grad frappere mig. Jeg var jo nu vant til en Del.

Denne Sandhed skulde jeg forkynde for Verden og Opfordringen kom, mens jeg stod og børstede Tænder med vidt dreven Omstændelighed. — Lægerne kan jo kalde dette „Paranoia major", — men det har i hvert Fald været stille Vanvid! —

Ingen anede, at jeg gik og syslede med dette Idioti! Jeg var komplet rolig og behersket. — Men jeg var jo ellers hævet til de højeste Tinder. Hvor vilde Verden ikke aande op i Jubel, Befrielse og Glæde, naar den fik at vide, at Lucifer, den store Mester, var Livets og Dødens Herre. —

Jeg gjorde den spagfærdige Indvending, at alle Meddelelserne fra Lilian vare af religiøs Art. Dertil svaredes:

„Du har aldrig hørt Lilian tale om andet end „den store Mester, Livets Gud, — og det er Satan, den prægtige, straalende Lucifer.“ —

Jeg lagde mig igen til Hvile efter Middagen, og jeg maa sige, at jeg tog temmelig nøgtern paa min Stilling som vordende Religionsstifter. —

Men denne Eftermiddag kom Skandalen! — Først maa jeg dog meddele, at jeg om Morgenen havde haft en lang og omstændelig Bevisførelse for, at jeg til Juli Maaned vilde være — fallit. Det blev bevist mig derved, at den og den var en Kæltring, — det hele konkluderede i, at jeg fik revet i Næsen, at saa var det rent galt med nogle Penge, min Søster havde staaende i mit Hus, — de var ikke tinglæste o. s. v. — Jeg blev voldsomt nedstemt og gjorde straks Skridt til at faa min Søsters Obligation tinglæst. — For øvrigt var det hele Vaas og Sludder. — Men det nedstemte mig stærkt, dog, jeg blev jo saa atter ophøjet, da jeg kaaredes til Profet for den omvæltende Lære, at „Gud“ og „Satan“ var én Person.

Det var jo naturligt, at en saa eminent Person som jeg, først skulde have mit eget Liv set lidt efter i Sømmene. — Jeg blev først rost i lange Baner, senere drejede Fru Kamma om i en anden Gade, og pludselig blev jeg stillet Ansigt til Ansigt med en „Synd“, jeg havde begaaet, der rystede mig i min Sjæls Inderste og gav mig en ilde Smag i Munden. — Jeg glemmer aldrig Virkningen. — Senere hen er jeg blevet ført gennem hele mit Liv, lige fra jeg var lille Dreng og up to date, og er med stor Omhu og en umaadelig fantasifuld Benyttelse af Ideassociationer blevet præsenteret for mine „ilde Gerninger“! Jeg tror ikke, at „Kamma“ glemte en eneste en. Hver Gang sagde hun: „Hvad har du i Sinde nu, hvad vil du gøre med det, — det er den Onde æde og fortære o. s. v. mig den største Skurkestreg, du endnu har lavet.“ — Jeg indvendte jo, at jeg jo ikke var værre eller bedre end Flertallet af Menneskene, — men dertil har lavet.“ Det kunde dreje sig om Ting, som at jeg havde „hugget“ en Cigar fra min Far — og op efter!

— Jeg indvendte jo, at jeg jo ikke var værre eller bedre end Flertallet af Menneskene, — men dertil svarede hun, at det kom Fanden gale hende ikke hende ved, hun havde kun med mig at gøre.

Saa blev hun en lang Tid hellig, indremissionsk, truede med Helvede, hvis jeg ikke omvendte og bekendte mine Synder, hvilket bedst kunde gøres paa en Idiotanstalt; — dernæst skulde jeg den Onde knuse mig tro paa Jesu Blod! — Spøgelset fik mig saa langt ned, at jeg endog vilde have sendt Bud efter en Præst, hvad min fornuftige Kone dog forhindrede. —

Om Aftenen efter denne interessante og opbyggelige Dag, stod jeg op og spadserede lidt om i Stuerne, smaapassiarende med Børnene. Ingen anede, hvad der foregik i mit Indre. I timevis rasede „Kamma". Hun r a a b t e gennem Hovedet, at i Nat s k u l d e jeg d ø; det kunde jeg vel nok begribe, for jeg vidste vel nok, at ingen fik saa meget at vide, fik rodet op i sit Liv i den Udstrækning, uden at man skulde dø! Jeg maatte døje dette Raab i t i m e v i s, tilsidst troede jeg det. Jeg tog det med stor Ro, sagde i Tankerne min Kone og mine Børn Farvel; det varede ikke længe, inden jeg mærkede, at mit Hjærte slog svagere og svagere, jeg lagde mig paa Siden, befalede mig Gud, min „Skytsaand" Kamma og Lilian i Vold, — mit Hjerte slog svagere og svagere, og jeg var helt sikker paa at dø. — Da var det, som om noget løsnedes ved Hjærtet, — jeg aandede befriet op, — forstod, at mit materielle Liv var reddet, følte halvt Glæde halvt Skuffelse. En Nervelæge maa vel kunne forklare dette.

Efter denne „Dødsfilm" tog Kamma fat. Nu var jeg en H e l t, der rolig var gaaet Døden i Møde o. s. v. o. s. v. — — Men hendes Ondskabsfuldhed tiltog. Tilsidst opgav hun Rollen som Kamma, idet hun forklarede, at hun var min S a m v i t t i g h e d, der er det samme som U n d e r b e v i d s t h e d e n, — og at hun oprindelig havde været en god lille Dreng, men at min Skurkagtighed havde gjort hende til en Djævel. — Og det var hun glad og lykkelig ved at være. — Nu var det bare, om jeg vilde

blive til en Djævel, og det var let nok, det gjaldt blot om at tilbede min Herre og Mester, Livets vidunderlige, dejlige Gud, som er Satan. Men denne Formalitet skulde ogsaa til! — Paa mine Forespørgsler om, hvad hele Lilian og Kamma-Komedien skulde til, svaredes der: „Det manglede den Onde lyne mig bare, at man ikke skulde benytte Lejligheden, naar den gaves, til at faa saadan en Slyngel taget i Nakken". Senere lagde jeg Mærke til en meget vigtig Ting, nemlig den, at det ikke alene var mine „Synder", Bæstet opholdt sig vidtløftigt over, men ogsaa over enhver Ting i mit Liv, som h a v d e gjort et uappetitligt eller blot let ubehageligt Indtryk paa mig. — Som Exempel kan jeg anføre, at jeg en Gang havde set en vis Legemsdel paa en Mand, der havde en uhyggelig Svulst der. — Den fik jeg Løfte om, at jeg skulde faa at æde, naar jeg snart kom til Helvede, hvor min Føde for Resten skulde bestaa af Ekskrementer! —

En Ting af Vigtighed vil jeg nu anføre. Jeg iagttog den i Sygdommens senere Stadium, da jeg var næsten rask. — Enhver kan jo se, at her har været Tale om et Tilfælde af Dobbeltbevidsthed. Men da Tilfældet var blevet lettere, kunde jeg konstatere, at den sygelige Bevidsthed kun reagerede, naar jeg t æ n k t e paa den. — Saa kom der et Ukvemsord eller en Vrængning af Ansigtet. Men jeg erindrer ogsaa fra den haarde første Tid, at jeg næsten altid vaagnede Kl. ca. 2 à 3 om Natten. Saa længe kunde Medinalen virke. Jeg laa da gerne en liden Tid og tænkte paa intet. Men saa begyndte jeg at tænke: Hvorfor ligger du egentlig her i dette Værelse? — Aa, du er syg af dette spiritistiske Vaas! — Men saa var det, som om jeg fra mit Væsens dybeste Grund følte noget, der vaagnede og truende nærmede sig ganske, ganske langsomt. Tilsidst udbrød Stemmen: „Naa, Fritz, hvad skal vi saa snakke om i Nat?" og hvis jeg ikke stoppede med en Skefuld Medinal, blev jeg paa det ækleste heglet igennem. Utysket havde tilranet sig Herredømme over visse motoriske Centrer, navnlig kunde den „spille" — med mit Ansigt, ved Hjælp af Trækninger — Melodierne „Jeg er

Knold og Tot" og „Jupiter, Gudefar". — Fænomenet findes jo ogsaa hos spiritistiske Medier, der kan bringes til ved Ansigtsvridninger at fremstille en Afdøds Ansigtstræk, — noget der i Virkeligheden er noget lignende, — eller i hvert Fald skyldes samme Kilde, en sygelig Del af Personligheden.

Jeg tilbragte en Tid af Marts og April med en Rejse. Under Rejsen havde jeg det helt godt, men da jeg kom hjem, gik det tilbage Dag for Dag. Jeg finder et Par Ark Papir, daterede 18. April 1920, bærende Overskriften „Slyngelens Egenskaber". — Man erindre, at „Slyngelen" antagelig er det samme Væsen, der introducerede sig med i min elskede Datters Navn at skrive: „Elskede Babs, bed Aftenbøn o. s. v."

Jeg vil nu kalde „Skurken" X. Altsaa

X's Egenskaber, som jeg har opfattet dem 18. April 20.

1) Den gør absolut Indtryk af at være en s e l v s t æ n d i g Personlighed. „Stemmen" virker med mere Intensitet end en almindelig Talestemme. Det er næsten umuligt at frigøre sig for den. Dette sker bedst ved at sprede Tankerne, — dog ikke ved Læsning i Bøger, hvor X næsten paa hver anden Linje kan finde Anledning til ondskabsfulde, raa eller perverse Bemærkninger, der prompte falder.

2) D e t e r g a n s k e s i k k e r t, at den v e d ikke mere, end jeg selv ved eller har hørt. Den tilhører altsaa uden Tvivl mit eget Sjæleliv. Naar den spiller „Djævel", kan det hænde, at den, naar den gennem Ideassociation har jaget mig til et Punkt af mit Liv, der virker nedslaaende paa mig, siger: „Hvad Satan er nu det for noget. Det er fra før den Tid, jeg besatte dig."

3) X optræder undertiden paa en jævn og naturlig — eller indsmigrende Maade, og foreholder mig mit Livs „Forbrydelser". Han har paa denne Maade gennemrodet hele mit Liv, — med en vis Systematik, idet han har taget enkelte Afsnit ad Gangen. Benyttende Ideassociationen i en Udstrækning, som jeg aldrig havde tænkt mig mulig,

— har den stillet mig Ansigt til Ansigt med Forseelser fra mit Liv, store og smaa. — Den kan slutte med at spørge blidt, hvad jeg havde at sige om den Ting, — eller den har tordnet med Strenghed og gaaet den kristelige Dogmatik igennem, der kræver Syndserkendelse og Syndsbekendelse, — og fordret af mig, at jeg skulde offentliggøre mine Synder, hvad der bedst lod sig gøre paa en Galeanstalt, iført Spændetrøje. Naar jeg saa lod X rejse hen, hvor Peberet gror og sagde til mig selv, at ved den Slags Midler skulde jeg ikke „frelses" fra mine „Synder", saa blev han ofte yderlig frivol, — eller sang Operettemelodier.

4) Det er et meget karakteristisk Træk ved ham, at han kan begynde at hakke med Tænderne Begyndelsen af en Sætning, hvis frivole Slutning bliver mig ligesom indgivet telepatisk. Men saa naar det frivole skal komme, synger han en Operettemelodi. — Han er propfuld af Melodier.

5) Tit er dens S t e m m e fri og munter, ikke uden sympatisk Betoning. — Men den kan ogsaa være sludrevorn, vrøvlende, rende fra det ene Emne til det andet, drillevorn og ondskabsfuld. Den kan a g e r e, frembringe f o r s k e l l i g e Personers Stemmer, meget paalideligt, langt mere ægte, end mit normale Jeg kan. Stemmen er ofte ledsaget af Vedkommendes Billede, — kun Erindringsbillede, ikke Hallucination.

Meget hyppigt ender Foredraget med, at jeg bliver mindet om et eller andet fra samme Dag eller Dagen i Forvejen. (Ganske som ved Bordseancerne). „Det er et Bevi-i-is, hyler Bæstet saa. Før det endelig ind i „Løgnebogen".

6) Dens Ordforraad er et nogenlunde dannet Menneskes, den henfalder meget ofte til en lystig, tilsyneladende humoristisk Jargon. Men hvis jeg trækker paa Smilebaandet, henkaster den øjeblikkelig et modbydeligt, pervers Ord, der tilsjofler min lille Datters Minde, — og straks faar Smilet til at stivne.

Faar den Lov til at udfolde sig videre, ender dens Humør i Reglen med en Række skrækkelige raa Eder, eller

med de ækleste Gemenheder, der i Reglen drejer sig om, at jeg skal staa i erotisk Forhold til Lig af døde Mennesker. —

Jeg kan Gud ske Lov konstatere, at denne Rasen i mit Indre, disse Raaheder, der er ganske taabelige, i Begyndelsen fyldte mig med Rædsel, senere kun frembragte en Studsen, — endnu senere ikke en Gang det, — ikke i mindste Maade har forraaet min Person. Jeg er, som jeg altid har været, saa Angrebet er for saa vidt spildt. — Ja, selv om jeg fik Opfordring til at æde Lig af mine nærmeste, især til at smause i de mest uappetitlige Legemsdele, berørte det mig ikke. Jeg afviste det som Vaas. — Men X havde jo sine Resourcer.

7) Dertil hørte dens Herredømme over mit Legeme. Den kan til Tider, naar jeg er meget træt, fortrække mit Ansigt i skrækkelige Grimasser. — Hænder, Arme og Ben arbejder den ofte med, navnlig naar jeg gaar i Seng. Selv med Opbydelsen af al min Energi, er det mig umuligt at standse dens Tricks. Bliver jeg Herre over Ansigtet, da overraskes jeg af en Benbevægelse, det er meget vanskeligt at bringe Hænderne til Ro, men lykkes det, saa smækkes Albuen ud fra Kroppen. (Nu jeg nedskriver dette, d. 21de November, er alle Legemsbevægelser hørt op, Stemmen saa godt som ogsaa, — men Ansigtsgrimasseringen holder sig haardnakket).

8) X er ret musikalsk. Han har et umaadeligt stort Repertoire, mest af gamle Sager. — Enkelte Melodier laver han selv, de er altid slette, mer eller mindre, men han bander skrækkelige Eder paa, at de er lige saa gode, som den Musik, jeg laver, hvori der den Onde lyne o. s. v. o. s. v. ikke findes en eneste Takt, der ikke er tyvstjaalet. Den kan synge af mine egne Ting, der altid bliver gjort gemene. En Melodi kan godt begynde uskyldigt, — med kønt, lidt sentimentalt Foredrag; — senere bliver Foredraget liderligt og tilsidst ledsages det af skrækkelige Billeder.

9) Disse Billeder er altsaa ikke Hallucination, ej heller ligner de Drømme, — men de opfattes af Bevidst-

heden temmelig tydeligt. Der er en 5—6 Stykker, der i Reglen kommer i Rækkefølge, yderst perverse; jeg begriber slet ikke, hvorledes menneskelig Fantasi kan udpønse dem. Navlig eet, der kanske er fremkaldt ved Tanken paa Titlen af Bogen: „Guds Smil", er af saa afskyeligt et Indhold, en saa skrækkelig Bespottelse af „Gud" og min lille døde Datter, at det er ganske unævneligt!

Et andet fik jeg første Gang Langfredag i Kirken. Det viste et Krucifiks, hvor Kristus var gjort helt nøgen, og hvor Blodet paa en væmmelig Maade løber ned ad og drypper fra hans Kønsdele. Ubeskriveligt hæsligt. — Jeg tror, det kan sættes i Forbindelse med et Kristusbillede af Holbein, som for nogle Aar siden havde gjort et betydeligt Indtryk paa mig paa Grund af dets vidunderlige Storhed, men næsten forfærdende Realisme. — Underbevidstheden husker dette af mig glemte Indtryk og vrænger ad det. —

I Kirken, hvor jeg har en Stilling, driver den det forargeligste Spil. Den vrænger ad Salmerne, — Slutningen af Velsignelsen kommer til at lyde

Satan lade din Sjæl brænde i det evige Helvede,
Amen i Jesu Christi velsignede Navn.

Naar jeg er blevet rigtig holdt i Ørene, kaldes jeg „min fine Ven" (en mig fuldkommen fremmed Vending). Undertiden gentager den mine egne Tanker! Den siger da: H v e m e r j e g s a a? — Dig selv, Idiot! —. For Resten opgiver den temmelig stædigt at være min U n d e r b e v i d s t h e d, der er lig min — Samvittighed, — eller den siger, at den, som en Gang var en sød lille Dreng, ligesom jeg, nu paa Grund af mine onde Gerninger, der aldrig er blevet straffede, er blevet en D j æ v e l. — Den angiver altsaa, at jeg er det man i gamle Dage kaldte — besat!! Besat af min egen Underbevidsthed! — Den er lykkelig og glad, for den h a r for længe siden overgivet sig til sin Herre og Mester, som er S a t a n. Nu gælder det blot om, at jeg ogsaa vil tilbede Satan, — for enten skal man tilbede „Gud" eller „Satan". Med mig er det rent elendigt fat, thi jeg vil ikke rigtig slutte mig til nogen af Parterne.

Den Gud, jeg tilbeder, og som jeg paa en vis Maade vendte mig til efter min Datters Død, er den Onde han æde og raspe o. s. v. ikke en sur Sild værd, — det er kun Film, naar vi tilbeder ham. — I det hele er jeg kun Filmeur, ingen af mine Handlinger har været ægte helt til Bunds. — Derfor skal jeg nu først gøres „gudsforladt", — og saa skal jeg af Hjærtens Lyst tilbede min Herre og Gud, som er S a t a n.

Saa vil jeg blive et lykkeligt Menneske, — naar jeg først, — saadan for en Forms Skyld, er blevet pint en Del med gloende Tænger, har ædt nogle Lig etc. — Der antydes dog, men siges aldrig rent ud, at hvis jeg vilde omvende mig til Himlens Gud, — saa kunde — maaske — hvis jeg vil bekende mine Skurkestreger til Kreti og Pleti — — men for Resten har man det ogsaa langt, langt bedre i Helvede, der er brillant at være, — der træffer jeg min Fader og Moder, mine Brødre, min kære lille Lilian, der betegnes som en Mær!

Sommetider antydes, at det er paa min Datters Forbøn, at hele Komedien er sat i Scene. Jeg skulde i Helvede her for straks ved min Død at komme i Forbindelse med hende hos Gud. — Men denne Gud er ikke en Gud, der har mindste Forbindelse med moderne liberal Theologi, — heller ikke med Rathenaus eller William James' Begreber. — Nej, han er værre end Indre Missions Gud. „Gud", siger mit elskelige underbevidste X, er Fanden gale mig ikke „Kærlighed", det er den største Løgn, der nogen Sinde er sagt. Nej, han er en stenhaard Gud, Retfærdighed, og jeg maa behage at lægge Mærke til, at i det, vi har faaet ved Bordseancer, er han kun kaldet „D e n s t o r e M e s t e r" (ikke rigtigt), der blandt andet lader Djævelen benytte sig af alle de modbydelige Perversiteter for at s t r a f f e mig, da jeg ikke vil „omvende" mig. — Har man først gjort det, saa er han den „kærlige Ven". —

Vanvid! — Og dog er dette sindssyge Vaas alligevel næppe mere idiotisk end mange religiøse Sekters Lærc.

Jeg sidder og skriver et humoristisk Brev. Min Stemme siger: „Ok ja, du er en stor Humorist, Fritz, men du

v e d det osse. Du læser det igennem selv for at more dig, men det er næsten ulæseligt. Det skulde vel ikke være Nervøsitet hos dig, der gør Skriften daarlig? Men det kunde jo ogsaa være, det er m i g og ikke dig, der har skrevet det."

I mange, mange Tilfælde er det en bestemt Rytme i Lyde, jeg hører udefra, der giver Begyndelsen til de Melodier, hvoraf det vrimler. Stemmen kan tale i samme Rytme som mine Fodtrin! — Det ligner jo unægteligt de Tilfælde fra Bordseancerne, hvor nogle tilfældigt sammensatte Bogstaver kan give en Sætning med begyndende Mening, der dog ofte løber ud i Sandet. Men jeg skal indrømme, at adskillige Gange holder denne Forklaring ikke Stik.

Min „Stemme", mit X ved absolut i Almindelighed ikke mere, end jeg véd. Der er ikke andre Undtagelser, end de Par Tilfælde af Telepati. Skal den ud med en Glose, som jeg har glemt, gaar den i Staa og siger: „Ja, hvad Fanden, naar du ikke véd det, saa véd jeg det heller ikke, jeg véd ikke mere end dig, j e g e r j o d i g s e l v! Kan du for Fanden ikke snart begribe det?"

I sidste Kapitel skal jeg efter min Rapportbog give et Par Dages Oplevelser. De konkrete Tilfælde er vel mere instruktive end mine collektive Betragtninger. — Den sensible Læser bør stoppe her. Til Beroligelse for mine Læsere og d e p s y k i s k e F o r s k e r e, der gør mig den Ære at læse Bogen, tjener at jeg er ikke Storforbryder! Jeg betaler de nuværende uhyre Skatter og Afgifter og har aldrig været i Tugthuset, uagtet X nok mener, at det vilde have været til Gavn for mig!

II

ET PAR DAGE I „HELVEDE"

Den 20de April 1920.

Godt Befindende!

Mens jeg om Formiddagen gaar ude i Haven og arbejder, nynner jeg Salmen: „Her vil ties, her vil bies", samtidig med at Tænderne klaprer Takten. Jeg tænkte: „Mon det nu er dig selv eller den usynlige?" Straks begynder Tænderne at klapre heftigt, samtidig med, at X siger: „Ja, den Onde knuse mig er det mig, stol bare derpaa; det er sgu ligegyldigt, for du skal den Onde knage mig slaas ihjel i Nat, det er Fanden gale mig lige saa sandt, som at jeg er en Meneder!"

Jeg kan nu bemærke, at de væmmelige Eder fik jeg efterhaanden paa Skagen stoppet ved at sætte al min Energi ind paa at stoppe dem, indtil de tilsidst ganske forsvandt. Saa kan man maaske gaa videre med mindre Uhygge.

Da jeg vaagnede af min Middagssøvn, istemmede Bæstet øjeblikkelig og fuldkommen uventet paa Melodi: „God save the king":

Gummielastigum
Gummielastigum
Gummielastigum!
Du skal paa Lokum gaa
der skal Gud du tænke paa,
der skal Gud du tænke paa,
Gummielastigum.

Jeg havde Dagen i Forvejen flygtigt tænkt paa „Gummielastigum", naturligvis uden den hæslige Slutning.

Bæstet har i nogen Tid ageret at føre en Slags Kontokurant mellem Djævelen og mig. Efter Afsyngelsen af

det smukke Vers, spørger det i en høflig Forretningstone: „Hvorledes ønsker Hr. Kantoren dette Vers noteret, paa Debetsiden eller Kreditsiden?“ Jeg tænker ganske flygtigt ved mig selv: „Rejs Fanden i Vold“, hvorpaa „Stemmen“ i samme forretningsmæssige Tone siger: „Meget vel, Hr. Kantor, saa sætter vi Visen paa Debetsiden og „Fanden i Vold“ paa Kreditsiden, — mange Tak, Hr. Kantor, det er noteret, mange Tak! —“

Lidt efter at jeg havde skrevet dette ind, sagde Stemmen: „Det er, som sædvanlig Løgn, det, du har skrevet ind i Bogen, for jeg sagde ikke: „Der skal Gud du tænke paa,“ men det er jo ligegyldigt, det hele bli'r en Løgnebog.“ — Jeg tænkte, idet jeg ved mig selv memorerede Verset: „Det er rigtig nok“, hvorpaa Stemmen sagde: „Ja, det er det sgu ogsaa, — men nu maa du føre dette, jeg siger her, med i Bogen, ellers er det en Løgnebog, hvad den alligevel er. — For naar du ikke fører alting ind, hvad du har faaet af mig, saa er det Løgn det hele!“ Derved tvinges jeg, ikke ved Ideassociation, men ved en Impuls fra den usynlige til at tænke paa en Læsekammerat, der var missionsk, og fra hvem jeg for en fjorten Dages Tid siden havde haft Brev! Denne Mand havde i sin Ungdom skrevet til mig: „Naar du ikke tror et enkelt Sted i Bibelen, saa er hele Bibelen Løgn“, et Ræsonnement, som morede mig, og som jeg flere Gange under Munterhed har citeret.

Men hvad er nu det primære? Er det den gamle, glemte Erindring, der giver Anledning til Sidebevidsthedens Bemærkninger, eller er det disse sidste, der er kommen tilfældig, der giver Anledning til, at jeg husker min Kammerats besynderlige Slutning. —

Jeg gaar ud i Haven og aander ud som i et Øjebliks Lykke. Straks gnækker Slyngelen: „Opstemthed, — men den følges af Nedstemthed“. — Naa, det har jeg faaet Snesevis af Gange. — Jeg arbejder en Del i Haven og bliver for træt, hvorefter „Væsenet“ faar Overtaget. Jeg havde gaaet og tænkt paa „Kammaperioden“, og da jeg lagde mig paa Divanen for at hvile mig, optraadte *Kam-*

ma paa ny. Hun gav et Utal af mest g a m l e Melodier, — en enkelt saa gammel, at jeg maatte lede i min Erindring, inden jeg fandt ud af, at jeg kendte den. Et Par var Melodier, der var ukendte for mig, nærmest Parodi paa mine egne Melodier. — Udførelsen var den samme, som før min Sygdom, med Masser af Triller og Tremolanter, et skælmsk, men meget outreret Foredrag. — Dernæst giver hun sig til drillende at opfriske Erindringen om den Tid, da jeg var Knud Lyhne Rahbek o. s. v. — „Hendes" Optræden var ganske som i Kammaperioden.

Om Aftenen besøgte jeg en Ven. — Denne sad og docerede noget om Kristi Betydning! — „Kamma" siger da: „Ja, I er Fanden stejle mig et Par nydelige Kristendomsforkyndere — ja, det Ord Kristendomsforkyndere ventede du nok ikke, hvad?" — og det gjorde jeg unægtelig heller ikke.

Paa Vejen hjem tænkte jeg paa, at denne Bog næppe var blevet til noget uden den Opfordring fra „Kamma" var kommen. — Denne bemærkede da: „Ja, det manglede Fanden gale mig bare, at I Spiritister skulde gaa og tro, at vi er til! Hvad Fanden rager det jer?"

Siden, i Sengen, faar jeg en Forelæsning med Opfordringer, som jeg, følgende mit Princip, afviser. — *K.* siger da, ligesom halvt fornærmet: „Naa, — ja saa!" — en Udtryksform, der er mig ganske fremmed, medens *K.* har brugt den mange Gange under sine „Omvendelsesforsøg".

Den synes at se med mine Øjne, høre med mine Øren, hovere over mig, naar jeg lider ilde. Det allersvageste Tankestrejf opfatter den og besvarer. Den gør Grin med Prof. Grønbecks Theori, at „Stemmen" skyldes en sygelig Centralisation i Hjærnen. Betegner det som noget værre Gøgl: „Naa, saa jeg er en Centralisation af Nerver!!"

Jeg tænker naivt: „Hvis her virkelig er en Personlighed til, hvordan mon den dog saa befinder sig i mit Legeme!" Stemmen siger: „Brillant, gamle Skurk, og jeg venter bare paa den vidunderlige Dag, da vi skal mødes i Hel—ve—de!"

Onsdag d. 21de April.

En Bellmansk Melodi, der anvendes som Slutningssang i „Spurv i Tranedans", synger Stemmen mange Gange. Omsider vækkes til Live hos mig Erindringen om, at jeg har sunget den Bellmanske Tekst, der er umaadelig dristig, til min Datters Accompagnement. Jeg var da lidt foruroliget over, at min Datter, der da var 18 Aar, hørte Teksten og opgav tilsidst at synge den, til Trods for at jeg ræsonnerede som saa, at hun burde vænnes til at høre Bellman.

Skurken siger, da jeg erkendte Grunden til Sangens Fremkomst: „Ho, Ho, opfatter du nu Meningen? — men det er for Resten Løgn, det er rent tilfældigt, at jeg er kommen til at synge den, — og saa faar du det andet ved Idéassociation, — men før du det bare ind i din Bog, for den kommer alligevel kun til at indeholde bare Løgn."

Da jeg vaagnede efter Middagssøvnen, fik jeg:

Og dette skal være
Hr. Holst til Ære, Hurra!
Og, *Skaal* for den, som ikke
Hr. Holstes Skaal vil drikke
Hurra, Hurra, Hurra, Hurra, Hurra!

„Det er nemlig noget Sludder med at man siger — Hurra, Hurra, den Skaal var bra, Hurra. Du kan jo selv spørge Fanden i Helvede, om det ikke er sandt. Eller Grønbeck, den Taabe, eller Borberg, det Fæ, eller Idioten, der er Borgmester — hvad Fanden skal jeg hitte paa — i Stubbekøbing — i det ... hul, — naa, det er maaske ikke fint nok, i den ... tarm — du ved nok, hvad jeg hentyder til." Hvorpaa Stemmen hvisker: „Det var Kordegnen i X, B. sagde, at hans Mund lignede en Tarm, naar han sang i Kirken." — Den hvisker atter: „Hør, du ødelægger dig selv ved at skrive disse Rapporter. Det raader jeg dig fra, — din Ven i Helvede!"

Senere siger den dog:

„Ja, lille Fritz, hold du blot op at holde „Seancer“ med mig, jeg skal (Ed) nok blive ved at holde Seancer med dig.“

Jeg gaar ind i Vaskehuset for at vaske Hænder. Idet jeg slipper Vandstraalen løs, styrter denne ned i en Blikspand, og derved fremkommer en ejendommelig Lyd, der frembringer Melodien: „Kommer hver, som komme kan, Strengen vil jeg røre o. s. v.“ — Jeg fulgte Melodien en liden Tid og tænkte da: „Er det mig, eller er det Stemmen?“ Jeg holdt op at tænke paa Melodien, men Stemmen vedblev at tone gennem Hovedet! Da dette havde vedvaret lidt, holdt den op og sagde: „Naa, dit Svin, har du nu opdaget det, — havde du været mere intelligent, vilde du have lagt Mærke til det for længe siden — m—e—n—“ — — et langtrukket men, der skulde antyde, at Melodigaaden ikke var løst som Idéassociation, fremkaldt ved Sanseindtryk. —

Den siger drillende, naar den som et Ekko gentager mine flygtige Tanker: „Hvem er jeg saa? — Jeg er dig selv! — Det har jeg sagt mange Gange. Ja, jeg er dig selv, og Fanneme en nydelig Bestanddel af dig selv, — ja Bestanddel, det tænkte du nu ikke paa. — Vi er for Resten ikke andre end jeg og du, — og naar man saa tager i Betragtning, at du er en Blanding af Idioti — og — Sjofelhed, saa bliver Resultatet sgu kønt!“

I Haven staar min Hustru og jeg foran en Cox Orange, der i flere Aar ikke har villet bære Frugt. — Min Kone siger. „Det ligger sikkert i, at der intet Æbletræ findes her i Nærheden, thi det skal helst befrugtes af et andet Æbletræ for at give Frugt.“ — Kort efter staar jeg alene og ser paa Træet. Saa siger Slyngelen en Raahed, som paa Grund af det obscøne Ordvalg umuligt kan gengives paa Tryk, men som maaske kan „oversættes“ saaledes: „Den trænger til at komme til Tyren“. — Senere, da jeg gøs over denne ækle Bemærkning, omskriver den det til en utrolig Blasfemi.

Derpaa kommer nogle med s m æ g t e n d e U d t r y k fremførte drillende Ondskabsfuldheder, der er uigengive-

lige, da de omhandler Privatpersoner. — Naar dertil føjes, at jeg lige før jeg forlod Haven, fik en saa overvældende Bunke af de væmmeligste Eder, — saa tror jeg nok at turde paastaa, at det var en rar lille Time med Friluftsarbejde.

Da dette var indført, meldte min „Skytsaand“: „Det er en Løgn. Men det er forøvrigt ogsaa ligegyldigt, da du aldrig faar denne Bog skrevet. Du vil være paa Galeanstalten forinden.“

Efter at jeg havde spist til Aften, gaar jeg atter i Haven og graver. Pludselig siger Stemmen: „Naa Fritz, du tror jo i Virkeligheden ikke, at du kommer paa Galeanstalten; — naa, ja, vent nu med at udtale nogen Mening, indtil du kommer i Seng!“ Jeg retter mig op fra Arbejdet og føler mig træt. Stemmen siger: „Jeg er din onde Aand, og jeg er din gode Aand“ (jfr. Giese-Seancerne).

Hver Aften, naar jeg bliver træt, siger ligesom en anden Stemme: „Vil du se til, at du kommer i Seng, din Flab,“ — en Henvendelse, der trods sin drastiske Form bærer Vidnesbyrd om en vis Omhu for mig! Efter at jeg har skrevet det, siger Stemmen: „Ja, det er en Løgn, en Løgn, der er ikke et sandt Ord i det altsammen.“

Jeg ignorerer.

Stemmen siger: Skal det ikke ogsaa føres ind? Jeg tænker: „Gider ikke“, hvorpaa Stemmen siger: „Ja, men saa er Bogen jo løgnagtig; — for du fortier jo en hel Del.“

Indrømmet, men jeg haaber alligevel at have givet et paalideligt Billede af Bæstet.

Stemmen siger derpaa: „Bæstet, Bæstet, — skal jeg kaldes „Bæstet“, — du maa give mig et smukkere Navn, f. Eks. ... hullet i Maanen“.

Denne sidste Smagfuldhed maa jeg fralægge mit supraliminale Jeg Andel i. — Aldrig vilde jeg kunne frembringe den i normal Tilstand. — Men jeg maa indrømme, at Raaheden er halv genial, halv gal, ligesom visse Afsnit af den automatiske Skrift.

Efter at jeg træt var kommen ind og havde sat mig til Rette med en Avis, gav en ganske almindelig Sætning, som jeg læste, og som jeg saa tit har læst d e r (det var vist en Annonce) — mig med største Pludselighed ved Idéassociation en meget pinlig Erindring. Jeg kunde ikke læse mere, maatte lægge mig paa Divanen, og der blev jeg atter ved hasarderede Idéassociationer ført igennem mit Liv, og det blev bevist for mig, hvor elendigt dette havde været.

Meget indtrængende sagde Stemmen: „Vil du ikke sige mig, hvorfor en Del af dig selv skulde have Interesse af at plage dig saameget?"

Jeg var i Virkeligheden i dyb deprimeret Stemning. Pludselig og med stor Bestemthed satte „Stemmen" i med den gamle Melodi om Kejsermordet i Berlin:

„Jeg med Vemod stemmer Kvinten o. s. v." Første Vers blev sunget uden Tekst.

Jeg tænkte: „Hvor Pokker kommer nu den Sang fra, og hvad skal den?"

Stemmen svarede: „Det skal du straks faa at vide".

Andet Vers blev nu sunget med Refrænet:

„Hillemænd, sikket Spænd for en Blikkenslagersvend".

Jeg tænkte atter: „Hvad Pokker kommer det mig dog ved". „Jo", svarede Stemmen, „du s l a a r B l i k k e, naar du møder en Dame". „Hvad for Vrøvl", tænkte jeg, og Stemmen riposterede:

„Jo, naar du møder en Dame, som du ikke kender, saa kan du ikke se hende lige i Øjnene, du slaar Øjnene ned! — Det er, fordi du er et Svin!!"

Det er rigtigt, at jeg paa Grund af en Slags Generthed, navnlig da jeg var ung, havde ondt ved at se fremmede Damer lige i Øjnene, særlig naar de, halvnøgne, presenteredes for mig paa et Bal. Men at jeg af den Grund skulde kunne kaldes — et Svin, har jeg aldrig tænkt mig.

Det drejer sig her atter om gamle, let ubehagelige Forestillinger, som Bæstet opfrisker paa en ond Maade.

Den 21de April.

Skurken har ført en længere Samtale med mig i en fri og naturlig Tone. Til Trods for dens tidligere Raaheder kunde jeg ikke lade være med at tænke et Svar.

Saa begyndte den at drille mig med, hvor længe jeg vil blive ved med at føre dette Sludder ind, — og jeg tænkte, at det vilde jeg blive ved med, saa længe der kom noget, som jeg fandt karakterfuldt.

Derpaa siger den: „Altsaa ligesom Giese-Seancerne, der endte med en Katastrofe. Synes du n u, at Giese-Seancerne var morsomme.“ Dertil tænker jeg som Svar: „Aa, jeg er jo ikke længer nogen uvildig Dommer“. Bæstet bemærker: „Er „uvildig“ mon rigtig skrevet!“

I Sang og Tale priser Stemmen Helvedes Storartethed. Den synger f. Eks.:

„I Helvede er godt at bo
i Helvede er godt at bo. o.s.v.

Melodien er selvlavet. — Jeg kunde nu med Lethed faa mange Melodier af samme Art som „Malebrok-Melodien“ i Tillægget.

22de April.

Naar jeg har sovet til Middag, faar jeg i Reglen noget ekstra godt. — Paa en Melodi fra min Barndom, — en københavnsk „Slager“, som jeg nu, mens jeg skriver dette, har glemt, (ligesom man glemmer Indholdet af de Taler, man holder i D r ø m m e) foredrog den følgende smagfulde Tekst:

De hellige Fædre,
De hellige Fædre,
De . . . . deres Bukser fulde!“

Mens jeg skriver dette ned, siger Stemmen: „Nej, det er dog for gal en Løgn, for Melodien lød saadan,“ — og derpaa blev der med den sidste væmmelige Linje som Tekst sunget et ganske dejligt Adagiothema, naturligt og smukt som af Mozart.

23de April.

Tilfreds med mine Handlinger er Slyngelen saa godt som aldrig, men den kan somme Tider gaa i Staa og sige: „Ja, dette ved jeg F. g. m. ikke, hvad ondt jeg skal sige om".

Morer man sig saa uvilkaarligt over det snurrige i Situationen, gnaldrer Stemmen en pervers Gemenhed. Dog er jeg nu saa vidt, at jeg som Regel kan stoppe Gemenheden i Farten, saa den ikke bliver fuldført. Dog, Indtrykket har man jo faaet telepatisk. Og saa er Virkningen omtrent lige modbydelig.

Ofte faar jeg hele Sætninger „telepateret" hurtigt ind i Hovedet, hvorefter „Stemmen" med stor Omstændelighed gentager det sagte ved Tænderklapren. Det er jo akkurat det samme, som ofte sker ved Bordseancer. Mediet ved paa Forhaand den Sætning, der skal komme.

Karakteristisk er det, at det i Reglen i k k e er de Tanker, der mest beskæftiger mit Sind, Bæstet blander sig i, men derimod saadanne, der lige strejfer gennem min Bevidsthed. — Atter et Træk, der stemmer med Oplevelser ved spiritistiske Seancer og i Drømme.

Men nu kun nogle udaterede spredte Bemærkninger.

Stemmen siger noget Sludder, hvorefter den siger: „Ja, nu burde jeg jo egentlig vise dig nogle Billeder". Jeg siger, følgende mit Helbredelsesprincip, „Værs'god" — og den sædvanlige Billedrække viser sig for min Bevidsthed, yderlig gjort væmmelige ved de ækleste, mest perverse Tilføjelser, der er aldeles ubeskrivelig raa og gudsbespottelige. Jeg reagerer ikke det mindste, hvorpaa Stemmen siger: „Godt, du er nu fuldstændig forhærdet og moden til Helvede".

Man vil af det foregaaende forstaa, at jeg ikke er nogen ivrig Tilhænger af Spiritismen. Jeg mener, at det altsammen, lige op til Materialisation og de fysiske Foreteelser, Bordhævning uden Berøring etc. (Telekinesis) kan forklares som Underbevidsthedspræstationer og Telepati. Min legemlige Svaghed har gjort min Underbevidsthed

til en Djævel! Hvorfor? — Hos sunde Mennesker optræder „den“ som „god“ Aand — f. Eks. i religiøs Trancetale.

Efter at jeg havde skrevet dette, lagde jeg mig for at sove Middagssøvn, og jeg ventede en ordentlig „Omgang“ for hvad jeg havde skrevet. Jeg fik dog kun lidt temmelig uskyldig Ondskab, men saa istemmede den paa Melodien „Herlig en Sommernat“ følgende:

Jeg er Ka — — amma
Jeg er Ka — — amma
Ja, jeg er Kamma Kamma Rahbek.
Jeg er Knud Lyhnes Mø,
Jeg er Fritz Holstes Mø
for Knud og Fritzemand de er det samme.
Ja, Knud og Fritz, de er sgu et,
er sgu et, er sgu et,
Ja Knud og Fritz de er sgu et,
de er et, men det er sgu lige fedt!

Stemmen, altsaa „Kamma“ tilføjer: „Det er Løgn og Digt hele Bogen“.

Nu maa man jo altsaa tro „Kamma“ eller mig.

Jeg gør min ærligste Undskyldning for dem, der har Kamma Rahbeks Minde kær. Jeg ved ikke synderligt om hende, andet, end at hun var god til at klistre Æsker. Navnet *Kamma* er sikkert rent tilfældigt. — Men da Navnet først var givet, stabler Underbevidstheden en hel mærkelig Personlighed op. Først fuld af tilsyneladende Friskhed, Munterhed, Lune, Retsind, Livfuldhed, — senere en fuldendt Djævel. Og hun frembringer gammeldags klingende Navne, som hun benytter til sine løgnagtige Identificeringer.

Som et Kuriosum kan jeg bemærke, at efter at Kamma havde indfundet sig hos mig, fortalte en Dame mig, at hun kendte et Tilfælde, hvor en vanvittig Person havde været ude af sig selv af Angst for Kamma Rahbek. — Hun havde oven i Købet haft Hallucinationer af denne historiske Dame. — En god Bid for Spiritisterne.

Et andet Kuriosum. Den Dag, mit Nervesystem styr-

tede sammen, forsvandt en Mand, der hed Giese, fra København. Man antog, at han havde taget sig af Dage paa Grund af spiritistiske Delirier. Dette er dog nok et Sammentræf. Jeg tænker snarere, at Navnet er kommen af, at Lilian solgte Silhuetter til det kendte Firma Giese, Østergade, noget, der glædede hende meget. — Underbevidstheden har saa grebet dette Navn.

Stemmen siger oftest, at d e n e r m i g s e l v. Og dette er sikkert rigtigt. Jeg er nødt til at indrømme det, eftersom den kendte a l t, hvad jeg har gjort, tænkt og følt lige fra min tidligste Barndom. Og den vurderer alt paa en ond, drillende og navnlig i r o n i s k spydig Maade, som er mig selv yderst fremmed og i høj Grad imod! Mine uudtalte Tanker plaprer den frem, vrænger ad dem, paa det infameste, — optræder paa den mest gemene og hadefulde Maade. — Til andre Tider siger den Ting, der til en vis Grad synes at tyde paa Omhu for mit Helbred. Alligevel er der jo et uhyre Plus af Ondskab, som jeg ikke begriber er frembragt af mig.

X virker paa mig som den laveste, infameste, mest djævelske Skurk, — værre end nogen, jeg i mit Liv har truffet paa. Men den virker som Giese — Kamma — Skytsaand! — Gode Aand — onde Aand!

En Kendsgerning er det, at jeg har været nervesyg, og det har jeg hele Tiden fastholdt, og jeg har derfor principmæssig aldrig fulgt Bæstets Opfordringer eller Henstillinger.

Men den siger: „Ja, havde du ikke været syg, saa kunde „vi“ jo ikke have faaet dig i Tale. Det er en stor Naade, at du er blevet syg, thi nu har du din Chance, som er at tilbede din Gud, som er Satan o. s. v., o. s. v.“

Jeg indvender derimod, at X næppe véd mere om Tilstanden efter Døden, end jeg, og maa sige som „Kamma“ og X saa tit har sagt i afgørende Øjeblikke: G-a-a-a-a-a-d-e = Gaade.

*

Jeg sover Middagssøvn, — bor nu paa Skagen — vaagner, er doven og døsig, — gider ikke staa op. Efter forskellige kraftige Opfordringer til at rejse mig, begynder „den“ at angive Rytmen til det gamle Thema af den 7de Symfoni fra Kammatiden. Naturligvis ved Hjælp af Tænderklapren. To „Vers“ spiller den, navnlig det sidste med et elegant Sving, ganske som Kamma havde gjort. — Der spurgtes: „Hvem er det“. Jeg svarede: „Mig selv“. *Kamma*: „Javel, men ellers!“ *Ht.*: Kamma! *K.*: Ja!

Dernæst udførtes Melodien med en original Lystighed, som jeg kendte fra Kammadagene. *St.*: Hvem er det? *Ht.*: Aa, det er vel Giese! *St.*: (Lidt famlende) „Ja, det er det sgu ogsaa.“ Dernæst spillede den lystigt og overgivent Themaet af den 7de! *K.*: Hvem er det. *Jeg*: Kamma! *K.*: „Nej, det er dig selv! — Det er et godt Bevis for Animisme. Vil du føre det ind i din Løgnebog, saa bliver den smukt afrundet“. *Jeg*: Ja, naturligvis vil jeg det!

Et Øjeblik efter fører jeg dette ind, idet jeg tænker, at det virkelig er en smuk Afrunding. Jeg spurgte da i Tanker, om det nu var rigtig refereret, og der svaredes med en godt eftergjort, træt og søvnig Stemme:

„Ja, det er ligegyldigt, det er jo Løgn altsammen; men lad mig nu i Ro, for jeg længes efter at komme væk herfra til Helvede.“

Ht.: Naa ja, Lykke paa Rejsen!

Kamma: Tak i lige Maade, naar din Tid kommer!

Skagens rene Luft og friske Bade befriede mig for „Kamma“ og Spiritismen. Desværre ogsaa for den sikre Tro paa, at Lilian lever.

Dog ikke for Haabet. Det er let nok at se, at Jorden er et Helved, navnlig i denne Tid. Livet opretholdes ved Mord. Mennesket er den største Morder. Angsten er en primær Følelse. Trods alt maa man stirre efter den psy-

kiske Forsknings Resultater, skønt det maa virke forstemmende, naar man ser, hvad Sir Oliver Lodge i Bogen Raymond betragter som „Beviser".

Saa er der jo Religionen. Ja, nogle af Religionsstifterne har vel lidt af Paranoia major, andre har vel halvt været Genier. Bønner naar neppe længere end til Underbevidstheden, selv om der er Mulighed for, at de kan telepateres videre. Troen paa Satan opretholdes vel ved Tilfælde som mit, ved Hysteri! Tænk paa Blækklatten paa Wartburg! Kristendommen er vel til syvende og sidst Vejen til sjælelig Fred for den hvide Race.

Jeg slipper i hvert Fald ikke Haabet, der bunder i den menneskelige Følelse, der ikke vil godkende, at Verden er frembragt af en vanvittig. Jeg nærer en dyb Tro paa, at G o d h e d e n vil sejre.

Og derfor, min lille Lilian, nærer jeg det Haab, at vi skal mødes igen under en for mig ubegribelig Form. Næppe iført noget „Astrallegeme" i en Astralverden, hvor der er Huse og hvor man kan tilsmudse sine Knæ, naar man falder. — Men dog i en Verden, hvor vi kan finde og kende hinanden, tiltrukken af vor Kærlighed, der hverken kan visne eller dø. Det kan vi jo godt kalde „Himmerig", der, hvor vi samles, alle der har elsket hinanden paa denne Jord. Der kan maaske efterhaanden blive mange „store hvide Flokke", der fører et Liv i „utænkelig" Salighed, støttende hinanden, elskende hinanden — og hvor Satan kun bliver en styg Erindring om en Sindets Sygdom fra Jordelivet. —

Jeg hidsætter her et Par Prøver af det besynderlige Krimskrams, der fremkom paa Papiret, naar min Haand arbejdede „automatisk" — d. v. s. uden at jeg selv havde nogen Følelse af at dirigere Pennen eller nogen Anelse om, hvad der fremkom, førend „Brevet" eller „Tegningen" var færdig. Det er sagtens typiske Repræsentanter for automatisk Skrift, idet jeg af mit righoldige Lager har valgt Exempler paa enhver Art: 1) de ornamentale Arabesker, — 2) Breve, hvor Krimskramset lidt efter lidt antager Form af Bogstaver, af Skrift, — 3) helt sammenhængende Breve, hvor Skriften blot „glider ud". Som det fremgaar til Overflod af Teksten er jeg Musiker. At de ved min „Mediumitet" fremkomne Fænomener ofte var af musikalsk Art, er derfor ikke saa underligt og udførligt refereret i Teksten. Jeg har ment, det ogsaa kunde have Interesse her at vise „Automatskrift", der fremkom til bestemte Rytmer og endelig en hel sammenhængende Melodi, modtaget ad „telepatisk" Vej.

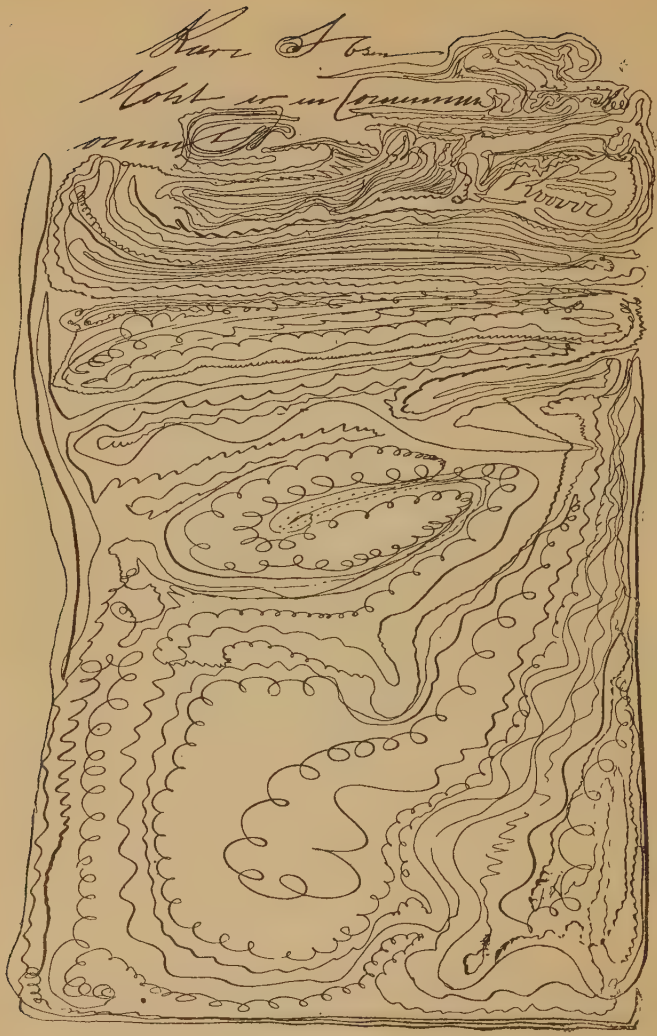

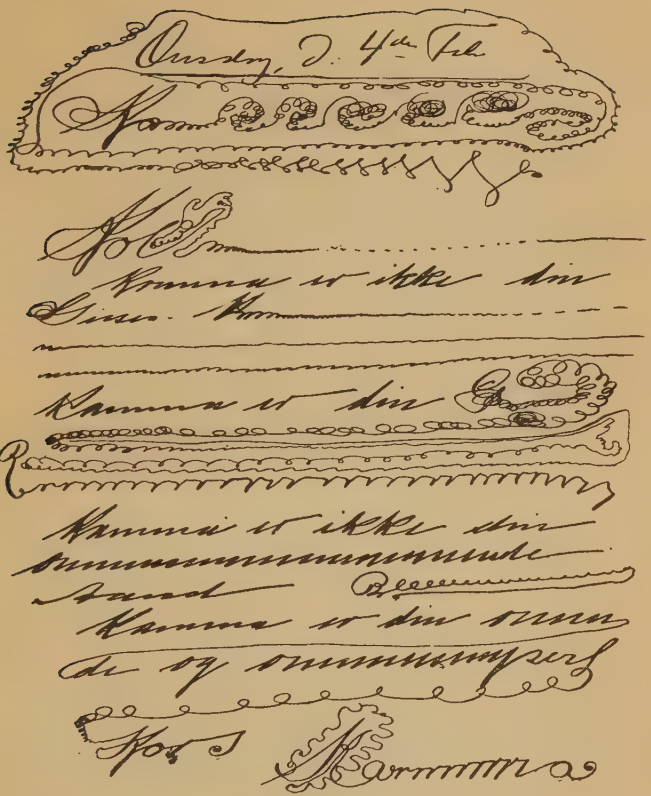

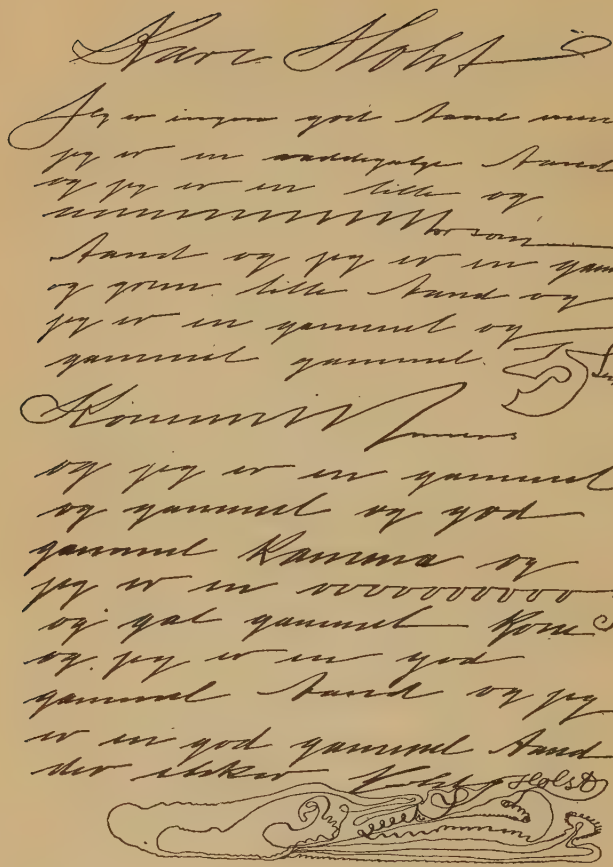

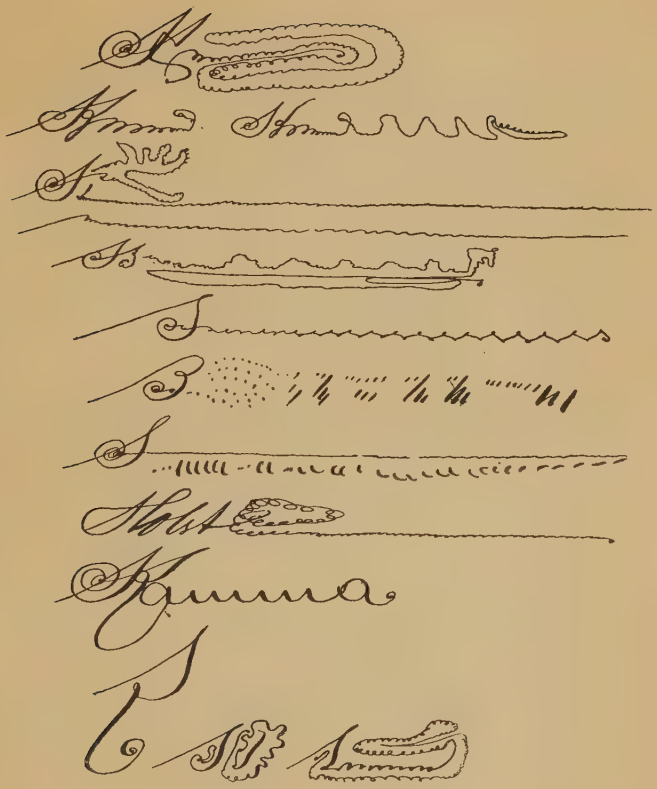

Malebrok. Telgetunt af

Hamma

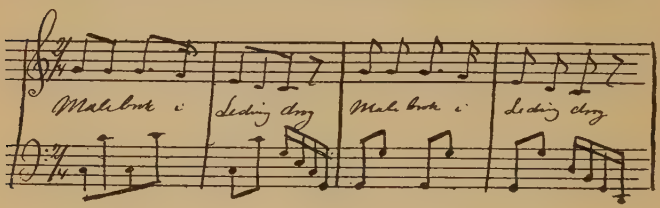

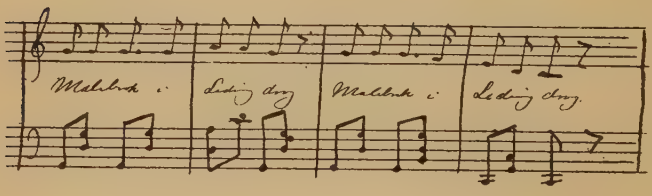

2' Viss: Malebrok o. s. v.

3' Viss: Malebrok o. s. v.

4' Viss: Malebrok o. s. v.

O. O. V. O. O. V.

Jeg kan ikke slutte Bogen uden at bringe *Hr. Dr. med. N. C. Borberg* min bedste Tak for den klare og orienterende Indledning. Ligeledes takker jeg hjertelig Forfatteren *Svend Borberg* for det Arbejde, han har gjort med at gøre et skønsomt Udvalg af det omfangsrige Manuskript. Jeg finder, at dette Arbejde er udført med Smag og Dygtighed.

En Del er jo ganske vist gaaet tabt. Nogle modbydelige Plagerier i Julen 1919 virkede vist lige saa nedbrydende som selve Giese-Seancerne. De drejede sig om at faa mig til at deltage i 8 Seancer i Aarhus. Jeg vilde ikke.

Nogle vistnok sikre Tilfælde af Telepati mellem min Søster og mig indeholder mit Manuskript ogsaa. Og ved et Par Seancer i Aarhus skildrede to Medier med største Nøjagtighed Lilian og Flora samt angav deres Navne.

Men det er jo noget ganske almindeligt. Ved den radikale Beskæring bliver det maaske muligt for læge Læsere at komme igennem Bogen.

En Ting maa jeg slaa fast som noget, jeg anser for fuldstændig sikkert. Nogen Afdøds Aand har jeg ingen Forbindelse haft med. — Af hvad Grund de gennem ens Liv frembragte Personligheder udgiver sig for at være Afdøde, — ja, dette Spørgsmaals Løsning kan Læseren selv fundere over.

Skagen, Oktober 1921.

Fritz Holst.

Y0-CIQ-677